

NICOLAE-PAUL MIHAIL
POTIRUL SFÂNTULUI PANCRAȚIU
ROMAN SATIRIC DE AVENTURI

Editura Eminescu
București, 1971

Motto:

Respectați regulile jocului!

(Antoine de Moncaleçon-Encens,1965)

CUPRINS

- Capitolul I – SĂ-ȚI FIE ȚĂRÂNA UȘOARĂ, LEOPOLD!
- Capitolul II – BRANDY OF NAPOLEON!
- Capitolul III – STRATEGIA UNOR BĂRBAȚI SINGURI
- Capitolul IV – SIRENA ȘI ACOLIȚII EI DAU PESTE UN RECHIN-TIGRU
- Capitolul V – ÎNCEPE RĂZBOIUL CELOR TREIZECI DE OUĂ
- Capitolul VI – ÎL BAT MĂR PE VICEPREȘEDINTE
- Capitolul VII – O CRIZĂ DE EPISTAXIS
- Capitolul VIII – ÎI SILIM PE GANGSTERI SĂ ÎNCHEIE CONTRACT
- Capitolul IX – PREA MULTE LOVITURI DE TEATRU!
- Capitolul X – HOȚUL DE PĂGUBAȘ SUNT CHIAI EU!
- Capitolul XI – IA FIINȚĂ SOCIETATEA BURLACILOR
- Capitolul XII – BANDA LUI BRUTUS STRÂNSĂ CU UȘA
- Capitolul XIII – CUM SE DESCIFREAZĂ UN MESAJ MISTERIOS
- Capitolul XIV – BABY ȘI ÎNCĂ ȘASE PUI DE BRONTOZAU
- Capitolul XV – PE MASA DE TORTURĂ!
- Capitolul XVI – SĂ NU MAI BEM V.S.O.P.!
- Capitolul XVII – E MAI UȘOR SĂ DRESEZI UN TIGRU!

Capitolul I - SĂ-ȚI FIE ȚĂRÂNA UȘOARĂ, LEOPOLD!

S-ar fi putut spune că undeva a explodat un pneu, dar un simț al meu, special, mă avertiză că, dincolo de perdeaua de salcâmi care îmi împiedica vederea, se petreceau lucruri neobișnuite. Deși eram mort de somn, rămăsei pe recepție, cu atenția încordată... Și iată că, după o scurtă pauză, alte câteva explozii răsunară în serie, din aceeași direcție. În urma detunăturii, un cârd de gaițe țâșni cârâind din tufișuri, făcându-se nevăzut în crângul de alături. Sării în picioare și mă repezii la Trabantul meu cenușiu, care păștea ca o capră la umbra unui corcoduș amărât. N-aveam nici o armă la mine, însă, nici nu-mi închipuiam că ar putea fi nevoie de astfel de instrumente. Mă gândeam mai curând la un accident pe șosea și, săritor cum mă știe toată lumea, eram gata să dau o mână de ajutor. La fața locului mă convinsei însă că lucrurile stăteau altfel.

Un Fiat 1800, galben-prăzuliu, bara șoseaua și ocupanții lui trăgeau fără încetare asupra unei mașini de culoare verde, pe care o recunoscu imediat. Era chiar Mangusta, un superb autoturism sport cu două locuri, pe al cărui proprietar, domnul Leopold, supus austriac, îl cunoscusem noaptea trecută, la Constanța, într-un cerc de prieteni. Nu era prea greu să-mi dau seama ce se întâmplase. Văzându-și drumul blocat, domnul Leopold se retrăsese în marșarier până când câteva gloanțe, bine țintite, îi găuriseră cauciucurile, băgându-l în șanț. Mangusta încremenise aplecată într-o rână și domnul Leopold, captiv înăuntru, se apăra trăgând cu furie în atacatori. Indivizii nu luptau cinstit: din locul unde mă oprisem văzui cum unul din ei se apropia târâș, pe partea cealaltă a șoselei, cu o grenadă în mână, gata să o arunce. Proprietarul Mangusteii îmi era simpatic; noaptea trecută plătitese singur toată consumația. Nu puteam admite să fie omorât chiar în fața ochilor mei, și, în consecință, mă pomenii apăsând cu toată puterea pe claxon. În secunda următoare, o rafală de armă automată îmi făcu praf parbrizul; agresorii se orientau repede! „Ținte bine!” îi strigai lui Leopold și sării din Trabant drept în șanț, în spatele Mangusteii. Nu-mi imaginam cum o să-l pot scoate de-acolo fiindcă portiera dinspre câmp era proptită într-un salcâm iar cealaltă se afla în bătaia focului; presupuneam însă că va veni și el cu unele sugestii, așa că trecui la acțiune fără să cuget prea mult. Omul meu lăsă geamul jos cu o mână și mă privi compătitor.

— Căzuși ca musca-n lapte, surâse el melancolic, de data asta ei sunt mai tari...

— Rămâne de văzut. Deocamdată se apropie unul prin șanț cu o grenadă în mână. Mai ai vreo armă?

Îmi aruncă un splendid automat Mauser cu toc de lemn; cu el puteai trage din umăr cum ai trage cu o pușcă. Nu cunoșteam arma dar nu era acum momentul să iau lecții. Făcui un nou salt în spatele Trabantului, rămas în mijlocul șoselei, și privii cu atenție de-a lungul șanțului. Individul cu grenada se apropiase la vreo treizeci de metri și se pregătea să o arunce. Cu un glonte bine țintit îl trântii la pământ apoi revenii în grabă lângă Mangusta. Leopold lichidase și el unul și profita de o mică pauză pentru a-și încărca revolverele. Dincolo, gealații din Fiat se îngrămădiseră în mașină și o clipă crezui că sunt dispuși să ne lase calea liberă.

— Acum o să mă tamponeze, gemu aliatul meu. Poți să te cari, scena care urmează e greu de suportat pentru un amator.

Zâmbii. Domnul Leopold n-avea de unde să cunoască marea mea încăpățănare, fiindcă probabil nu șezuse de vorbă niciodată cu buna mea prietenă, Mirandolina. Mă ridicai binișor până în marginea șanțului și, ocrotit de o piatră kilometrică, țintii în cauciucurile din spate ale mașinii inamice. Cartușele de 9 milimetri, ale Mauserului meu făcură ravagii. Ca să mă distrez, le sfărâmai și retrovizorul și țeava de eșapament. Se depărtară pe geantă, cât putură mai repede. Leopold ieși, în sfârșit, din mașină, grohăind de plăcere.

— Ești o forță! zise dânsul asigurându-și pistolul și așezându-l cu grijă într-o teacă sub subțioara stângă. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

— În fond, ce voiau ăia?..”

— Dracu' să-i ia! Au mirosit, probabil, că am parale și, ce s-or fi gândit ei?... Sau, mai știi eu?...

— Mă duc să văd dacă ăla din șanț are hârtii la el.

— Nu merită! În sfârșit, treaba ta! Atunci, între timp, eu o să încerc să scot Mangusta din șanț.

Tipul cu grenada nu mai era printre cei vii dar nu aveam timp să-l compătimesc. În buzunarul de la piept avea un portofel enorm, căptușit cu sute, și un permis de conducere pe numele de BROWN. Luai toată marfa să i-o arăt lui Leopold. Acesta își pusese, cu chiu cu vai, șalupa pe linia de plutire și-i studia cu atenție avariile. Privii și eu peste umărul lui. Era nenorocire: carcasa băii de ulei ciuruită ca o strecurătoare și, în plus, transmisia paradiată de tot!

— Până una-alta te poftesc în Trabant, propusei eu după ce ne lămurirăm cum stăteau lucrurile. Dacă nu-ți cad galoanele, bineînțeles.

— În situații grele nu mai stai să alegi, filozofă Leopold. Ajută-mă doar să cărăm bagajele la tine; dacă le las în Mangustă pot să-mi iau adio de la ele.

Îi arătai ce găsisem asupra omului cu grenada. Cunoștea foarte bine „familia Brown, erau „În vizită, cum s-ar spune, adică trăgeau unii într-alții pe unde se întâlneau. Niște traficanti, așa îi califică Leopold cu multă asprime. Certăți cu justiția din douăzeci de țări și clienți siguri ai scaunului electric. Puteam păstra toți banii, îi meritam cu prisosință. Plus că mai avea și el un cuvânt de spus după ce vom ajunge în oraș.

Sporovăia într-una, fericit că totul se terminase cu bine, apoi îl văzui scăpând geamantanele din mâini și începând să se împleticească. Scrutai cu groază șoseaua națională: la vreo cincizeci de metri un norișor alb plutea pe deasupra asfaltului. Era simplu: unul din familia Brown se întorsese pe furiș și rezultatul acestei ticăloșii era că bietul Leopold se ținea cu mâinile de pânțece. Până-Să ajung la dânsul, căzuse cu fața în jos, în mijlocul drumului. Acum venea probabil rândul meu, însă inamicul nu mai beneficia de elementul surpriză. Din nefericire nu mai știam unde azvârlisem Mauserul. Sării la volan și apăsai pe accelerator. Ce noroc că Trabantul pornește imediat, nu ca împuștile de motoare în patru timpi, pe care trebuie să le-aștepti câte o jumătate de oră ca să se încălzească. Oprii mașina între corpul lui Leopold și punctul de unde se ridicase norișorul, apoi coborâi să văd ce pot face pentru rănit. Respira greu și sub el se formase o băltoacă mare de sânge. Dar reușise să scoată revolverul și-mi făcu semn să mă dau la o parte. Privii din nou de-a lungul drumului pe sub roțile mașinii. Un cap se înălța cu prudență din marginea șanțului și Leopold trase cu sete, razant cu șoseaua. Căpățâna se zgudui ca și cum un pumn nevăzut ar fi izbit-o, cu putere, în bărbie, apoi dispăru din raza noastră vizuală.

— M-au ucis, gemu Leopold scăpând pistolul. Hai repede la un spital!

Pornirăm în trombă, însă după cinci metri motorul se stinse. Trabantul se răzgândise, nu voia să mai meargă. Rănitul izbucni într-un potop de înjurături apoi începu să se închine. Aveam impresia că rana lui e destul de gravă așa că făcui noi eforturi ca s-o luăm din loc mai repede; din păcate fără nici un rezultat: comenzile nu mai funcționau! Leopold căzuse pe gânduri și mă urmărea cu ochii sticloși. Scotocii repede în trusa sanitară și-i făcui o injecție cu antibiotice și una cu morfină, aceasta din urmă luată din trusa Mangusteii, apoi încercai să-i pun un pansament provizoriu, cum mă pricepeam și eu, ca să opresc sângele. În timp ce-l suceam pe toate fețele, trecu pe lângă noi un tip pe bicicletă, un plezirist desigur, judecând după pălăria lui de paie și după transistorul dat la

maximum. Îl rugai să trimită miliția și o ambulanță, și biciclistul porni imediat, cu toată viteza, spre oraș. Leopold mă privea melancolic, apoi, când rămaserăm din nou singuri, îmi făcu un semn să mă apropiu:

— Long-Brown nu-și greșește niciodată ținta, îmi comunică el cu amărăciune dar și cu un pic de admirație. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte de a le șterpeli diamantele.

— Nu înțeleg, spusei eu. Ce diamante

— N-am timp să-ți explic. Până diseară voi fi în fața sfântului Francisc din Assisi, patronul meu, și aș vrea ca lucrurile să se desfășoare în mod cuviincios. Vrei să te ocupi de înmormântarea mea?

— Fii serios! O să te faci bine!

— Și dacă nu, vrei să fii executorul meu testamentar?

— Contează pe mine, deși sunt convins...

— Să lăsăm... Ascultă! Te las moștenitorul meu cu o condiție: să mă răzbuni! E clar?... Juri?...

Toată discuția aceasta n-avea nici un sens, se vedea limpede că delirează, totuși, fiindcă viața din el părea că se scurge cu fiecare secundă, n-avusei tăria să-l refuz.

— Bine, Leopold, e-n regulă. Jur! Îl asigurai eu. Voi face cum spui tu, acum nu mai fă eforturi.

Avea un aer fericit, probabil efectul morfinei, însă vorbea destul de logic și părea conștient. Apoi, pe neașteptate începu să bolborosească incoerent: „...potirul;., să-l dai înapoi... e al mânăstirii Sfânta Barbara... ai jurat, Johnson Nix!... După care leșină.

Nu știam prea bine ce am de făcut; rămăsei lângă el acoperindu-l cu o pătură până veni Miliția cu vreo patru mașini nervoase și cu o ambulanță plină de noroi. Cu această ocazie l-am cunoscut pe Inspector, căruia i-am povestit pe scurt ce se întâmplase. Pe rănit îl duserăm pe brațe până la ambulanță. Se trezise și voia să-mi mai spună ceva. Încerca să scoată un inel din deget, un superb diamant cam nepotrivit pentru o mână de bărbat. Părea că vrea să mi-l ofere.

— Să-l dai prietenei noastre, Rândunica, îmi șopti el întinzându-mi-l. Ca amintire și drept recunoștință că m-a înțeles. Este o fată înțelegătoare.

Mă pregăteam să jur din nou, însă îmi făcu semn că, în cazul acesta, nu era nevoie. După care ambulanța demară schelălăind din ambreiaj și, după ea, ne îndreptarăm cu toții spre Malu-Mare, unde urma să aibă loc ancheta. Eram convins că am să mă înțeleg cu Rândunica. Contrariul ar fi fost imposibil: doar îi duceam plocon un diamant de câteva zeci de mii. În astfel de situații e foarte ușor să te înțelegi cu oricine.

„Omul știe când pleacă..., spune o vorbă care, în cazul meu, se dovedea a fi adevărată. Mă repeziseam într-o sâmbătă pe litoral să închiriez o cameră pentru mine și Mirandolina și, în mai puțin de o oră de la sosirea mea în Constanța, găsisem, fără multă bătaie de cap, o odăiță acceptabilă!

Mă întrebam dacă nu era cazul să mă întorc imediat la București, când privirea îmi fusese atrasă de niște panouri mari, aflate în centrul orașului, pe care scria cu litere mari și în culori țipătoare:

A SOSIT ÎN LOCALITATE

CELEBRUL CIRC ALESSANDRO

LUNI 3 IULIE REPREZENTAȚIE DE GALĂ

ACROBAȚIE, DRESURĂ DE ELEFANȚI, PIRAMIDA

MORȚII,

FEMEIA CU BARBĂ, FACHIRISM ȘI PRESTIDIGITAȚIE, CONTURSIUNI, OMUL ȘARPE, CĂLĂRIE DE ÎNALTĂ ȘCOALĂ,

TRIO SALTO-MORTALE, HOHOTE DE RÂS: ȚÂNDĂRICĂ, AUGUST PROSTUL, TÂNDALĂ ȘI PĂCALĂ, MUZICĂ, ANTREN.

ÎN PAUZĂ VĂ INVITĂM SĂ VIZITAȚI MENAJERIA NOASTRĂ.

COSTUL INTRĂRI: 15 LEI DE PERSOANĂ, ELEVII ȘI MILITARIII – DOI PE UN BILET.

E greu să povestesc altcuiva ce am simțit în clipa când am citit afișul! Circul Alessandro!... De aproape zece ani nu-l mai văzusem prin România! Și doar sub prelatele acelea găurite, într-o rulotă asemănătoare cu cele din fața mea, îmi petrecusem toată copilăria și toată adolescența, până la intrarea în facultate. Cu el rătăcisem prin lumea largă și, în arena plină de talaș, prezentasem primele mele numere de echilibristică. Cred că aveam cinci ani pe-atunci, dar unde oare se întâmplase asta? La Amsterdam sau la Osaka? Sau la Rio de Janeiro?... Nu mai țineam minte!... Circul Alessandro, bătrânul vas fantomă, mereu bântuit de falimente și naufragii!... O mai fi trăind domnul Adalbert Măcelaru sau buna domnișoară Serafim care îmi dădea bomboane ori de câte ori îi aduceam bilețele de la admiratori?... Douăzeci de ani trecuseră de când îmi luasem adio de la dâșii, acum eram un domn serios, arheolog bătrân, în curând urma să împlinesc patruzeci de ani! Ehe, cum trece vremea, fraților!

Mai privisem o dată afișele, deși îmi simțeam ochii plini de lacrimi! Lipsea, desigur, din program marele JOHNSON NIX, campionul Sumatrei și donna Celestina, călăreață de înaltă școală, părinții mei buni, vechi capete de afiș ale circului, astăzi modești pensionari cu o căsuță în Cotroceni:

Johnson Nix, alias Ionescu Nicolae, devenit mare apicultor și Celestina, acum tanti Marioara, specialistă în lasetă și profesoară clandestină de limbi străine. Altădată chiar eu apăream pe panourile circului, sub diferite pseudonime ce se schimbau odată cu vârsta: Copilul lui Wilhelm Tell, Arcașul Verde, Omul Zburător, Racheta Vie...

Pătrunsesem cu emoție în incinta circului. Pretutindeni se băteau pari în pământ, se întindeau frânghii și prelate. Auzeam din nou jargonul acela format din douăzeci de limbi, binecunoscut mie, și mă simțeam ca și cum m-aș fi întors acasă după o lungă călătorie! În rulota directorului o figură cunoscută: chiar domnul Adalbert Măcelaru! Părul lui ondulat, după care altădată mureau găsculițele de pe toate meridianele globului, dispăruse..O meșă, adusă cu meșteșug de la ceafă și parcă lipită cu pelikanol, îi acoperea chelia. Făcuse o burtă cam măricică dar se mișca încă destul de sprinten. Lângă dânsul, o vampă de vreo douăzeci de anișori, cu un peignoar vișiniu, decapotabil, bătea cu pumnul în masă, descoperind uneori, fără să vrea, o caroserie excepțională, cum numai o trapezistă poate să aibă pe lumea aceasta. Cu toate că, la un moment dat, auzisem clar fraza: „...o să vă las dracului cu șandramaua voastră nenorocită, cu tot!... Deschisesem ușa larg, rânjind ca o fantomă ieșită din tenebre. Domnul Adalbert căscase ochii mari, încercând să-și aducă aminte, în timp ce vampa acoperea repede cu capotul niște forme ce nu puteau fi admirate decât în cadrul programului artistic. Apoi, dintr-o dată, directorul începu să urle:

— Johnson Nix! Fiule! Vino în brațele mele!

În câteva minute se adunaseră în jurul meu toate vechile cunoștințe: tanti Adelaida, femeia cu barbă, încă în serviciu; Stromboli, scamator, dresor și acrobat la bară fixă, în prezent trompetist; Kamma, îmblânzitor de șerpi și proprietar al elefantului Rajah; jonglerul Adolphe, care acum se ocupa cu aprovizionarea și nevastă-sa, Angelica, fostă primbalerină, de vreo cinci sau șase ani bucătar-șef al circului. Ne-am îmbrățișat, m-au întrebat de ai mei... Domnul Adalbert Măcelaru plângea în hohote. „...Mai ții tu minte, Nicule, când căzuseși în mare?... și era să te înhațe rechinii?..- pe dracu', fiți serioși, oameni buni, nu există rechini în marea de Arafura... ce tot îi dai zor cu Arafura că eram în apropierea Balearelor... aoleo, v-ați ramolit!... lăsați-mă, domnule, că știu eu!., noroc că a sărit Stromboli și te-a scos de sub labele elefantului... nu fiți cretini, că Rajah nu l-ar fi călcat pentru nimic în lume!... he, he, la primul salto-mortale fără plasă o sfecliseși de tot...”

— Fraților! răcnise domnul Adalbert Măcelaru inspirat, e cazul să bem ceva. Întoarcerea fiului risipitor, e clar? Tu trebuie să fii acum vreun inginer.

— Arheolog, nene Adalbert, arheolog!

— Tot aia e!

Pipița dispăruse pentru câteva minute apoi revenise gătită. Își pusese o rochie pe ea, se rujase și mirosea ca o seră de trandafiri. Târa după dânsa un individ roșcovan, cu o mutră de buldog, un individ pricopsit dacă stam să-l judec după inelele din degete, pe care mi-l prezentase cu mândrie, ca pe un copil premiant: „domnul Leopold, supus austriac, mare iubitor al circuitului”.

— Și ea e Rândunica, trapezista noastră, precizase femeia cu barbă. Fiica domnișoarei Serafim!...

— Ei, lasă-mă! Dar unde e domnișoara Serafim, fraților, că n-o văd!...

Domnul Adalbert pufăi din greu, ca o focă. Domnișoara Serafim se odihnea acum într-un modest cimitir. O împușcase un armator bogat pe care-l trăsesese pe sfoară. Pe Rândunica, ei o crescuseră, cei de la circ. Acum domnul Leopold îi propunea să meargă cu dânsul în America, să o lanseze în cinematografie.

— Noi o s-o lăsăm să se ducă, spunea tanti Angelica, nevasta jonglerului. Să-și încerce norocul. Ehei, astăzi, o fată, cât ar fi ea de frumoasă, trebuie să știe să ia trenul din mers.

Domnul Leopold se arătase entuziasmat de aceste cuvinte. Declarase, de față cu toată lumea, că sunt cele mai înțelepte vorbe pe care le-a auzit vreodată rostite de o femeie. Apoi propusese să facem loc în rulotă până se duce dumnealui să aducă băutură și gustări. Eram invitații lui și ne ruga să-l considerăm ca pe un vechi prieten, fiindcă iubea circuitul și pe artiști.

— Mai bine zis, pe artiste, îmi șoptise la ureche femeia cu barbă. Mie nu-mi miroase a bine ideea aia cu cinematograful.

— Că și dumneata, tanti Adelaida, prea ești severă!

— O fată din mediul nostru trebuie să fie foarte prudentă dacă vrea să-și întemeieze o familie. Ce știi tu!

.Până să ne aranjăm noi, domnul Leopold se și întorsese. Pilota un autoturism sport de culoare verde, o Mangustă, care îți lua două sute cincizeci la oră, cât ai clipi din ochi. Mersese cu viteză dar și restaurantul era aproape de locul circuitului. Aducea șase sticle de gin și vreo cincizeci de mititei.

— Atât am găsit gata, precizase el, dar până ne luptăm noi cu ce avem aici, au destul timp să ne aducă și frigăruile comandate, precum și

naveta de Murfatlar pe care am ordonat să o țină câțva timp la gheață. Hai noroc și succese în carieră!

A doua zi de dimineață mă trezisem într-o cameră necunoscută. Lângă mine dormea Rândunica, îmbrăcată în rochia din ajun și cu pantofii în picioare. Splendidă făptură, sfinte Nicolae, dormisem lângă ea ca frate și soră, țeasta îmi crăpa de durere, firar al dracului de gin, totuși trebuia să o întind cât mai repede dacă voiam să fiu demn de încrederea pe care mi-o acordase atât domnul Leopold cât și Rândunica însăși. Îi scosesem pantofii și o învelisem binișor cu pătura apoi mă echipasem repede ca și cum aș fi făcut armata la pompieri, ieșind în vârful picioarelor fără să mă mai spăl pe ochi, ca să n-o trezesc. Pentru următoarele șaiszeci de minute aveam un program foarte încărcat: câteva sticle de Pepsi, patru piramidoane, un ras; tuns; spălat pe cap și masaj în prima frizerie, și, după asta, un filtru gigantic, fără pic de zahăr, la cea dintâi cofetărie ieșită în cale. Se făcuse șapte jumătate când intrasem la telefoane ca să-i comunic Mirandolinei ce am rezolvat cu camera. Telefonul ei suna în gol și imediat îmi amintisem că duminica îi era lene să se scoale din pat la o oră atât de matinală și prefera să stea tolănită până la douăsprezece, răsfoind jurnale de modă și reviste de cuvinte încrucișate. Chemasem institutul, fiindcă știam că Alidada, colaboratoarea mea, avea de lucru în dimineața aceea, ca să o rog să-i telefoneze ea mai târziu Mirandolinei. Alidada se arătase fericită auzindu-mi vocea. Mă căutase și ea cu telefonul prin toate hotelurile, fiindcă avea să-mi comunice ceva foarte important din partea șefului. Se făceau niște săpături pe litoral, la Malu-Mare, și muzeografi de acolo se certaseră, ba chiar se și bătuseră, pe niște obiecte, nu înțelesese prea bine despre ce anume obiecte era vorba dar zicea că o să mă descurc eu la fața locului. Șeful îmi dădea mie sarcina să mă reped până acolo, să potolesc scandalul și să stabilesc cine se face vinovat.

Bine dragă, o s-o facem și pe asta! După filtrul brut, reflexele mele funcționau admirabil. Pornisem în trombă spre Malu-Mare și, până la prânz, îi potolisem pe muzeografi și stabilisem că toată lumea e vinovată, ca circumstanțe atenuante. Apoi, după un coniac mic băut la bufetul „la Clopotul Mării, mă grăbisem să mă întorc la Constanța și să-mi iau adio de la circarii mei. Pe drumul de întoarcere căzusem în ambuscada pregătită de „familia Brown sărmanului domn Leopold. Acesta era adevărul, tristul adevăr, o jur pe ce vreți, și Inspectorul, un excelent cunoscător de oameni, mi-a mărturisit mai târziu că niciodată nu pusese la îndoială buna mea credință.

*

Spre seară mă aflam împreună cu Inspectorul în holul dispensarului din Malu-Mare. Se părea că starea lui Leopold era disperată.

Cum stam noi acolo, din rezerva unde era instalat Leopold ieşise o asistentă tinerică vopsită cu negru în jurul ochilor ca să pară mai plini de înţelepciune. Păşea în vârful picioarelor, ca o barză, cu un aer important, semn că rănitului nu îi mergea bine deloc.

— Cine dintre dumneavoastră este Johnson Nix, întrebase ea părând că se adresează agentului, care era mai tânăr.

— Eu!; zisei. Ce e cu Leopold?

— Rău, rău de tot! Acum o oră a chemat notarul din comună şi i-a dictat testamentul. Sunteţi moştenitorul lui, ştiu asta fiindcă am semnat şi eu ca martoră. Numele lui adevărat e însă Giuseppe, Giuseppe Spaghetti. Acum vă cheamă înăuntru dar să nu staţi prea mult. Doctorul spune că nu mai rezistă până la noapte.

Intrai cu sfială. Leopold, sau mai bine zis Giuseppe, slăbise cu cincisprezece kilograme. Îmi făcu semn să iau un scaun.

— Nix, fiule, astă-seară mă cărăbănesc, intră el direct în subiect. N-avem timp de pierdut. Din afacerea asta te alegi cu niţei gologani, însă nu-mi pare rău. Îi meriţi cu prisosinţă. Să nu uiţi totuşi că ai jurat să mă răzbuni şi să mă îngropi după toate regulile artei. Recunoşti?

— Recunosc, Giuseppe, n-avea nici o grijă.

— Mai jură o dată ca să fiu sigur... Aşa! Ascultă, să nu te zgârceşti când o fi vorba să-mi faci pomană. Cred că-ţi vorbesc limpede...

— Tot ce spui tu e foarte clar.

— Să serveşti la masă fripturi de porc şi de pasăre, icre negre, cafea, tortă de ciocolată, iar, ca băuturi, gin şi vin de Murfatlar. Ar fi bine să-ţi notezi.

— Vinul îl dăm cu sifon sau cu apă minerală?

— Cu sifon, desigur. Sper că vei invita pe toţi cei de la circul Alessandro, inclusiv pe domnişoara Rândunica. I-ai dat inelul?

— Încă n-am întâlnit-o.

— Să nu uiţi! Şi încă ceva: să nu-mi faceţi cosciugul prea strimt. Acum, vino să te sărut şi du-te! Preotul aşteaptă şi, după el, nu vreau să mai văd pe nimeni. Toate amănuntele în legătură cu familia Brown le vei găsi într-un plic aflat pe noptiera din dormitorul vilei pe care o moşteneşti. Te-am văzut cum tragi şi cred că-ţi vei îndeplini misiunea, dacă nu cumva eşti ghinionist ca mine. Acum adio, te-am pupat şi multă sănătate!

— Adio, Giuseppe, şi mai multă baftă pe lumea ailaltă!

*

Chemai din nou Bucureștiul dar Mirandolina nu-mi răspunse nici de data aceasta. Noroc că Alidada era încă la institut. O rugai să-mi obțină o învoire de trei zile până îl înmormântam pe nefericitul supus austriac și să o anunțe pe Mirandolina că întârzii. Apoi mă gândii ce am de făcut în legătură cu Leopold. Într-o jumătate de oră îmi și formasem o echipă de babe și de pierde-vară, buni cunoscători ai ritualului, cărora le dădui sarcini precise. Pomana fu comandată la „Clopotul Mării”, ținând seamă de toate exigențele viitorului mort. Papastratos, responsabilul bufetului mă asigură că avea tot ce trebuie și că îmi va da prioritate. Numai cu sifoanele se temea să nu aibă vreo surpriză, dar ca să fie mai sigur o să-și facă din vreme o rezervă. Prin interpușii mei, arvunii coșciugul, cumpărai loc de veci și comandai patru jerbe mari de flori. Pentru Mangusta, care fusese remorcată până în fața dispensarului, se găsi un adăpost în grajdul unui vecin. Fix la ora douăsprezece noaptea, preotul ieși din camera rănitului cu figura unui om care și-a făcut pe deplin datoria. Observai în degetul lui unul din inelele victimei. Așadar, sufletul nefericitului Giuseppe era acum în drum spre întinsele preerii de vânătoare ale marelui Manitu.

— E în regulă, preasfinte, îi spusei popii. Mâine dimineață să fii la catafalcul răposatului, împreună cu toți ceilalți prelați din oraș, indiferent de confesiune. Leopold era evlavios și o să-i facă plăcere dacă o să afle. Vă veți organiza pe trei schimburi a opt ore. Te numesc responsabil cu treaba asta, e clar?

— Bine, fiule! Și onorariul nostru?

Îi arătai inelul luat de la mort. Un diamant splendid, făcea pe puțin zece mii de lei. Pretinse că e un dar, „În articulo mortis, pentru săracii parohiei. Fiindcă Giuseppe îmi păruse un cheltuitor fără pereche și foarte bisericos pe deasupra, nu mă mai tocmii. Până la urmă ne înțelesesem să mai dau câte cinci sute de lei de căciulă, și cucernicul om plecă în pas săltat să organizeze schimburile, fericit că făcuse o afacere bună. Imediat după asta intră în acțiune echipa de babe și de pierde-vară. Eram convinși dinainte că vor face tot ceea ce este omenește posibil pentru ca totul să meargă pe roate, fiindcă le oferisem niște salarii uluitoare. Considerai că, în sfârșit, e cazul să-mi odihnesc și eu oasele pe undeva și mă îndreptai către vila lui Giuseppe, al cărei proprietar devenisem. Cu bătrânul meu Trabant nu făceai nici două minute până acolo.

Era o vilă cochetă, în stil italian. Reduta, construită chiar pe malul mării. La ora aceea zăcea cufundată în întuneric, dar în poartă mă întâmpinară două umbre: Veta și Dumitru Iordan, îngrijitorii vilei. Cunoșteau deja toată povestea și-mi stăteau la dispoziție. Dacă domnul Leopold murise, însemna că eu eram acum noul lor patron. Îmi pregătiseră

o cameră pentru dormit și o cină excelentă, coana Veta fiind o bucătăreasă desăvârșită. Înainte de a mânca, vizitai în fugă întreaga vilă, însoțit de ei doi: era o adevărată bijuterie, numai mobilă stil, nu știu de care, pretutindeni fier forjat, galeuri, covoare persane. Meritul nu era al defunctului, o cumpărase și el de la un nabucodonosor scăpătat. Dulapurile gemeau de haine și rufă nou-nouță, dar ceea ce mă impresionează în mod special fu biblioteca; în vitrinele de cristal se puteau citi titlurile unor opere clasice, cum ar fi de exemplu: Courvoisier, Curacao, Hennessy, Black and White, Cherry Brandv, Gin Fizz și altele.

După ce gustai ceva la repezeală le poruncii celor doi lorduri să se ducă la culcare dar să fie cu ochii în patru, și mă retrăsei în dormitor. Pe una din noptiere se afla într-adevăr un plic cu vreo cincișase tăieturi din ziar, din New York Times. Norocul meu că știam englezește la fel de bine ca limba maternă. O fotografie îmi atrase în primul rând atenția: un grup de vreo zece indivizi, printre care și Leopold, cu cătușe la mâini. „Familia Brown, cu care mortul fusese probabil asociat! Contrabandiști de talie mondială, specializați în furturi de obiecte de artă, de pietre prețioase, spargeri de bănci, etc. Așa scria în articol. Erau arestați fiindcă nu-și plă-tiseră impozitele, încolo nu putuseră fi dovediți cu nimic. Alde Brown arătau ca niște pastori protestanți, siguri pe ei, absolut nepăsători în fața obiectivelor fotografice, ca unii care știau sigur că n-au lăsat nici o urmă. Mă gândii că în prezent mai erau în viață numai șapte; roșcovanul și cel din dreapta fotografiei plecaseră înaintea lui Leopold pe lumea cealaltă. De ce se certase Giuseppe cu foștii lui tovarăși de rele, nu scria însă în articolele acelea. Scotocii mai departe prin dulapuri și în biroul din dormitor, cu cheile găsite asupra mortului, fără a descoperi ceva demn de luat în seamă. Mă pregăteam să mă culc și eu când privirea îmi căzu pe calendarul de birou. Rămăsese deschis la data de alaltăieri și pe fila respectivă sta scris un nume prea bine cunoscut de mine și un număr de telefon:

Mirandolina — 18.27.36!...

Capitolul II - BRANDY OF NAPOLEON!

Ideea de a aşterne pe hârtie tot ce mi s-a întâmplat nu este a mea; Raminagrobis mi-a băgat-o în cap.

— Ce tot spui tu acolo? mă certase el. Nu eşti în stare să povesteşti ce-ai văzut? Asta e culmea! Eu cum am scris şapte romane a căror acţiune se petrece în Malaezia, deşi nici acum nu sunt sigur că această ţară există? Hai, dă-i bătaie! O să iasă bani frumoşei!

Iată un argument suprem pentru mine şi pentru mulţi alţii! Deşi acum, după ce îl moştenisem pe Giuseppe, mă simţeam mai în apele mele teritoriale ca oricând, vorba asta magică: bani! mă făcea totuşi să tresar ca atunci când auzi numele primei fete pe care ai iubit-o. Te pomeneşti că sunt un romantic şi până acum nu mi-am dat seama de acest lucru!

M-am apucat, deci, să notez toate aventurile mele la îndemnul prietenului meu Raminagrobis, care mă cunoaşte prea bine ca să ştie cu ce să mă momească. Treaba nu e deloc uşoară. Mai întâi fiindcă cele ce s-au întâmplat sunt supărător de adevărate; n-am inventat absolut nimic. Apoi totul este foarte recent. Mai mult ca sigur că majoritatea celor implicaţi se vor recunoaşte în unele personaje, mă refer, bineînţeles, la cei care sunt în viaţă. Altă dificultate: toată povestea asta e ultra-secretă! Inspectorul mi-a atras atenţia în modul cel mai serios asupra acestui lucru, dar Raminagrobis pretinde că a vrut doar să mă sperie. Să-i dau drumul cum oi şti, m-a povăţuit el, şi ce-o mai fi pe urmă, om vedea. Mare şiret Raminagrobis; ştie sigur că dacă mă pune la ambiţie, sunt gata de cele mai mari neghiobii, ca să demonstrez cât de viteaz sunt. Din motive asemănătoare am intrat, nu de mult, în nişte încurcături serioase: Raminagrobis se preface că le-a uitat dar îl prind deseori cum râde de unul singur, în barbă. Cândva îi promisesem Mirandolinei să nu mă mai las influenţat, el fiind, chipurile, geniul meu rău. Trebuie să recunosc însă că prietenul meu are uneori nişte idei atât de trăznite încât ţi-e aproape imposibil să rămâi inactiv. Cum a fost cacialmaua cu cei patruzeci de surdo-muţi pe care n-o mai repet fiindcă sunt convins că acum o ştie tot Bucureştiul.

Cum spuneam, după mine cel mai mare inconvenient al acestor însemnări constă în faptul că toate personajele există sau au existat. Cei rămaşi în viaţă abia săptămâna trecută au scăpat de formalităţile birocratice, declaraţii, confruntări, procese verbale. Mirandolina a fost

nevoită chiar să meargă la morgă pentru a recunoaște cadavrul meu, și, bineînțeles, s-a dus de pomană fiindcă pe mort nu-l văzuse în viața ei, iar subsemnatul, deși bătut măr, eram mai viu ca oricând. Arhibald, altă figură, are un picior sau o mână în gips, un fleac, e vorba de o luxație iar el își dă atâta importanță de parcă și-ar fi făcut un transplant de inimă la Groote Schur. Și eu am fost în pericol să-mi rup oasele, și nu o dată ci de șase ori în ultimele două săptămâni, și nu mai fac atâta gălăgie. Raminagrobis e singurul, cred, care n-are nici o zgârietură deși a dat și el cât a putut. În afară de publicitatea care în mod fatal s-ar produce în jurul numelui lor, dacă aceste note ar deveni publice, mă mai tem că persoanele în cauză or să aibă toate motivele să se formalizeze, văzându-se pictate cu atât realism, cu toate că, precizez, le-am dat alte nume, iar pe vreo două femei le-am transformat în bărbați. Cea mai indignată va fi desigur Mirandolina, atât de intransigentă când e vorba de persoana ei sacrosanctă. De-aia nu mai pot eu! N-are decât să se ia de gât cu Arhibald al ei și să plece amândoi în lumea largă! Și Arhibald e un nume fals, destul de nefericit ales, poate și din cauză că individul m-a plictisit întotdeauna și nu merită ceva mai bun. Pe urmă: Inspectorul, Rândunica, domnul Adalbert Măcelaru, Vicepreședintele, Decebal Marinescu, sunt desigur oameni în carne și oase numai că îi cheamă altfel. Sunt sigur că Vicepreședintele, de exemplu, o să se recunoască, cu tot pseudonimul pe care i l-am găsit, și o să iasă scandal și chiar bătaie, după cum îi stă în caracter. Nu acceptă el să fie prezentat drept un încornorat și un pilangiu de forță sau ca un tip care se descurcă cam greu cu damele. Asta o să-l înfurie precis și voi avea plăcerea să-l mai cotonogesc o dată, fiindcă sunt mai tare ca dânsul și nu mă sperii de centura lui portocalie de judokan. Calculând câte animozități se vor naște în urma acestor pagini ale mele, Raminagrobis a surâs fericit. Îi place când se răscolesc ambiții și când se calcă în picioare și se șifonează ireductibile orgolii. A jurat că se va bate pe viață și pe moarte pentru ca aceste memorii să devină publice, pe cât posibil într-un tiraj de masă, și sunt convins că o să se țină de cuvânt, dacă n-o uita. În ceea ce privește portretul unora dintre personaje, a ținut să-mi dea și sfaturi, ca mai vechi în meserie, sugerându-mi, de exemplu, ca atunci când vorbesc de personajul Raminagrobis, să-l asociez cu epitete ornante, de mare succes la public: marele, genialul, extraordinarul.

Pe Arhibald aș fi putut să-l numesc așa cum îl strigă la catalog, fiindcă nu mai am nici un respect pentru persoana lui, îl detest și vom rămâne dușmani până la sfârșitul vieții sale, pe care i-l doresc cât mai apropiat. A fost un mare ticălos și regret că ne-am luat adio pentru totdeauna, fiindcă astfel n-o să mai am ocazia să-i cârlesc cele două

perechi de palme promise. După mine, este inadmisibil ca un savant, cum se pretinde dumnealui, să umble cu intrigi și cu afaceri murdare. Pe urmă, n-am să-i iert niciodată că a sedus-o pe Mirandolina, deși aici vina este a amândurora. Și, peste toate astea, imbecilul a mai și răspândit zvonul că aş fi confundat niște sedimente lagunare din jurasic cu o „cloacă maxima a unei cetăți grecești de pe malul Mării Negre!

Pe Mirandolina o compătimesc! Dacă aş întinde mâna ar veni la mine ca un mieluşel, spăşită şi mieroasă. Aroganţa ei înnăscută s-a topit peste noapte. „Da, Pepsi, ai dreptate, Pepsi! acestea sunt vorbele care-i ies din gură după ce am obligat-o să vadă că între mine şi neisprăvitul de Arhibald nu poate avea loc nici o comparaţie. Acum se uită la mine ca la o icoană şi nu mai bagă de seamă că am un început de chelie şi că atunci când mă înfurii încep să mă bâlbâi. N-am ce-i face, va intra în posteritate cu un zâmbet neghiob şi ruşinat pe buze, ca o pisică hoată, în loc să strălucească precum Minerva, zeiţa deşteptăciunii feminine, aşa cum îşi închipuie probabil că este, în cele mai dragi visuri ale sale. Ai scăpat ocazia, scumpo, să fii sănătoasă! Dar nu despera; poate îţi scrie iubitul tău Arhibald un volum de versuri! Mai ştii de unde sare iepurele?!

Raminagrobis mă face atent la telefon că mi-a stabilit o normă de zece pagini pe zi şi că mă va controla în fiecare seară, ştiind, zice el, că am obiceiul să mă las pe tânjală tocmai atunci când e vorba de o activitate serioasă. (Pentru el, scrisul acestor pagini e o activitate serioasă!) Ca să fiu sincer, lucrul începe să mă amuze şi pe mine şi parcă văd că o să pierd toată noaptea mâzgăind hârtia.

Povestea mea se va numi: POTIRUL SFÂNTULUI PANCRAȚIU, cu toate că, în realitate, vasul nu era chiar potir iar pe sfântul Pancrațiu îl chema altfel, deși tot sfânt era. Ah, să nu uit să mulțumesc pe această cale Comisiei Monumentelor Istorice, care nu s-a amestecat spre a nu complica și mai mult lucrurile, precum și organelor locale din Malu-Mare, care s-au amestecat, contribuind, în mod hotărâtor, la urmărirea și prinderea adevăraților criminali. Îmi scot pălăria cu emoție, evocând amintirea bravului Inspector mereu prezent la datorie și mă cutremur de groază când, pe dinaintea ochilor, îmi reînvie scena în care autobuzul, cu cei douăzeci și șase de gangsteri la bord, s-a prăbușit în prăpastie.

*

În noaptea când puneam pentru prima dată piciorul în vila lui Leopold, nu știam nici un sfert din lucrurile pe care le știu acum, dar nu-mi făceam griji. Numele Mirandolinei, scris pe calendar împreună cu numărul

ei de telefon, mă intrigaseră, desigur, dar încă nu intrasem în panică. Mirandolina era și ea tot arheolog și fusese în repetate rânduri la Malu-Mare în interes de serviciu, ca să vadă cum merg lucrurile pe șantierul de acolo. Părea foarte plauzibil ca în vreuna din aceste deplasări să-l fi întâlnit și pe nefericitul Leopold. Cunosându-l pe răposat, mă linișteam și mai mult; Mirandolina era prea snoabă ca să încurajeze un individ care poartă câte un diamant pe fiecare deget. În afară de aceasta, știam precis că, pentru dânsa, eu eram bărbatul ideal, adică un tip distins, matur, inteligent, ponderat, cu o bogată experiență a vieții și cu o oarecare notorietate în profesie. Sunt chiar cuvintele ei, mi le-a spus în nenumărate rânduri. cum nu inventez nimic, nu fac decât să le repet ca un papagal. Convins că voi lămuri curând acest amănunt lipsit de importanță, în zilele următoare cât mai rămăsei în Malu-Mare, nici nu mă mai gândii la el, ocupat fiind cu treburi mult mai serioase:

În primul rând, știam sigur că „familia Brown mă va băga în seamă în cel mai scurt timp și, pe această temă, avusei o lungă convorbire confidențială cu domnul Adalbert Măcelaru. După sfatul lui, Mangusta fu transportată în curtea vilei, ziua nămiea mare, în văzul întregii lumi. Noaptea, pe furiș, îmi veniră întăriri: nea Stromboli, fostul acrobat la bară fixă, în prezent prim-trompetist, și cele patru pantere negre, dresate de el personal. Erau niște animale foarte cuminiți, au stat liniștite tot timpul drumului de la Constanța la Malu-Mare, deși au venit cam înghesuie, toate patru în cele două locuri din spate ale Trabantului. Am cazat întreaga trupă în holul de la etaj și am rămas în așteptare, poruncind familiei Iordan să nu scoată un cuvânt în oraș despre acești oaspeți neobișnuiți ai vilei.

A doua zi am participat, cu tot orășelul, la funeraliile lui Leopold. Cei șase sacerdoți și-au dat toată osteneala, echipa de gură-cască a tămâiat, cu frenezie, tot timpul, iar corul antic, format din babe, a vegheat ca tradițiile să fie respectate. În prezent, Leopold se odihnește în cimitirul din Malu-Mare, în dreapta, la clasa întâi, și, la căpătâiul său, o placă de marmură arată trecătorilor adevăratul lui nume: GIUSEPPE SPAGHETTI (1929-1972) – se odihnește în pace! Au urmat praznicul, invitați fiind, în afară de localnici, și artiștii circuitului Alessandro, într-un cuvânt, toți cei care l-au cunoscut și apreciat. Meniul a fost, desigur, cel discutat cu răposatul, numai cu sifoanele era s-o încurcăm; tocmai atunci li se stricase fabrica și am fost nevoit să mă reped la Constanța cu Trabantul, în ultimul moment, să cumpăr patruzeci de autosifoane cu încărcăturile respective. Rândunica a fost viu impresionată de cadoul lui Giuseppe. „Vai, ce drăguț – spunea dânsa – „abia am schimbat două-trei vorbe!... Ce sentimental Apoi, ceva mai târziu, mi-a mărturisit că ar fi nostim să viziteze și ea într-o seară vila.

Leopold chiar o invitase odată, voind să-i arate colecția de stampe japoneze și sera de plante tropicale. Din păcate, i-am spus, patruzeci de zile deacum încolo vizitarea vilei era oprită de buna-cuviință; mă făceam forte, însă, să-i scriu imediat ce va trece termenul.

Spre seară lumea s-a împuținat. Am rămas în Vila REDUTA doar eu și Stromboli. Pe coana Veta și pe nea Dumitru i-am trimis la culcare, dându-le ordin să nu iasă din plapumă, indiferent ce se va întâmpla. Panterele ațipiseră în hol, cocoțate pe mobilă. Le auzeam pufăitul lor ușor ca foșnetul unor draperii de catifea și mă întrebam dacă nu cumva calculasem greșit și „familia Brown n-avea de gând să mă viziteze chiar în noaptea aceasta. Pe la ora două însă, nea Stromboli care privea pe fereastră printr-un binoclu, se întoarse spre mine:

— Trei indivizi au sărit gardul în partea de nord a grădinii. Ce poruncești?

— Lasă-i mai aproape!

Trecurăm în holul întunecat unde licăreau patru perechi de mici lanterne fosforescente. Stromboli plescăi din buze într-un anumit fel și prin încăpere începură să mișune patru bucăți moi de întuneric. Coborâram scara interioară și ieșirăm în curte prin ușa de serviciu, cu panterele după noi. Întunericul zidurilor ne ocrotea dar nici atacatorii nu se vedeau; ședeau pitiți printre ronduri, pe după tufele de săpunele și de trandafiri sălbatici. Nu aveam timp de pierdut; voiam să mai și dorm nițel până la ziuă. Îi făcui, așadar, semn lui Stromboli și fostul saltimbanc plescăi din nou din buze și dădu drumul la fiare. Așteptarăm câteva secunde cu atenția încordată apoi un răcnet fioros izbucni din mijlocul grădinii. Imediat alte două urlete străbătură liniștea nopții și, după asta, asistarăm la o goană nebună prin curte și la un joc crud de-a șoarecele și pisica, între pantere și oameni. Mă întorsei îngrijorat spre Stromboli...

— Fii liniștit că nu-i omoară, mă asigură bătrânul. Dar să le dăm și lor voie să se distreze puțin.

În sfârșit plescăi din nou și animalele, deși erau destul de departe, se opriră ca la o comandă. Atacatorii ședeau spate în spate și plângeau în hohote. Cu gesturi delicate, panterele îi împinseră cu boturile în spre gard, apoi începură să mârâie la dâșii, arătându-le colții. La un campionat mondial de sărit gardurile în timpul nopții, indivizii aceia ar fi ocupat, cu siguranță, primele trei locuri. După această ispravă, fiarele se înapoiară cuminți și Stromboli le dădu fiecareia câte o bucățică de carne. Mai ascultarăm câteva clipe până auzirăm uruind pe șosea un motor foarte puternic de automobil. Era un Fiat 1800, atâta lucru cred că sunt și eu în stare să recunosc la orice oră din zi și din noapte!

Abia a treia zi izbutii să plec spre București și asta numai din cauza muzeografilor. În Malu-Mare, spre deosebire de alte orașe, existau, cum am mai spus, două muzee. Era, într-adevăr, o zonă de intense săpături arheologice, zilnic se scoteau la lumină diverse obiecte din epoca helenistică și chiar dintr-o perioadă mai veche, încă neidentificată cu precizie, probabil din neoliticul mijlociu, în orice caz foarte asemănătoare culturii de la Hamangia. Totuși, un singur muzeu, cum era la Mangalia sau la Constanța, ar fi fost suficient. În cele câteva zile petrecute la Malu-Mare, reușisem să mă lămuresc și asupra acestei probleme. Inițial fusese, desigur, numai un muzeu, dar directorul Decebal Marinescu se certase din cauza dactilografei principale, domnișoara Țoancă-mică, cu muzeograful șef, tovarășul Petrescu-Villanova. Acesta din urmă, având rude la Ierusalim, ce-a făcut, ce-a dres, că muzeul a fost împărțit în două secții: Muzeul propriu-zis și Casa vestigială, ultima, desigur, sub conducerea lui Villanova. Conflictul ar fi putut să se liniștească, însă, din nefericire, Țoancă-mică rămăsese dincolo, conform schemei, așa că înfruntarea dintre cei doi directori continuase, mai aprig. Orașul fusese împărțit în zone de influență, au fost precis delimitate sectoarele de activitate ale fiecărui muzeu, lucru destul de ușor deoarece prin mijlocul orașului trecea un pârâiaș care a fost luat ca graniță. Întâmplarea făcuse ca în urma unor săpături efectuate chiar în albia pârâiașului, să se găsească la o adâncime de 8-10 metri, vreo treizeci de pietre ovale de mărimea unui ou de curcă. Cineva, nu se știe cine, lansase ipoteza că ar putea fi ouăle unor reptile preistorice, poate chiar ale unor brontozauri! Cazul nu ar fi fost fără precedent; se amintea de celebrele ouă împietrite, de dinosaur, găsite în Tibet. Fără a fi încurajați de nimeni, cei doi muzeografi luaseră în serios acea ipoteză și revendicaseră pietroaiele, fiecare pentru muzeul lui. Până la venirea mea, cetățenii din Malu-Mare trăiseră un mic război civil pe chestia asta. Eu reușisem să-i potolesc întrucâtva dând pietrele în custodia Casei vestigiale, după câteva trageri la sorți foarte dramatice și foarte contestate, și înaintând un raport la centru prin care ceream pedepsirea ambilor împricinați.

Din acest motiv, atât Decebal Marinescu cât și Villanova se uitau la mine ca la dracu, dar nu găsisem altă soluție și nici nu doream să mă fac părtaș la prostiile lor. O cunoscusem cu această ocazie și pe domnișoara Țoancă-mică, dactilografa principală, „o dulce copilă cu părul răvășit, cum scria Raminagrobis în ultimul său roman polițist: „O dramă malaeză”. Aveam convingerea că de dânsa și numai de dânsa depindea liniștea

orașului și nu am pregetat să-i comunic acest lucru între patru ochi, explicându-i că și războiul troian avusese loc tot cam din aceleași motive. La sfârșitul campaniei mele am plecat cu Trabantul, lăsând-o să se minuneze cât de deștepți sunt domnii de la București și să vadă singură ce mai are de făcut.

Întârzasem puțințel însă aveam convingerea că făcusem o treabă excepțională. Mirandolina o să se bucure negreșit aflând că avem o vilă numai a noastră, deși nu chiar în mijlocul plajei de la Mamaia cum probabil ar fi dorit dânsa. Eram sigur că REDUTA îi va plăcea și, la plecare, dădusem ordin familiei Iordan să umple odăile cu flori, îndată ce ne vom anunța sosirea. Rulam spre București cu viteză maximă, șaiszeci de kilometri la oră și, la un moment dat, mândru de mine, mă apukai să fluier cântecul meu preferat: „Trecea fanfara militară”. După ce scăpai de Vadul-Oii, continuai să mă gândesc la mine și la Mirandolina și, pe neașteptate, îmi veni ideea s-o cer de nevastă, chiar în seara aceea! De ce nu, în definitiv? În fond, eram o pereche destul de potrivită .

Mă privii zâmbind în oglinda retrovizoare și, din rama îngustă, Johnson Nix, zis Arcașul Verde, zis Racheta Vie, fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, surâse la rîndul său, cunoscutului arheolog Ionescu Nicolae, autorul a trei studii arheologice de răsunet mondial. N-avea de ce să-mi fie rușine de mine la ora aceea. Mă consideram un tânăr de viitor, încă nu împlinisem patruzeci de ani, plin de energie, sportiv, capabil de fapte mari. Acel început de chelie nu mă dezavantaja deloc, ținând seama că astăzi, în condițiile civilizației noastre trepidante, bărbații își pierd, la o vârstă destul de fragedă, podoaba capilară. Ba aș putea spune că-mi ședea chiar bine! O sprânceană cu trei fire albe și o urmă de box în arcada zigomatică îmi dădeau un aer romantic, așa cel puțin pretindea Mirandolina; eu mă consider, mai curând un tip practic, un pământean sută la sută, nicidecum un mandolinist visător, cum i-ar place poate dumneaei să fiu. Nu mi-e rușine să recunosc că sunt fiul unor artiști de circ și că eu însumi am trăit și am lucrat într-un circ până la vârsta de douăzeci de ani, când am intrat în facultate. Dacă nu ar fi fost mama cu voința ei de fier, și astăzi aș fi zburat la trapez pe sub cupola putrezită a bătrânului circ Alessandro. Tot dânsa hotărâse că e cinstit să-mi câștig existența chiar în circul unde viețuiam cu toții ca într-o familie mai mare, și, ca urmare, în decursul celor douăzeci de ani am trecut prin aproape toate numerele din program, de la acrobație și contursiuni când eram mai mic, până la călărie, prestidigitație, trapez sau dresură de animale. În afară de asta am învățat să cânt la toate instrumentele și, jur, că nu există profesori de muzică mai conștiincioși și mai exigenți decât artiștii de circ. E, de altfel, un lucru

foarte explicabil: ca să cânti bine cu capul în jos, atârnat de o frânghie la cincisprezece metri înălțime, trebuie să cânti foarte bine la sol, în condiții normale; altfel nu faci nici o scofală și publicul te fluieră. Cu școala a mers mai greu fiindcă cirul a colindat prin toată lumea în acești douăzeci de ani. A trebuit să mă lupt din greu cu examenele de diferență și cine vede certificatele mele de studii se ia cu mâinile de cap! Din cauza asta am și terminat liceul cu vreo doi ani mai târziu de cum era normal, dar, în schimb, vorbesc și scriu la perfecție opt limbi și mă descurc binișor în alte cinci sau șase. Am rămas prieten cu oamenii cirului și uneori mă pomenesc cu câte o ilustrată din cine știe ce colț al lumii. Totdeauna tanti Adelaida, femeia cu barbă, e cea care semnează, în numele tuturor, dar știu că și ceilalți mă iubesc, atâta doar că nu sunt obișnuiți să scrie scrisori, lucru pe care eu îl înțeleg foarte bine. După ce mi-am luat bacalaureatul, în Noua Zeelandă, mama a decis că e cazul să-mi aleg o meserie mai puțin primejdioasă și tatăl meu, marele Johnson Nix, campionul Sumatrei, a fost, ca de obicei, de aceeași părere. Ne-am dat demisia, toți trei, și ne-am stabilit în București unde am urmat arheologia. Până alaltăieri nu mai primisem cam de multă vreme vești de la prietenii noștri, circarii, și chiar ne întrebam ce o mai fi cu dânșii. Îmi imaginam de pe acum cum or să se bucure ai mei când le voi spune că am întâlnit cirul și eram aproape sigur că se vor duce amândoi la Constanța, ca să-i revadă și ei pe „vechii martori ai tinereții noastre îndepărtate, cum scria Raminagrobis în altă carte: „Setea de timp”, un volum de versuri care s-a epuizat complet în mai puțin de trei ani cât a stat în librării. Nici unul dintre noi nu ne pricopsisem, dar, în circ se spune că adevăratul artist moare sărac și, cu asta, toată lumea e mulțumită.

Nu neg că viața agitată pe care am dus-o nu a avut și influențe nefaste, în special asupra culturii mele generale. Mărturisesc că, din această cauză, am evitat multă vreme societățile mai distinse, având pesemne un oarecare sentiment de inferioritate, nemărturisit nimănui, nici chiar mie însumi. Pe acest fond de nesiguranță, s-a strecurat, în viața mea, Mirandolina, și, până acum, nu regret întâlnirea noastră. Suntem colegi de institut, dar ea știe să se descurce mai bine ca mine în societate și nu pierde niciodată ocazia să facă pe casa mare. De la dansa am învățat multe, de ce n-aș recunoaște, cum să mă port, de exemplu, pentru ca snobii să nu-și dea cu coatele, să dau ochii peste cap când aud muzică electronică sau când văd tablouri non-figurative, pe care nimeni nu le înțelege. De dragul ei m-am prefăcut încântat de acele creații dementiale și am zâmbit unor indivizi neșesălați și obraznici, pe care în condiții normale i-aș fi pocnit peste mutră fără măcar să-i întreb cum îi cheamă. Aș

fi înghițit și foc pentru dânsa în primele luni, mai ales că în circ făcusem de câteva ori treaba asta, când se îmbolnăvise titularul, însă recunosc cinstit că nu înțelegeam nimic din toate smintelile alea. Când m-aude vorbind așa, Mirandolina ridică din sprâncene și zice că sunt un teluric. Mă rog, accept și asta, nu mă deranjează deloc că sunt teluric, din moment ce sunt un om rațional și am o singură pretenție: să înțeleg ce văd înaintea ochilor.

De la Urziceni încolo, m-am gândit numai și numai la Mirandolina. Suntem prieteni de un an și ceva, și sunt nevoit să recunosc că niciodată legăturile mele cu aceste ființe gingașe și imprevizibile nu au durat atât de mult, din cauza lor, desigur. Acum eram convins că descoperisem exact omul potrivit. Mirandolina e deșteaptă foc, ultra-modernistă, o sufragetă, cum o necăjesc eu uneori, o businesswoman zice ea, cam englezită, mi se pare că are și o licență în această limbă, în orice caz nu cu asta m-a dat gata pe mine, care vorbesc engleza de când eram în fașă. Are o mie de talente, fata asta, dar până acum n-a câștigat nimic de pe urma lor. Fiind un copil al secolului meu, deseori îmi place să calculez în bani toate valorile umane. De pildă, socotind la prețul oficial toate substanțele din care e alcătuit corpul omenesc, n-ai să scoți din buzunar mai mult de 41875 lei, dacă până se tipăresc aceste rânduri nu se mai scumpesc sau nu se mai ieftinesc unele materiale. Recunosc că asta e doar așa, o manie, și nu dovedește nimic, iar Mirandolina este, în fond, inestimabilă. Mirandolina e, desigur, numele ei de panoplie, pe cel adevărat nu pot să-l divulg mai ales după cele întâmplate. O strig și eu: Mirandolina! cum o strigă toată lumea, dar uneori mă întreb cu o secretă gelozie, cum o fi răsunat acest nume șoptit de altul înaintea mea? Căci deși are numai douăzeci și doi de ani, Mirandolina are un trecut despre care, ca orice femeie deșteaptă, nu vorbește și niște principii, foarte moderne, uneori profesate cu destulă imprudență. Eu o iau așa cum e și țin la ea fiindcă e gingașă, capricioasă, răzgâiată, snoabă, nedreaptă, nonconformistă, gătește admirabil, e egoistă, are niște picioare splendide etc., etc. Mă opresc cu descrierile aici. Cu toate că sunt mai mare ca ea cu aproape douăzeci de ani, de fapt numai cu șaisprezece și jumătate, a recunoscut că mă iubește în felul ei, ceea ce indică o judecată sănătoasă și mult bun simț. Totdeauna m-am gândit că dacă reușesc să câștig sumele colosale pe care le visez sistematic în fiecare noapte, dragostea ei o să crească și, până la urmă, se va simți grozav de fericită alături de mine..

Moștenirea primită la moartea lui Leopold, fie-i țărâna ușoară! făcea ca speranțele mele să devină, peste noapte, realizabile. Abia acum îmi dădeam seama că, din clipa când pusesem piciorul în vilă, luasem, fără să

reflectez, niște hotărâri importante în privința viitorului nostru comun. Doar așa puteam explica de ce îmbrăcasem cel mai bun costum din garderoba răposatului și de ce purtam cu atâta grijă, în buzunarul de la piept, acel minunat inel cu diamante, găsit într-unul din sertarele biroului de la vila Reduta. Și chiar dacă sărmanul Trabant nu mai corespundea cu actuala mea situație financiară, o să-l mai folosim totuși câtva timp, până reparăm Mangusta. Trabantul fusese întotdeauna unul din punctele nevralgice ale relațiilor noastre: Mirandolina refuzase cu încăpățănare să se urce în el, batjocorindu-l cu cele mai grele epitete: cutie de pantofi, aspirator, gamelă, trotinetă, târlie, geamantan mâncat de molii, tomberon jupuit, cadă de baie din carton asfaltat, cărucior de înghețată, căsuță poștală, și așa mai departe. Nu căutasem să o conving de contrariul, deși eram de altă părere, întrucât știam că nu suportă să fie contrazisă. Mangusta urma să rezolve pe tăcute toate nemulțumirile ei pe această temă. De altfel o soție devotată trebuie să mai lase să treacă de la dânsa, nu să susțină morțiș că numai ea are dreptate; cel puțin așa spune o înțeleaptă zicală populară.

Dar va putea, oare, Mirandolina, să-mi fie o soție devotată? Nu eram prea sigur. În orice caz, nu o vedeam spălând rufe și nici legănând copii. Pe mine copiii nu mă deranjaseră niciodată, mai ales că nici n-avusesem, dar cu Mirandolina, mare amatoare de spectacole, recepții, bridge și alte distracții dintr-astea, va fi altă poveste. Poate că, având în vedere că ține atât de mult la mine, voi reuși, în cele din urmă să o conving să renunțe la acele fleacuri. „Dintre toți, pe tine te-am iubit cel mai mult, așa îmi spusese odată, când era cam cherchelită, și eu am reținut numai sensul moral și mobilizator al cuvintelor ei. Totuși, era bine ca, din spirit de prevedere, s-o iau repede și până să se dumirească ea, să-i torn vreo trei-patru copii, pentru a dăruii astfel generațiilor viitoare toate înaltele virtuți pe care le bănuiam ascunse în noi, imposibil de transmis altfel decât pe această cale.

★

✱

„Feriți cei săraci cu duhul”, spune o vorbă din bătrâni, „că a lor va fi împărăția cerului”! Fluierând întruna: „Trecea famfara militară”, o cotii pe strada Mirandolinei. Avusesem dinainte grijă să umplu carlinga Trabantului cu flori și să târguiesc două sticle de șampanie. Dar sus, soneria de la apartamentul ei sună multă vreme fără nici un răspuns și asta făcu să-mi scadă entuziasmul la jumătate. „O fi după vreo

cumpărătură, înjurai eu cu voce tare, înciudat. „E imposibil ca Alidada să nu-i fi spus că vin în seara asta...”. În sfârșit, fiindcă aveam și eu o cheie, intrai înăuntru după o scurtă ezitare, zicând în sinea mea că de data asta să treacă de la mine și socotind să mă mai bărbieresc odată până vine doamna din oraș. În apartament plutea acel parfum suav care o însoțea pretutindeni, dar aerul îmi păru încremenit și străin iar pe mobilă observai că se depusese o pânză de praf, ceea ce însemna că locatara e plecată de mai multe zile...

„Am dat-o dracului, mormăii eu aruncând florile și șampania într-un fotoliu. Căutând prin cameră un semn, privirea îmi fu atrasă de un plic mare, alb, pus anume la vedere pe un gheridon. Pe plic scria cu litere mari: PENTRU PEPSI (așa-mi spunea ea mie), deci puteam să-l deschid.

„Scumpule”, scria în bilet, „planul nostru a căzut baltă. Sper să nu fii prea nefericit din cauza asta. A intervenit ceva senzațional: Arhibald m-a cerut de nevastă și eu am acceptat! Aș fi preferat, desigur, să fii tu în locul lui, dar nu te-ai prea grăbit și mi-a fost frică să nu rămân fată bătrână. Te voi iubi în continuare; îmi plăcea tare mult să fiu Ronți-Ronți a ta. Dar poate că e mai bine așa. Ca să mă uiți îți recomand pe Alidada, care se holbează totdeauna la tine de parcă ai fi hipnotizat-o. Adică ce știu eu ce faceți voi în biroul ăla când nu sunt de față? Ți-am lăsat toată mâncarea în frigider și o sticlă de whisky, cumpărată în cinstea revederii noastre, care nu a mai avut loc. Bea-o pe toată ca să-ți îneci durerea de a te fi părăsit. Ai și apă minerală alături, iar bicarbonatul e în cutia noptierei. Cu toată dragostea – Mirandolina.

P.S. Dacă pleci, nu trânti ușa prea tare, să nu se supere vecinii, și lasă cheia la locul ei obișnuit, sub preș. A ta – M.

*

În viața mea nu mai întâlnisem atâta cinism! „...Bicarbonatul se află în cutia noptierei... să nu trântești ușa prea tare!...” Căutai prin cameră un obiect de sticlă sau de porțelan, cumpărat de mine, dar nici pomeneală de așa ceva; vicleana ascunsese cu grijă lucrurile ce s-ar fi putut sparge. Îmi amintii că luna trecută îi făcusem cadou un splendid halat de baie de culoare roz și mă repezii să-l sfâșii în bucățele, însă nici halatul nu se mai afla la locul său obișnuit. Mă năpustii atunci asupra băuturii din frigider, așa cum mi se sugerase. În douăzeci de minute eram tun și începusem să cuget. Da, Arhibald era un porc! Mirandolina o ingrată! După toate câte le făcusem pentru dânsa!... Vila șampania, florile... Iar purtarea colegului și

aşa-zisului meu prieten Arhibald era de-a dreptul abominabilă. Am mai tras o duşcă şi am compus un cântec în onoarea lui:

„Arhibald este un porc
Mare cât un everest
Dacă-i dau una la ţest
Praful îl fac pe dobitoc...”

Mai slab decât Sonata lunii, de acord, dar, pentru moment, mergea. Pe la jumătatea sticlei o inspiraţie grozavă mă făcu să sar de pe scaun. La ora asta, Arhibald şi Miradolina tac şi fumează liniştiţi, unul lângă altul, îmi făceam eu socoteala. Parcă vedeam pâlparea ţigării şi umărul alb al Mirandolinei. Ridicai receptorul cu furie şi formai numărul lui Arhibald. Îmi răspunse o voce pe care nu mai pierdui timpul să o identific, fiindcă imediat începu să cânt melodia compusă de mine. De dincolo, un potop de înjurături groaznice făcu să se răsucescă în mormânt toate mă tuşile şi străbunicile mele defuncte! Am închis repede, năucit, dându-mi seama că greşisem numărul, apoi am format din nou, de data asta cu mai multă atenţie. După un moment lung de aşteptare, cineva îmi răspunse, dar iarăşi nu era vocea lui Arhibald. Plecat din oraş? Aiurea! Parcă nu ştiam eu că mâine are treabă la minister. Dar dacă glasul acela era contrafăcut şi eu vorbeam în realitate chiar cu Arhibald?... Mă apukai să-i cânt serenada arhibaldiană opus nu ştiu cât, dar de la primele note mi se închise telefonul. Spre norocul meu, fiindcă uitasem cuvintele şi aş fi făcut impresie proastă. Tot încercând să mi le amintesc, golii sticla şi, într-adevăr, după asta, versurile neroade ieşiră la iveală din colţişorul unde se pitiseră. Le urlai cu plăcere, devastând frigiderul în căutarea unei alte sticle. Negăsind ceea ce doream, îmi veni o idee şi mai măreaţă: să mă arunc în Trăbăntel şi să dau o fugă până la Cassanova acasă, să-i surprind, pe el şi pe Miradolina într-un duet dulceag şi siropos şi să-i arăt necredincioasei cine e bărbat şi cine nu. Chiar aşa! Îi dau două labe lui Arhibald, îl arunc afară pe geam, fac o percheziţie severă în frigiderul lui şi confisc toate băuturile ce se vor afla întâmplător acolo, apoi îmi iau adio de la prea frumoasa mea văduvă, cu o politeţe muşcătoare, am să-i vorbesc cu „dumneavoastră ca să ştie că între noi totul s-a sfârşit, şi am să mă retrag frumos, cu sticlele în braţe, acasă, la depou, singurul loc unde mă simt fericit, unde nu mă deranjează mirandoline şi arhibalzi sau alţi indivizi prefăcuţi şi interesaţi, ce nu vor înţelege niciodată sufletul meu sensibil...

La Arhibald uşile sunt ferecate, după cum era de aşteptat, dar eu pot să intru şi prin bucătărie, fiindcă cunosc împrejurimile şi am văzut mai de mult unde pune cheia. Înăuntru e vraşte de parcă ar fi trecut pompierii

sau parcă proprietarul ar fi în curs de mutare. Până una-alta mă aprovizionez cu o sticlă neînceptută: „Brandy of Napoleon”, o destup și trag cu urechea. Din dormitor se aud voci bărbătești discutând în surdină. Cum vine asta... sunt mai mulți?... Mă reped cu un umăr în ușă și cad în mijlocul celei mai suspecte adunări pe care am văzut-o vreodată. Într-un colț, Mirandolina, legată cobză de un scaun și cu un căluș în gură, într-altul, Arhibald în cămașă, cu fața la perete și cu mâinile ridicate. „Pe ăștia îi cunosc... am sughițat eu punând sticla pe un bufetar. Dar mai erau acolo patru mutre cu care nu dădusem mâna niciodată. Îi recunoscui imediat după fotografiile din ziarele găsite la Leopold în dormitor: „familia Brown, în carne și-n oase!

— Noroc, băieți! strigai eu în englezește, înșfăcând un revolver de pe masă. Merge treaba, merge?...

Alde Brown se răsuciră cu iuțeala fulgerului. Nu le dăduse prin cap că ar putea fi surprinși prin bucătărie, așa încât nu aveau revolverele pregătite.

— Jos labele, Harry! mârâii eu ca Humphry Bogarth în „Spionul din Hong-Kong și distrându-mă grozav în sinea mea. Am trăgaciul foarte sensibil și în consecință tremur pentru viețile voastre aflate în pericol.

— Tu cine dracu' mai ești? behăi susnumitul. Ai terminat tot ce aveai de făcut pe lumea asta și ai venit aici, nu?

O parte din convorbirea mea cu Harry nu a fost transcrisă exact deoarece el se încăpățâna să folosească tot felul de expresii intraductibile, din care reieșea că își făcuse studiile pe sub poduri și pe la diverse case de corecție. În nici un caz nu frecventase Oxford sau Cambridge. În locul cuvintelor triviale am pus eu de la mine un text mai moderat, restul, adică ceea ce s-a întâmplat, este descris cu fidelitate.

— St! Mai multă decență! l-am povățuit eu în cele din urmă. Dezlegați-o pe doamna. Arhibald, dacă vrei poți să te întorci, deși am oroare de mutra ta de șobolan de latrine.

Bandiții făceau tot ce le porunceam fără a se arăta prea impresionați de situația în care se aflau. Probabil își dădeau seama că au de-a face cu un amator. La un moment dat avusei chiar impresia că zâmbesc. Unul din ei se repezise la Mirandolina și-i scosese călușul.

— Mulțumesc, George! șoptise ipocrita dând ochii peste cap. Cunoșteam figura; cu tertipuri de-astea mă dăduse cândva gata și pe mine și, desigur, de curând, și pe Arhibald... Dezleagă-mi și picioarele; Tom m-a strâns prea tare cu frânghia.

Era adorabilă, îmbrăcată cu halatul meu roz, de baie, și cum îi lua pe bandiți la „per tu, iar picioarele despre care vorbise, îl făcură pe George să roșească la față și să umble cu ele de parcă ar fi fost de sticlă.

— E o grosolănie din partea voastră, rânjii eu, să tulburați doi tineri fericiți tocmai la începutul lunii lor de miere.

— Să vezi... Încercă Arhibald să găsească o justificare, dar nu-i dădui voie să vorbească.

— Tu să taci! Și mâinile sus, seducător infam și dezgustător! De fapt, poate că ar trebui să-ți fiu recunoscător că m-ai scăpat de această viperă, tocmai când eram gata-gata să fac prostia să o cer de nevastă!

Era prea mult pentru sensibilitatea lui George, care în tot acest timp masa gleznele Mirandolinei, cu mult zel și pasiune, din bunătate creștinească. Pe neașteptate, se destinse ca un arc și mă izbi cu capul în burtă, azvârlindu-mă peste un fotoliu. În cădere scăpai revolverul din mână. Crezându-mă scos din luptă se năpustiră cu toții asupra mea. Voiau probabil să mă lege, însă era evident că nu cunoșteau adevăratele mele resurse. O mică fentă și cei doi bandiți al căror nume nu avusesem încă plăcerea să-l cunosc, fură pocniți cap în cap și se prăbușiră anesteziați pentru cel puțin zece secunde. Un medic bun ar fi putut să le facă operație de apendicită, fără ca pacienții mei să se trezească din somnul lor fără vise. Pe Harry, un genunchi la trei coaste îl proiectă, cu răsuflarea tăiată, sub pat, de unde nu mai avu curajul să iasă. Asaltul dat de George mă izbise cu ceafa de spătarul fotoliului, dar și atacatorul meu pierdu minute prețioase până să iasă din șifonier, unde intrase fără a deschide ușile.

— Fii atent, idiotule! urlai către Arhibald. Nu mai ține mâinile alea în sus și vino să-mi dai o mână de ajutor. Când scoate capul, sărim amândoi pe el!

Nu înțelegeai de ce mă privea cu atâta melancolie tâmpă și nici George nu-mi dete răgaz să reflectez prea mult. În secunde următoare, fusei nevoit să mă feresc de picioarele lui, apoi reușii să-i plasez o lovitură la plex, o lovitură ticăloasă învățată în lumea circului. Când îl văzui și pe el la podea îi poruncii lui Arhibald:

— Acum ce stai, blegule! Leagă-i bine cu o frânghie până telefonez la miliție să vină să-i ia.

N-aș fi crezut, pentru nimic în lume că o să se repeadă la mine și atunci n-am înțeles de ce a făcut-o. Un reflex de apărare m-a salvat de lovitură lui perfidă și, după primul moment de stupefacție, am reușit să-l prind în brațe și să-l dau cu capul de perete de câteva ori, până am simțit că se înmoaie. Calea spre telefon era liberă însă Harry începuse să foșnească pe sub pat. Îl trăsei afară de picioare și-i mai cârpii una a la Old

Shatterhand. Halatul roz scăpase din legături și se apropia de mine cu ochii scânteind de admirație. Cred și eu: patru indivizi puși cu botul pe labe, plus Arhibald: avusese ce vedea. N-aveam însă chef de efuziuni.

— Gata, gata! i-o tăiai eu, fără complimente că n-avem timp de pierdut. Mai bine, dacă vrei să-ți arăți admirația, ia sticla de colo și toarnă-mi ceva de băut, până mă înțeleg cu cei de la miliție.

Auzii clipocitul alcoolului în pahar și apucaii chiar să ridic receptorul, când o izbitură grozavă mă atinse drept în moalele capului și totul mi se întunecă dinaintea ochilor. Dar știui, chiar în clipa aceea, că obiectul cu care fusesem doborât era o sticlă pătrată și albă, cu o etichetă roșie pe care scria cu litere înflorate: „Brandy of Napoleon”. Al lui Napoleon la Waterloo, probabil!...

Capitolul III - STRATEGIA UNOR BĂRBAȚI SINGURI

La început, Raminagrobis nu vru să creadă nici un cuvânt din cele ce-i povesteam.

— Ascultă, măi, Arcaș Verde, setos de aplauzele galeriei, mă luă dumnealui tare, cu mine să nu faci pe deșteptul, că eu sunt tatăl tău! Uiți că ai în fața ta pe cel mai mare autor de romane polițiste al tuturor timpurilor și că toate cele opt cărți ale mele s-au epuizat chiar în ziua când au fost date pe piață? Cum o să te lovească Mirandolina pe la spate, cu sticla? În ce scop, „cui prodest? Dacă știi ce înseamnă asta.. Sau mă crezi cretin? Ți-a căzut în mână cine știe ce broșură nenorocită, scrisă de Michael Landon sau de altcineva, și vrei să faci pe eroul pozitiv? Hai, mărturisește cinstit lui nenea Raminagrobis și o să vezi ce bine ai să te simți după asta.

— Ai cuvântul meu, ce naiba!

— În cazul acesta precis minți!

— Eu îți povestesc ce știu, și tu, rabi, o să-ți dai seama, în marea ta înțelepciune, ce e adevărat și ce nu. E bine?

— Domnul face ironii? Bine... dă-i drumul!

— Ce să-i mai dau drumul, că, de fapt am spus tot. M-am trezit legat fedeleș, cu bandiții în jurul meu, îngrijorați ca niște mame la căpătâiul copiilor dragi, bolnavi de scarlatină. Venise și un al cincilea tâlhar, am aflat imediat că se numea Brutus și era șeful familiei. Am să-ți povestesc scena, cuvânt cu cuvânt, întocmai cum s-a petrecut. Brutus mă recunoscuse imediat: eu eram apărătorul lui Leopold și cel care-i luase la goană din curtea vilei Reduta, cu ajutorul panterelor. Când văzu că încep să mișc, scoase un pumnal și mă întrebă, cu blândețe, ce-i puteam spune despre potir.

— Prea puțin, începusem eu să cânt, Leopold aiura ceva despre un potir și despre niște diamante, dar n-a lămurit subiectul din cauză că, între timp, a decedat. Cred că diamantele se află în potir, că invers ar fi mai greu.

— Ce vă spuneam eu, copii? se adresase Brutus, triumfător, acoliților săi. Și din nou către mine: Pe acolo, prin casă, n-ai găsit cumva așa ceva?

— Nimic asemănător, Brutus. Și m-am uitat bine, te rog să mă crezi, fiindcă eram și eu interesat.

— E-n regulă, acum poți să pleci, zise banditul fără să mă dezlege. George, du-l mai bine în baie. E mai curat.

În favoarea mea intervenise tocmai Mirandolina! Dumneaei se apropiase de Brutus, mână-n mână cu Arhibald și rostise răspicat ca s-o audă toată lumea.

— Dacă faci treaba asta, Brutus, va fi nevoie să ne omorâți și pe noi!

— Poate c-o s-o și facem!

— Atunci luați-vă adio de la potir. Nici eu, nici Arhibald n-o să vă mai ducem la locul unde ar putea fi găsit.

— Parcă ne înțelesesem altfel, de ce nu sunteți corecți? Și pe urmă tipul ăsta ne-a omorât un om.

— Să fiți sănătoși! Când ați discutat cu noi nu știam nimic despre diamante. Ne-ați spus că e un obiect de familie. Și nici nu a fost vorba să ucideți pe cineva.

— Ascult-o, Brutus, intervenii eu în favoarea Mirandolinei. Are o logică perfectă.

Îmi trase un șpiț care mă făcu să nechez.

— Tu să taci din gură! răcni el furios. Și termină cu bancurile astea ieftine. Mă rog, se întoarse Brutus către Mirandolina, să zicem că n-o să-l curățăm: o să se țină tot timpul după noi.

— Vai, Brutus, nici nu știi ce discret e! Și pe urmă, o să-l punem să promită că nu va face una ca asta!...

Un hohot de râs colosal răbufni din piepturile păroase ale celor cinci tâlhari. Era tare puștoaica! George, mai ales, o privea cu o admirație nedisimulată, părând gata să se arunce de la etaj la un singur cuvânt al ei. Atât că locuința lui Arhibald se afla la parter. Brutus calcula:

— Îl legăm bine și-l lăsăm aici, încuiat. Dacă e deștept și poate să se dezlege singur, într-o zi sau chiar în câteva ore va fi liber. Până atunci, noi suntem departe, ba poate am și pus laba pe potir. Voi ce ziceți?

Cu trei voturi pentru, unul contra și o abținere, propunerea lui Brutus fusese acceptată. Abținerea venea de la unul din tâlhari care încă nu-și revenise. Mai făcură câteva noduri suplimentare și mă târâră în baie. Mirandolina intra după mine și se apucă să se îmbrace. Închisei ochii să n-o văd, deși, cu auzul îi urmăream fiecare mișcare. Când termină mă împinse ușor cu piciorul.

— Ceau, Pepsi, îmi spuse ea cu glasul ei cel mai dulce. Când voi fi pe plajă am să mă gândesc tot timpul la tine. Ai fost superb cu imbecilii ăștia.

Și mă sărută pe frunte, ca o soră.

*

— Ea tot pe tine te iubește, rosti sentențios Raminagrobis, care se considera un bun cunoscător al sufletului omenesc, având o bogată experiență de viață.

— Mersi! Atunci de ce a plecat, rabi?

Marele filozof ridică din umeri. Nepătrunse erau tainele inimii de femeie. El, însuși avusese mult de suferit în tinerețe din această cauză. De aici venea, de fapt, succesul romanelor sale; personajele înfățișate acolo erau întotdeauna ființe în carne și oase iar nu niște fantome inventate și fără nici un pic de consistență. Povestirile lui Raminagrobis despre femei sunt sobre și de un dramatism reținut. Îi plac mai ales despărțirile, pe care le istorisește cu lux de amănunte, și în așa fel ca el să apară într-o lumină cât mai favorabilă. Nu-l contrazic niciodată, deși în unele cazuri știu precis că lucrurile s-au petrecut altfel. În timp ce el povestește eu mă gândesc la ale mele. Și toată lumea are de câștigat.

Nu cred să fie mulți oameni în stare să se deslege singuri așa cum făcusem eu după plecarea bandiților și a celor doi infideli. Pentru mine n-a fost nici ușor, nici greu. M-a ajutat foarte mult experiența căpătată în tinerețe, ca acrobat și, în special cea din perioada când făceam pe omul-șarpe. Au cam troznit unele încheieturi până să izbutesc să fac, din nou, după atâția ani, arcul, și să ajung, așa cum eram legat, cu picioarele la gură, dar, până la urmă a mers și, după aproape o oră de eforturi supraomenești, am reușit să mă eliberez. Am spart cu umărul ușa de la baie și m-am repezit la telefon să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, să văd ce-mi rămâne de făcut. Ca supremă măsură de siguranță, bandiții tăiaseră firele, ca-n orice film ieftin cu gangsteri, made în U.S.A.! Dacă merseseră cu gândul atât de departe, atunci puteam să mă aștept că mi-au găurit și cauciucurile la Trabant. Numai la gândul acesta și mă apuca furia! Din păcate n-aveam pe cine să mi-o vărs; totuși, în lipsă de altceva, confiscai băuturile aflate în frigider și sării pe fereastră lăsând toate luminile aprinse și robinetele deschise. Ca să aibă de ce să se bucure perechea Arhibald-Mirandolina, când s-or întoarce din misteriosul lor voiaj de nuntă.

Raminagrobis, care e nițeluș misogin, mă pune să repet cuvânt cu cuvânt ce-a spus Mirandolina și ce am răspuns eu. În general e de acord cu punctul meu de vedere. Are perfectă încredere în reflexele mele, el zice: în instinctul meu, dar se cam îndoiește că sunt capabil să judec în mod științific o situație, așa cum numai el ar fi în stare să o facă. Adevărul e că, de câte ori am fost în vreo încurcătură, degetul meu cel mic sau un al nu știu câtelea simț m-a făcut să presimt orice primejdie cu câteva fracțiuni de secundă înaintea altora. În astfel de situații acționez prompt, aproape fără să judec, de parcă mișcările mele ar fi conduse de un pilot

automat. Totul se naște spontan, la inspirație, mă simt ca un dirijor care improvizează amănuntele, mișcându-se totuși relaxat într-o bucată arhicunoscută. Raminagrobis mă laudă, dar cu jumătate de gură. Pentru el voi rămâne veșnic un executant isteț, dar întrucâtva mărginit. Un pumn care lovește, nu un creier care calculează. El este partizanul acțiunilor bine ticluite, după cum reiese și din cărțile scrise până acum, și recunosc că uneori are o imaginație diabolică. În toate aventurile care au urmat, i-a urmărit pe adversarii noștri ca și cum ar fi fost niște piese de șah și, atât manevrele lor cât și contraloviturile noastre, au fost studiate de dânsul înainte de a avea loc. Așa susține el, eu n-am avut niciodată posibilitatea să-l verific.

— Ai observat ce calm sunt, mă face atent prietenul meu, deseori. Aceasta numai și numai fiindcă știu totul mai dinainte. Datorită logicii, bineînțeles.

Cu toate acestea, rareori poate să prevadă când are bere la bufetul de pe strada noastră și când nu, iar când nu găsește se înfurie groaznic. Când mă vede că zâmbesc, recade imediat în hieratismul lui obișnuit dar eu știu că joacă teatru. E o figură stranie, lunganul de Raminagrobis, nimeni nu contestă acest lucru. Într-un mic cerc de prieteni din copilărie, i se mai spune și astăzi: „Chinezul” sau „doctorul Fu-Manciu”, cu toate că pe vremea aceea nu era chiar așa de enigmatic. Mai curând cred că i s-a dat porecla amintită, fiindcă nici unul din amici nu-și putea explica de ce lăsa să scape goluri perfect parabile (juca portar într-o echipă de cartier, chiar de dânsul înființată). Din punctul meu de vedere, consider că și azi i se potrivește această poreclă și, în consecință, o folosesc de câte ori cred că e cazul, observând întotdeauna pe chipul lui un larg surâs de satisfacție, la amintirea gloriei fotbalistice de odinioară. Dacă îi dai sfoară pe tema asta, e în stare să te țină până la ziuă ca să-ți povestească ce meci a făcut el în '46, pe „federație cu „Industria sârmei, când a salvat un gol „În extremis, cu pumnul, și, datorită acestei vitejii, echipa a putut rămâne în district, până în anul următor, când a fost descalificată. Refuză să admită că acel plonjon a fost o întâmplare și că mingea l-a lovit în mână, după cum nu va recunoaște nici că înainte de meci mestecase pătrunjel ca să nu-l miroasă antrenorul că se drogase cu „adio mamă”.

— Am dus o viață sportivă, suspină el deseori când vorbește despre trecutul său fotbalistic, prefăcându-se că ignoră amănuntul cu pătrunjelul. Până în momentul când m-am împrietenit cu tine. De ce ți s-o fi zis Pepsi, îmi e imposibil să pricep.

Îl las să bată câmpii, dacă așa vrea el și mă gândesc cât de ciudat este că din tânărul subțirel de altă dată a ieșit matusalemul de astăzi, de

nouăzeci și patru de kilograme, înalt ca gardul și care face tot timpul pe adormitul dar o trânteste tocmai când ți-e lumea mai dragă. Are cap serios, Chinezu, dacă a reușit, la o vârstă atât de fragedă, să zicem doar patruzeci, să piloteze un ditamai Fiat 850! E clar că nu Raminagrobis este numele său adevărat și că, asemenea tuturor celorlalte personaje, am fost nevoit să-i găesc un pseudonim de circumstanță. Cine vrea să știe ce înseamnă, n-are decât să-l citească sau să-l recitească pe Rabelais sau pe La Fontaine. Eu i l-am ales pe acesta fiindcă adeseori a jucat un rol de arbitru între mine și Mirandolina. Un arbitru nedrept sau subiectiv, va spune Mirandolina, însă, în viață, bărbații au deseori nevoie de un astfel de judecător, în timp ce femeile îl refuză, probabil fiindcă se consideră infailibile.

Dintr-un alt punct de vedere, misterul acesta pare de prisos, Raminagrobis fiind destul de cunoscut în Urbe. E inginer, ca mai toată lumea, scrie cărți polițiste, e membru al „Asociației Internaționale a Inventatorilor, și e necăsătorit, deocamdată, ca și mine. În lumea inventatorilor din lumea largă a devenit celebru în urma publicării, într-o revistă franceză, a articolului: „Uzina personală”, scris de el. Din articol reieșea că atât de multe aparate de uz casnic s-au inventat în ultima vreme că nici un bărbat n-ar trebui să se însoare înainte de a obține diploma de inginer. Un grup de sufragete din Marea Britanie au protestat vehement, spunând că dacă cerem tot felul de diplome, majoritatea fetelor or să rămână nemăritate. Autorul a răspuns pe un ton subțire, s-a făcut mult haz pe chestia asta, și, în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că fiecare e liber să se însoare cum l-o tăia capul, lucru binecunoscut, de altfel, din cele mai vechi timpuri.

*

— Ascultă, îmi întrerupse Raminagrobis gândurile, nu cumva ai aflat dacă Arhibald al tău și-a luat concediu sau a plecat într-o delegație?...

Eu habar n-aveam, însă colaboratoarea mea, Alidada, trebuia să știe. Îi dădurăm un telefon și după ce ne făcu să așteptăm puțin, fiindcă tocmai se spăla pe cap, ne răspunse. Da, persoana în cauză își luase concediul, și el și Mirandolina, dar nu spusese nimănui unde vor să se ducă. Închisei și mă uitai la rabi ca la un oracol care nu vrea să ambreieze. Dânsul medita profund.

— Câți ani are? întrebă într-un târziu.

— Arhibald? Patruzeci și ceva...

— Am întrebat câți ani are puștoaica de la telefon, idiotule! Te faci că nu înțelegi!

— Aha?!... Douăzeci și doi.

Cifra păru că-l satisface.

— Zici că Leopold a șterpelit niște diamante și că familia Brown le caută de înnebunește?...

— Îhâ!

— Zici că voiau să intre noaptea în vilă, peste tine, și că tot în vilă ai găsit numele și telefonul Mirandolinei notat pe calendar?

— Întocmai. Ai o memorie de fier.

— Mai susții că Mirandolina, înainte de a ieși din baia unde, tu zăceai ca o zdreanță omenească, legat fedeleș, ți-a șoptit că tot timpul cât va fi pe plajă o să se gândească la tine?

— Acesta este adevărul, o, tu, fericitul din lotus. Și m-a sărutat pe frunte...

Mă privi ca și cum i s-ar fi făcut dintr-o dată silă de viață.

— Ce dracu' mă, tu nu vezi că toate drumurile duc la Roma și că...

— Și că ce?...

— Și că noi trebuie să ne repezim imediat pe litoral să vedem ce se întâmplă acolo. Vilă avem, bani avem, ne mai trebuiesc niște diamante. E clar?...

*

Eu nu sunt de capul meu cum e Raminagrobis, am serviciu, niște proiecte, sarcini, un colectiv din care fac parte. Nu pot să-mi pun coada pe spinare și să plec în concediu așa, când mi se năzarește, așa că o să mai dureze câteva zile până să pot pune în aplicare ideile marelui detectiv. Între timp, la institut, atmosfera a devenit sufocantă. Fuga lui Arhibald și a Mirandolinei a făcut senzație iar eu sunt blestemat să joc în această dramă rolul soțului inocent. Suport din ce în ce mai greu mutrele fericite ale colegilor, care se bucură că nu sunt ei în locul meu. Sunt convins că fiecare crede că lui nu i se pot întâmpla asemenea lucruri. Uite ce mi-a făcut Mirandolina! Acum toți pricăjiții își închipuie că au dreptul să se umfle în pene când trec pe lângă mine și să mă bată pe umăr: ei sunt iubiți, sunt duri, femeile se târăsc la picioarele lor, sunt virili, în timp ce eu cine știe ce beteșug ascuns am. Unii mă invită la masă ca să demonstreze că nu se tem pentru fericirea căminului lor și, mai ales, nu se tem de mine, iar bodegarii, la aperitive, își dau, fără îndoială cele mai grozave aere și dezgroapă cele mai infame aventuri din tinerețe, ca să arate că activitatea

lor de conchistadori începe din cele mai vechi timpuri și e, deci, de presupus, că va dura la infinit.

Dar femeile sunt și mai greu de suportat. Ele trec pe lângă mine ca mama răniților printre paturile unui spital, copleșindu-mă cu bunăvoința lor și cu surâsuri încărcate de făgăduinți. În câteva zile mi s-au oferit atâtea inimi nobile și credincioase spre consolare, că aș fi putut umple o căruță cu ele. Încă din primele zile ale naufragiului, se remarcă printr-o activitate specială madam Micșunescu, o doamnă de la contabilitate, cam măricică dar care nici nu se gândea să iasă de pe ring altfel decât făcută knockout. Această inimă duioasă începu să mă înconjoare cu atenții și să-mi dăruiască în fiecare zi niște prăjiturile numite corăbioare, făcute, zicea ea, cu propria dumneaei mânușiță. „Trebuie să te hrănești, ciripea ea aruncându-mi priviri atât de languroase încât aș fi putut bea cafeaua fără nici o picătură de zahăr. Am dedus că e abonată la cinematecă și nu lipsește de la filmele de altădată, cu Di ta Parlo sau Francesca Bertini, când se suferea al naibii din dragoste. Atunci oamenii erau mai sensibili, astăzi însă femeile au devenit mai cinice, toate în afară de Micșuneasca, îngerul meu păzitor.

N-am știut niciodată ce gust aveau corăbioarele căci le dăruiam, întotdeauna, pe furiș, femeii de serviciu. Mă iritau însă la culme toate manevrele acestea tip învăluire, cusute cu ața albă și atunci m-am gândit, cum era și firesc, la bunul meu prieten Raminagrobis. Mălai-mare făcea o impresie excelentă damelor, povestea frumos despre țări pe care nu le văzuse niciodată, avea un repertoriu colorat, cu efect verificat, adaptabil pentru tot felul de situații. Grație acestui repertoriu, susținea el, reușise până acum să scoată rochia de pe orice dulcinee avidă de senzații tari. Doamna Micșunescu avea patruzeci și cinci de ani, deși nu-i mărturisea chiar pe toți, în orice caz era o ființă ornamentală, înaltă, dreaptă, majestuoasă, mersul ei era princiar, parcă defila printre drapele și stindarde. Pe Raminagrobis l-a amuzat în orice caz: el e mort după astfel de specimene, adică e bucuros să aibă la colecție și un astfel de exemplar de cobră regală. Așa stând lucrurile nu-mi fu greu să i-o bag pe gât, se înțelege cu toată discreția de care eram capabil.

Găsii un motiv oarecare și-i invitai pe amândoi la un restaurant. „Cei mai buni prieteni, turuiam eu, nesincer, „singurii care m-au înțeles în nefericirea mea! Cum un bărbat care joacă asemenea roluri e întotdeauna ridicul, cei doi se solidarizară fără să vrea. În seara aceea, Raminagrobis ne povesti despre o călătorie făcută în misterioasa Indie, într-un stat din munți, aproape inaccesibil pentru occidentali, unde el fusese, chipurile, ca participant la o expediție pornită în căutarea unor exploratori dispăruți.

Mai auzisem gargara aia în diferite variante și știam precis că nu pusese în viața lui piciorul prin acele locuri dar îl lăsa să se umfle; ba chiar îl încurajai cum știai mai bine. Doamna Micșunescu îl mânca din ochi în timp ce mie nu-mi mai acorda nici o atenție. Eram fericit! Raminagrobis o purta pe victimă de-a curmezișul întregii Indii, povesti cum au găsit, într-o pădure, un copil crescut de lupi, apoi cum au nimerit la curtea unui rajah care avea un harem. Bietele femei urmau să fie îngropate de vii la moartea rajahului! Baliverne! Cu această ocazie se lansă în relatarea unor aventuri galante absurde, cică pe unul din ei îl răpiseră femeile într-o noapte și, a doua zi, i-au găsit numai oasele. „La figurat, stimată doamnă, la figurat, sporovăia Mălai-mare fixând-o cu ochii lui oblici, de chinez. Doamna Micșunescu asculta îmbujorată, totul era expus în termeni academici și o întâmplare asemănătoare fusese povestită și de Homer, în Odiseea. Nu putea să se formalizeze. Dovedi că e o femeie de lume, acordând acelor povestiri licențioase o atenție binevoitoare și amuzată.

Roadele micii noastre agape se arătară chiar de a doua zi. Corăbioarele nu-mi mai asediară biroul iar doamna Micșunescu se învârtea de colo până colo, îmbrăcată în rochii vaporease, fredonând tot timpul și târând după ea, ca o cometă, o lungă trenă de parfumuri ațâțătoare. Când vorbea cu mine ridica din sprâncene, pentru a sublinia că o face doar în interesul serviciului și ca bună samariteancă. Avea ore fixe la coafor și pedichiură, era misterioasă, feminină, iar ochii ei rotunzi și mari cât un vasistdas, străluceau în permanență de entuziasm și tinerețe. Mă prefăceam că sunt adâncit în hârtiile mele și că nu observ această schimbare. Bravo Raminagrobis! Cascadorul îmi telefona de câteva ori pe zi, dându-mi comisioane, punându-mă să-i comand flori, bilete la spectacole, mese la restaurant. Totul cu larghețe, fiindcă eu plăteam. Despre madam Micșunescu nu scăpa nici o vorbă și nici eu nu-l întrebam, cunoscând că rareori vorbește despre gingașele ființe cu care se întâmplă să fie în relații de cofetărie.

Apoi, după vreo săptămână, madam Micșunescu plecă la mare și Raminagrobis rămase în București. Zâmbea interiorizat ca un Budha în poziția lothus și mesteca o enormă pipă de abanos pe care o purta întotdeauna la dânsul, nu știu de ce, fiindcă nu era fumător. Eram atât de curios să aflu ce s-a întâmplat, că, în prima duminică, m-am și repezit la mare, cu Trabantul, ca să văd cu ochii mei ce e cu Micșuneasca. Când colo, dumneai se afla pe plajă cu însuși Vicepreședintele! Un Vicepreședinte întinerit, bronzat ca un lup de mare, învârtindu-se ca un cocoș pe lângă o Micșunească înțelegătoare, cucerită definitiv. Nu le stătea rău fiindcă aparțineau unor contingente apropiate și avui impresia

că abia acum romantica noastră colegă de la contabilitate își găsisese persoana potrivită. Mai rămăsei câteva minute, ascuns pe după niște cabine, ca să admir spectacolul. Domnul, atent, îi aranja din minut în minut parasolul și o întreba dacă se simte bine; doamna, languroasă, torcea toropită de soare, acordându-i din când în când cinstea de a o unge pe spate cu Nivea, căci începuse să se cam jupoaie. Mă rog, era un spectacol idilic și plin de învățăminte. Precizez că Vicepreședintele câștiga binișor, era în tratative să-și cumpere Mercedes și, cum știm, în general vorbind, femeile sunt dispuse să se jertfească pentru astfel de oameni.

La înapoiere îl regăsii pe Raminagrobis foarte relaxat. Se purta cu mine ca și cum m-ar fi salvat de la moarte cu prețul vieții sale și mă puse să plătesc o masă regească, la Lido, cu șampanie și icre negre, de parcă am fi sărbătorit salvarea mea dintr-o catastrofă de cale ferată. Mult mai târziu, aflai că nu-i displăcuse episodul. Madam Micșunescu fusese superbă, el trebuise să joace un rol foarte dificil, de Grand de Spania care cucerește o Infanta. Chiar în momentele cele mai grele ea se purta ca o andromacă, erai dator să-i spui cuvinte mari, fraze superbe, pline de pasiune dar și cu sensuri filozofice, morale și nobile. El, ca meseriaș bătrân, avea o provizie inepuizabilă de citate celebre; bănuiesc chiar că le are trecute într-un carnețel pe care tare aș vrea să pun mâna odată. În orice caz, Chinezu e un tip prea organizat ca să lase totul la voia întâmplării, așa că a-ntors-o cum a vrut el. Apoi, cu discreție, i-a făcut loc Vicepreședintelui, mare privitor de dame bine, dar cam inhibat, probabil din cauza funcției. Chinezu aprecia că Micșuneasca merita oricum să i se facă un serviciu, fiindcă, în fond, era o fată admirabilă și n-avea nici o vină dacă bărbatul ei murise într-un accident de avion, lăsând-o singură pe lume. Știam de la Mirandolina că gătește bine iar Vicepreședintele e un gurmand extraordinar. Se potrivesc bine: el sobru, ca orice oficial, ea prezentabilă ca o catedrală gotică și excelentă amfitrionă. Îi binecuvântează și o fac cu aprobarea lui Raminagrobis, care a declarat că, Cecilia, așa o cheamă pe Micșuneasca, e o adevărată doamnă, cam obositoare, dar, în orice caz, demnă de o soartă mai bună, așa cum e de presupus că va avea lângă noul ei partener.

*

Între timp, cum spuneam, la institut atmosfera continuă să fie irespirabilă. Am impresia că toată lumea mă privește, toți încep să şușotească după ce trec eu, unii îmi strâng mâna de câteva ori pe zi, radioși, de parcă mi-ar prezenta condoleanțe. M-am hotărât să înșfac vreo

doi, aleși la întâmplare, să-i bag într-un spălător și să le trag o bătaie soră cu moartea, pentru ca o dată scăpați să poată cugeta mai bine la iubirea față de aproapele nostru și așa mai departe. Cred că starea de permanentă iritare o datorez și faptului că aprobarea concediului meu întârzie nepermis de mult. Alidada mă urmărește, cu ochii în lacrimi, cum mă tot învârtesc, ca un leu în cușcă. În cele din urmă mi-a sugerat să mă duc eu însumi să văd ce e cu cererea și iată-mă pe scări, ca o furtună, spre cabinetul directorului general. Am să-i bat cu pumnul în masă, deși sunt sigur că nu el trebuia să-mi rezolve cererea, am să urlu, am să fac scandal! Am de gând să-l iau repede, dar întâlnesc în drum o piedică neașteptată: secretara lui, care mi se așează în cale, declarând că dacă nu sunt anunțat, nu voi putea trece decât peste trupul ei. Privesc cu plăcere acest trup, e nițeluș cam plăpând, și chiar îl strâng ușurel în brațe, camaraderește.

— Las-o mai încet cu devotamentul, scumpo, îi șoptesc la ureche cu tandrețe. Costel mă așteaptă; avem vorbele noastre.

Mă privește de parcă aş scoate flăcări pe nas dar nu îndrăznește să mă pună la punct. Te pomenești că sunt prieten cu tovarășul Dragomirescu?!... Dar chiar așa, cum poți să-i spui pe nume unui director general?...

— Mai discutăm noi când mă-ntorc, îi spusei eu dându-i drumul cu părere de rău. Poate ieșim undeva diseară, ce zici? Acum gata, fă-ne repede rost de niște cafele și să nu ne deranjeze nimeni.

Directorul general e la birou, își tunde cu o forfecuță curbă câteva fire de păr care i-au crescut în nas. Când mă vede, bagă repede forfecuța în sertar și ia o figură nemulțumită. Îi fac semn că nu e nevoie să se ridice și mă trântesc într-un fotoliu.

— Ce-i asta? mormăie dânsul. Unde e „Genoveva?...

Și-l văd cum pipăie pe sub tăblia mesei apăsând probabil pe vreo sonerie. Secretara intră speriată. (Va să zică Genoveva o cheamă!) Se așteaptă, desigur, la un perdaf, dar intervin înainte de a apuca directorul general să deschidă gura:

— Mai fără zahăr, iubito. Așa vrea șeful. Nu, Costele?...

Directorul general e sufocat, nu știe ce să spună. Dă din cap și Genoveva iese val-vârtej, oferindu-ne un spectacol minunat pe care-l urmăresc fără a-mi ascunde admirația.

— Bravo, șefule! Îl felicit, arătând din cap spre ușa pe unde a ieșit secretara. Mai merge, mai merge?

— Tinere, ce-nseamnă asta? Și ce dorești?

— St! Nu fi așa de protocolar. Vreau să plec în concediu, am și dat o cerere de patru zile dar văd că se întârzie. Atunci m-am gândit la tine. Ce zici, îmi pui o pilă?

— Fără discuție! Chiar eu îți aprob cererea. Cu ochii închiși. Nu, nu e nevoie să-mi arăți nici un certificat medical. Sunt convins că îl ai.

Îl îmbrățișez și plec lăsându-i pe birou o hârtie de douăzeci și cinci de lei, să bea și el o bere. Mă Crede pesemne nebun și poate chiar sunt. În orice caz, nu mai puteam aștepta. Vreau mare, soare, liniște, singurătate... Iarăși ochii mirați ai secretarei, încerca să intre și ne-am lovit. În urma ei, femeia de serviciu cu cafelele. Îi fac semn să le lase pe măsuta secretarei și o apuc pe Genoveva de cot.

— Lasă că le bei singură, îi spun. Acum notează: Ionescu Nicolae, strada Libertății nr. 45, apartamentul 12. Ai scris? Buun! Te aștept mâine dupămasă la șase. Te iubesc. Iată cheia!

Și o sărut. După care dispar cu pași elastici, de iscoadă indiană, în direcția de unde am venit. N-am lăsat-o să scoată nici un cuvânt: sunt situații când trebuie să lucrezi repede ca să-ți zăpăcești inamicul. Raminagrobis, care e un rafinat, m-ar dezaproba dacă ar afla cum am procedat. Ca să fiu sincer, abia acum îmi dau seama că am acționat fără să cuget prea mult și mă întreb cine e oare această Genovevă? N-o cunosc, n-am vorbit cu ea niciodată și așa, din senin... Și-o fi zis că sunt cam scrântit la cap! nu, asta nu e nici o nenorocire. Cum se supără așa îi și trece, dar dacă studiez mai bine problema; dacă eram deștept dădeam cheia, mai curând, Alidadei. Nu pot să-mi explic cum deam zăpăcit lucrurile chiar în halul ăsta. Din fericire, voi avea posibilitatea să o dreg; însă nu acum imediat, mai încolo, peste două săptămâni sau o lună.

Merg pe stradă și gândesc intens, după un obicei care îmi este caracteristic. Calculez, cum am spus... Genoveva - fascinația necunoscutului. E bine zis! Așa ar scrie și Raminagrobis în romanele sale malaeze. Alidada?... Puritate, nevinovăție, grație... Toată ziua ronțăie bomboane învelite în staniol, ca un copil de grădiniță. Cred că nu are nici douăzeci de ani fata asta!? Ba nu, trebuie să fie mai mare, că altfel n-avea când să-și termine facultatea. Puritate, deci, ochi naivi, mari... Nici timp nu am avut când s-o sărut, deși lucrăm împreună de câteva luni. Probabil că mă consideră un bătăran! Și când colo mie nici nu mi-a dat prin minte, tot timpul meu fiind: închinat, în exclusivitate, Mirandolinei. Unei ființe nesincere, care n-a găsit altceva mai bun de făcut în lipsa mea, decât să-și ia tălpășița cu neisprăvitul de Arhibald. Tocmai cu Arhibald care e mai mare cutrei sau patru luni decât mine! Asta nu înțeleg! Îmi face impresia că fata asta are o atracție morbidă către indivizi tomnatici, sau, în orice

caz se întâmplă ceva ciudat cu ea.. Aș minți dacă aș spune că nu îmi pare rău că a plecat. Mă simt sărac și păgubit, lipsit de vlagă, ca o frunză fără clorofilă. Dar vila Reduta n-o să stea goală în vara aceasta – Raminagrobis e invitatul meu și are nevoie de societate. E datoria mea de gazdă să găsesc soluții pentru ca musafirii să nu se plictisească. Ce-ar fi, de exemplu, dacă Alidada și Genoveva ar veni și ele cu noi? Să văd întâi ce zice și Chinezu. Mă îndoiesc că, în principiu, se va opune, poate, numai dacă are alte obligații, de aceeași natură. Desigur, ar fi fost minunat să petrec acolo concediul numai eu și Mirandolina! Dar dacă soarta a vrut altfel!... Adio deci, Mirandolino; neică! Pe numele tău adevărat Nicoleta Popescu. Nu, nu e nici o nenorocire că ți-am divulgat secretul. Alde Nicoleta Popescu sunt pe lumea asta cu miile Numai la noi, În România cred că trec de un milion! Dar în celelalte țări de limbă latină! Adio și soșoi în bafta ăluia de te-a răpit!

*

— Ce te tot moșmondești? îmi spuse la telefon, în aceeași zi, pe la prânz, Raminagrobis. Vino-ncoa și dă raportul.

— Ba să vii tu, că am în casă patru sticle de bere și nu știu unde am pus tirbușonul.

— Patru n-ajung. Am să mai aduc eu zece!

— Dă-i bătaie că am noutăți.

Veștile pe care i le-am pregătit eu, le consider senzaționale, așa că îl las să se instaleze bine în fotoliu. În dreapta o sticlă rece de bere, sub picioare un taburet, între el și fotoliu îndop perne. Mă privește ca și cum toate aceste dovezi de recunoștință i s-ar cuveni. Bea pe-ndelete primul pahar și-mi face semn să-i mai torn unul și să dau alunele mai aproape. Abia după asta îmi permite să-i vorbesc.

— Mai întâi află că am obținut formele de concediu și o să-ți spun și în ce fel. Secretara directorului general este o făptură de categoria întâi! Am poftit-o mâine după-masă la mine. Dar pe urmă m-am gândit că mai bine le invităm, pe ea și pe Alidada, pe litoral. Toată vila Reduta e a noastră. Ce părere ai de proiectele mele?

— Dă telefon imediat !

— Cui?

— Întâi lui Alidada și apoi secretarei! Cum o cheamă?

— Genoveva. Douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani. Și ce să le spun?

— Te privește!

Îl recunosc, așa e întotdeauna! Ție îți dă brânci și te încurajează să faci imediat toate neroziile posibile, iar dumnealui nu acționează decât în urma unor mature cugetări! Totuși dau telefoanele necesare. Fetele tocmai se spălau pe cap. (Ce naiba, astea se spală toată ziua pe cap?) Cică nu se așteptau, nici nu știu ce să ne răspundă, să se mai gândească... Parcă erau vorbite. Le-am spus la revedere cam desumflat și m-am întors spre genialul Raminagrobis privindu-l cu amărăciune. Adică, ce atâta suferință! Dacă e vorba de pupeze. găsim noi și la fața locului, câte vrei. Numai că începe să ți se cam facă lehamite de atâtea monturi.

Raminagrobis mă urmărește cu coada ochiului.

— Ai simțit cum le sticleau ochii? zice el turnându-și bere.

— Pe dracu'! Invenezi!

— Pur și simplu cunosc sufletul omenesc. Ca orice scriitor.

— Zău? Atunci ai putea fi mai clar, nu?

— Sfinte Sisoe, ție trebuie să ți se explice orice lucru. Ți-a spus vreuna că nu vine?

— Nu. Și ce-i cu asta? În schimb, nici una n-a spus că vine.

— Vai de capul tău! Cine nu refuză de la început, înseamnă că își rezervă dreptul să accepte mai târziu. Vor să fie nițeluș rugate. Așa e piesa, bătrâne saltimbanc! Parcă n-ai fi fost în viața ta artist, așa judeci!

— Ești deșept, nevoie mare. Și acum tu ce-ai mai face în locul meu?

— Simplu ca bună ziua: le-aș mai da un telefon!

— Ce, nu ți-e bine? Nu le-am dat adineauri?

— Tocmai de-aia. Au avut timp destul să reflecteze. Cinci sau zece miinute. Prea mult chiar. Fii sigur că au și luat legătura una cu alta. Graba noastră o să le impresioneze în mod pozitiv. Spune-le să facă cereri de concediu imediat și, peste trei-patru zile, venim noi să le luăm cu mașina; când vor crede ele că sunt gata cu toate pregătirile. Prin mașină înțeleg Fiatul meu; dacă pomenești ceva de Trabant compromiți totul.

Numerele celor două fete sunară câțva timp ocupat; probabil își telefonau între ele așa cum presupusese marele cunoscător al sufletului omenesc. Apoi o prinsei pe Genoveva. Surprinsă, nehotărâtă... Așa de repede?... Nu, nu știa ce să spună...

— Alo, interveni Raminagrobis luându-mi receptorul din mână. Aici celebrul scriitor Raminagrobis. Sărut mâna. Mă bucur că mă cunoașteți din romane. Pepsi mi-a vorbit cu admirație de dumneavoastră. Poftim? Da, am studiat ani de zile fenomenul malaez. Am și o mică proprietate acolo, un fel de castel dăruit de statul malaez o dată cu cetățenia de onoare. Nu, nu mă refer la un stat malaez propriu zis, folosesc un termen generic, ca să mă înțeleagă toată lumea. Atunci?... Greutăți? Le vom învinge! Ce-ar fi să

luăm masa astă-seară, toți patru, la Ambasador, de exemplu? Ca să discutăm în tihnă problema. E clar. Atunci, la șase venim să vă luăm cu mașina. Nu, e doar un biet Fiat 850, închiriat, Mercedesul l-am ciocnit alaltăieri și e încă la atelier. Sărut mâna.

Închise telefonul privindu-mă semnificativ.

— Ai văzut cum se lucrează? zise el. Fă și tu la fel cu cealaltă, că doar exemple personale ți-am dat mai multe de cât era nevoie.

Și Alidada fu surprinsă, dar acceptă invitația la masă. După asta terminarăm cu telefoanele. Eu rămăsesem cam în urmă cu berea și, în afară de asta, nici nu-i prezentasem marelui înțelept noutățile.

— Am aici două hârtii extrem de interesante, începui eu ștergându-mi spuma de pe buze. Ți le dau în ordinea inversă a importanței. Mai întâi o telegramă din Malu-Mare.

Raminagrobis mirosi hârtia ca să facă pe interesantul. O mirosea degeaba, că era telegramă telefonată, dar nu zisei nimic. Cuprinsul ei era următorul: „Vizite azi noapte. Rezolvat cum știți. Stromboli rănit. Vă așteptăm să veniți cu doamna. Să trăiți. Veta și Dumitru Iordan.”

— Hm, zise Raminagrobis cu o privire încărcată de supoziții. Și cealaltă veste?...

Era un articol apărut în Informația Bucureștiului. I-l dădui să-l citească singur. Ziarul mi-l trimisese Inspectorul, tocmai de la Malu-Mare, iar articolul respectiv era subliniat cu roșu.

— Hm, făcu din nou Raminagrobis. Urmă de pantof numărul treizeci și șase și jumătate, mânășă bej, de damă, cinci puncte. Îți spune ceva deosebit articolul ăsta?.

Îi adusei dosarul cu toate măsurile Mirandolinei. I le luasem cândva cu metrul de croitorie și cu șublerul, fiindcă urma să plec în străinătate, la Paris, și voiam să-i aduc de-acolo niște lucruri mai deosebite. N-aș fi crezut să mai am vreodată nevoie de aceste măsurători. Parametrii Mirandolinei, dacă pot să mă exprim astfel, corespundeau cu cei din ziar.

— Ia mai citește o dată articolul, porunci Dalailama. Cu voce tare, te rog, credeam că se înțelege!

Era o simplă notiță, fără vreun comentariu, care suna astfel: „Ieri seară, indivizi rămași necunoscuți au încercat să pătrundă prin efracție în Casa vestigială din orașul Malu-Mare, dar au fost surprinși de paznic care a dat alarma. Răufăcătorii au fugit. Cu ocazia cercetărilor, s-au găsit la fața locului o mânășă bej, cinci puncte, și urma unui pantof de damă, numărul 36 și jumătate. După o verificare amănunțită, tovarășul Petrescu Villanova, directorul Casei vestigiale, a declarat că nu lipsește nimic. Se bănuiește că e vorba de o ceată de huligani beți. Cercetările continuă.”

Capitolul IV - SIRENA ȘI ACOLIȚII EI DAU PESTE UN RECHIN-TIGRU

Pe litoral am plecat singuri: eu chiar a doua zi după agapa de la Ambasador, Raminagrobis o zi după mine. Era o nouă tactică a marelui detectiv. Cele două mielușele urmau să ia concediu cât mai repede cu putință și să ne anunțe când sunt gata cu bagajele, ca să venim să le remorcăm.

Întâlnirea de la Ambasador se desfășurase într-o atmosferă cordială și prietenească, poate nițel cam sobră după gustul meu. Fetele aveau unele prejudecăți. Alidada în special, Genoveva parcă mai puțin. Noi interveniserăm, după cum era și firesc, cu contraargumente. Raminagrobis pusese în bătaie artileria lui grea și declarase că, la nevoie, noi puteam lua cameră în oraș, pentru a împiedica mahalaua să bârfească, însă ar fi fost o crimă ca ele să nu locuiască chiar în vilă. „Gândiți-vă ce avantaj colosal, turuia el, „din curte direct pe plajă! În fața acestor cuvinte perfide, Alidada se refugiase îndărătul lentilelor enorme ale ochelarilor ei italieni și părea ocupată să-și desfacă o bomboană din învelișul ei de staniol; Genoveva se arăta, cum am spus, mai comprehensivă. Amintindu-mi că Micșuneasca și Vicepreședintele se aflau încă pe litoral, le spusese fetelor că voi invita și această pereche respectabilă și astfel aparențele vor fi salvate. În orice caz, mai devreme de o săptămână-două, ele nu puteau să plece, așa că nu mai insistarăm de pomană. A doua zi, pe la cinci dimineața, un telefon mă zvârlise din pat, în mijlocul camerei. Raminagrobis! O condusesse pe Genoveva cu mașina în Drumul Taberei și dânsa îl poftise sus să bea o cafea. Într-un vas cu portocale zăcea o telegramă uitată, pe care caiafa o citise în timp ce gazda își pregătea tratația. Mi-o recită la telefon: „Mari dificultăți. Suntem cazați în muzeu. Nu vom mai putea scrie. Mirandolina.” Telegrama fusese expediată din Malu-Mare!!

N-o auzisem niciodată pe Mirandolina vorbindu-mi de secretara directorului general și nu-mi dădeam seama pe moment ce legătură ar fi putut fi între ele. Tot felul de secrete și de șiretlicuri feminine care mă făceau să urlu. Aveam polițe grele de plătit Mirandolinei și, oricât s-ar ascunde ea, până la urmă tot o să dăm nas în nas într-o bună zi, că doar n-o să se ducă pe o insulă pustie cu Arhibald al ei.

Ne hotărâsem, deci, să plecăm separat și acolo să ne facem că nu ne cunoaștem. Copilării, desigur, dar Chinezu ținea morțiș la treaba asta. Spunea că dacă vrem să scoatem o carte din ceea ce ni se întâmplă, eram

datori să mai complicăm și noi, pe ici pe colo, lucrurile. El urma să tragă la „Clopotul Mării” incognito, și spera ca, într-o săptămână, dacă găsea acolo un vin ca lumea, să limpezească definitiv toate încurcăturile. Înțelesei că-i place cuvântul „incognito” și nu mai adusei nici o contra-propunere, fiindcă ar fi fost în zadar. Mă aruncai în Trabant și o pornii spre litoral cu viteză cosmică. În trei ore eram la Constanța și, în primul rând, mă repezii la circ să văd ce face Stromboli.

Cercul se împiciorogase bine. În vârful lui strălucea o oriflamă albastră cu alb, vechea și glorioasă a lui oriflamă! Sub conducerea bătrânului Kamma, trei elefanți bătătoreau pământul în fața intrării principale. Mă consideram de-ai casei, așa că trimisei un groom după domnul Adalbert Măcelaru. După câteva minute acesta veni în fugă. Mă îmbrățișă cu căldură dar părea cam amărât. Nu, cu Stromboli nu era nimic grav. Îl pândiseră când ieșea de la Clopotul Mării și-l loviseră cu un box pe la spate. Nu-i văzuse la față fiindcă indivizii o luaseră la goană când a început să țipe.

— Și atunci de ce ești amărât, nene Adalbert? Taxele prea mari sau nu găsiți iarbă pentru elefanți?

Nu, chestiile acelea se aranjaseră. Oamenii erau cei care-i făceau greutate. Rândunica, de exemplu Lipsea de la repetiții, toată noaptea prin baruri... Și trapezul nu permite astfel de escapade. Găsise un alt demagog, un așa zis impresar italian care îi promisese că o înscrie la festivalul de la San Remo. Să fim serioși! Parcă San Remo ar fi vreun festival de trapez sau de salto-mortale! Nu, zău, fetele astea nu judecă absolut deloc.

— La fel era și Serafima, biata maică-sa, oftă Adalbert, ștergându-și fruntea cu o bucată având aceleași culori ca ale oriflamei. Nu știu ce să mă mai fac cu ea!

— În fond, ce, ai vreo obligație? Las-o în pace și atinge-o la salariu!

— St! Uite-o că vine!

Un tip melancolic, cu o față de cal o însoțea privind-o galeș dintr-o parte și cu ei mai era un fel de popă, cu un veston închis până sub bărbie și cu ochelari de orb, foarte la modă. Pe Față-de-Cal îl chema Capoforte iar orbul se recomandă pater Bonifaciu. Deci era chiar popă. Nu arătau ca niște oameni obișnuiți să alerge după fuste și mă întrebam de ce nu-și văd de treabă sau să se apuce de ceva mai potrivit cu vârsta lor, Rândunica fiind un vânat prea greu pentru dânșii.

— Îți recomand pe Kapi și pe Pater, ciripise fata strângându-mi mâna într-un anumit fel. Noii mei prieteni. Părerea lor e că aș avea mari șanse în muzica ușoară.

Lângă mine, domnul Adalbert pufăia sceptic. Cei doi se prefăcură a nu băga de seamă. Mă înclinai, rânjind, în fața noilor cunoștințe, recomandându-mă cu numele purtat cândva în arenă de tatăl meu: Johnson Nix.

— Cu picioarele tale, mă adresai întâi Rândunicăi, e imposibil să nu ai succes, oriunde te-ai duce. Chiar și în muzica de operă... Apoi către Capoforte în bătaie de joc: Și cum merge treaba, maestro? Ați mai descoperit și alte talente? Ca să aveți un transport mai mare.

În italienește întrebarea mea avea un înțeles echivoc, pe care nu-mi dau seama dacă l-am prins exact în versiunea românească. Important era ca cei doi indivizi să priceapă că-i luam drept un fel de negustori de carne vie și așa se și întâmplă.

— Suntem datori să ne ajutăm semenii să nu-și țină talentul îngropat, a spus sfântul Bartolomeo din Siracuza.

Vorbise Pater. Mai târziu aveam să mă conving că în realitate era mai șmecher decât ar fi părut. Tăcea ce tăcea, impenetrabil în dosul ochelarilor săi de orb și intervenea, prompt și discret, exact în momentul cel mai potrivit. Față-de-Cal, în schimb, vorbea mult și fără talent, iar când i se părea lui că a spus una bună, ne privea pe toți pe rând, cerșind aplauze.

— Știi ce? zise Rândunica, i-am spus lui Pater despre bietul Leopold și ar vrea să se roage la mormântul lui.

— Hai acum, că vă duc pe toți cu mașina!

Îi luasem prea repede. Se sfătuiră din ochi și rămase pe altă dată deoarece mai aveau unele treburi de rezolvat la Mamaia. Chiar în momentul acela erau în întârziere în altă parte, numai și numai din plăcere de a discuta cu domnișoara Rândunica și cu prietenii ei. După ce plecară, Rândunica mă invită în cușeta ei fiindcă voia să se schimbe. O refuzai cu o grabă care o făcu să râdă.

— Parcă ți s-a pus un nod în gât, mă ironiză ea. Credeam că nu mai e nevoie să-ți spun că am și un paravan în cușetă. Mă schimb în două minute și pe urmă merg cu tine. Mi-ai promis că-mi arăți vila.

O privii de sus și până jos, ca pe un tablou nonfigurativ.

— Ar fi interesant să te asist la schimbarea toaletei, îi mărturisii în cele din urmă, din păcate am de discutat cu nenea Adalbert niște probleme cu adevărat importante. Sper că poți să te dezbraci și fără spectatori.

— Ete-te scârț! Faci pe nebunul? Rudimentarule!

— Deci, peste o oră, plecarea!

Domnul Adalbert Măcelaru zâmbea fericit. După ce Rândunica dispăru, mă bătui pe umăr.

— Ești un dur, Nicule! De-aia te iubesc eu!

— Parcă dumneata n-ai fost tot așa în tinerețe!

— He, he! I-ar trebui cineva s-o mai pună la punct.

— Găsiți-i și voi unul și măritați-o mai repede.

— Crezi că nu ne-am gândit? Dar îți scapă printre degete, ca țiparul.

Pe urmă trecurăm la alt subiect mai actual. Panterele trebuiau să se întoarcă la circ, pentru repetiții, și apoi bandiții erau acum lămuriți în privința celor patru feline și ne temeam să nu împuște vreuna, la o nouă încercare de a pătrunde în vilă. Ori toată lumea știe că o panteră dresată costă o avere. Nu voiam ca din cauza mea, circul să sufere vreo pagubă. De aceea mă gândisem ca în locul panterelor să iau vreo două-trei cobre.

— Mai știi să umbli cu ele? mă întrebă domnul Adalbert.

— Pe naiba! Hai să vezi!

Alesei două, groase cam cât piciorul și-i făcui o demonstrație. Reptilele erau aproape domesticite și se învârtteau în jurul trupului meu după cum le șuieram. Dacă se ivea ceva care să le irite, câteva cuvinte în limba hindi, cunoscută de mine la perfecție, erau de ajuns să le potolească.

— Ce mai tura-vura, zise domnul Adalbert, ce-nveți în tinerețe nu mai uiți niciodată! Asta e sfânt! Ascultă, de ce nu dai tu dracului arheologia aia și să vii să lucrezi iar cu noi?

— E-he, ce bine ar fi! Dar am mai îmbătrânit și eu. Atunci să le iau pe astea două și să le bag în portbagaj. Ce le dau să mănânce? Tot ouă, foi de salată, broaște, iepuri de casă?...

— Dacă știi ce mai întrebi?

Eram gata cu cobrele când apăru Rândunica cu o rochie care îți tăia răsufarea de scurtă și de străvezie ce era. O trimisei imediat să se schimbe.

— Ce dacă suntem la mare. Nu vreau să se uite lumea după mine ca după urs.

— Se execută în silă și numai după ce o amenințai că o las la Constanța. Directorul își freca mâinile.

— Cred că diseară ți-o trimit înapoi, bătută măr, dacă mai umblă cu dintr-astea. Eu, unul, nu înghit așa ceva.

— Vedem noi, spuse nenea Adalbert, care era un sceptic. În orice caz, mai strunește-o nițel, dacă poți.

În mașină, după prima sută de metri, Rândunica vru să se lipească de mine. Oprii imediat mașina și-i poruncii să stea ca lumea pe locul ei; n-aveam chef să intrăm într-un stâlp de telegraf.

— Brută! zise ea. Ești o brută!

— Dar trăiesc, nu? Altfel de mult eram în gips sau și mai rău.

— Parcă n-ai fi lucrat în viața ta la trapez, așa vorbești, mi-o întoarse ea. Și să știi că de ce ți-e frică nu scapi.

— S-o crezi tu! Astea sunt prostii!

— Ești foarte politicos, n-am ce zice. Un tip rudimentar.

— Spun adevăruri, asta e! Nu ca escrocii ăia ai tăi care mint de îngheață apele.

— Care escroci? Ce, nu ți-e bine?...

Se înfierbântă și începu să-mi demonstreze ce suflete nobile aveau „Pater și „Kapi”. Primul era confesor al ordinului Magdalenelor iar celălalt profesor de muzică religioasă la mănăstirea sfintei Barbara din Palermo, aparținând aceluiași ordin călugăresc. Pater era un sfânt, jurase să nu se însoare niciodată, iar celălalt se trăgea dintr-o veche familie de nobili care aveau ca deviză: non bis in idem”. Bine-înțeles nu știa ce însemnau acele cuvinte, însă bănuia că aveau un sens umanitar, înălțător.

O lăsam să flecărească, scrutând trambulina de asfalt a șoselei, aparent nepăsător, în realitate foarte atent să nu scap nici un cuvânt fiindcă pomenise și de mănăstirea sfintei Barbara, pentru stareța căreia răposatul Leopold lăsase, prin testament, un măreț inel cu diamante, spre veșnică aducere aminte. Ce legătură putea fi între traficantul de pietre prețioase, căci asta fusese în fond bietul Giuseppe, și stareța unei mănăstiri, nu puteam ghici, dar degetul meu cel mic îmi spunea că aici trebuia căutat firul întregii afaceri. Nu întrebai nimic, fiindcă eram aproape sigur că și Rândunica, moștenitoarea unui inel asemănător, era probabil o verigă, poate inconștientă, în această poveste tenebroasă și plină de riscuri, în care mă băgase întâmplarea.

— Offf! zisei eu, mi-ai împuiat capul cu deșteptii ăia ai tăi. Uite și Malu-Mare! Mai întâi la „Clopotul Mării” să mâncăm ceva și să bem un spriț.

— Așa devreme? Mă gândeam să facem și noi plajă măcar o oră.

— Mai pe seară e mai bine.

Pufni în răs apoi mă luă de braț fără ca eu să mă mai împotrivesc. Așa coborâram la Clopotul, parcă eram în luna de miere. Cârциumarul, care era grec, ne șterse o masă discretă și ne aduse două halbe cu spumă, că vinul tocmai i se terminase.

— Lume multă, nea Papastratos, ai? întrebai eu uitându-mă pe la mese.

— Domne, e nenorocire. Dar lasă că e bine! Nu mai am nici o cameră liberă. Pe toate mi le-au închiriat niște englezi care nici măcar nu dorm la mine. Plătesc în dolari așa că n-am dreptul să-i întreb nimic.

— Vezi să nu-i încarci la socoteală, că ăștia nu prea cunosc prețurile.

— Poftim? De-he-he-he, e bună! Să vă aduc și nițel pește prăjit? E o minune, vă jur pe sufletul meu!

— Dar cu lămâile tradiționale alături, nu?

— Nici nu se mai discută!

Rândunica își sucise gâtul și privea spre intrare. Cum sta așa, mușchiul sternocleidomastoidian i se arcuise splendid sub pielea fină și fără nici o cută a gâtului, și, mărturisesc, o clipă fui ispitit s-o ating cu vârfurile degetelor.

— Fii atent nițel! mă trezi ea din contemplare. Ce-o fi acolo?

Într-adevăr, din stradă se auzea o hărmălaie mare apropiindu-se, niște voci omenеști care se huiduiau cu furie. Toți cei de la mese ridicaseră capetele și priveau în spre ușă. Papastratos ieși neliniștit de după tejghea, aveam impresia că vrea chiar să tragă obloanele, când o zburătură de pavaj, aruncată cu putere, făcu țândări vitrina principală.

— O mie două sute! gemu cârciumarul. M-au nenorocit!

— Ce e, domnule? Ce se întâmplă; iară?

— Nu vedeți?... Atacă neoliticii!

— Pe cine?

— Pe paleolitici!

Mă lămuriră cu greu dar tot mă lămuriră până la urmă. Conflictul dintre cele două muzee, departe de a se stinge în urma anchetei făcute de mine, izbucnise cu și mai mare furie, imediat după plecarea mea din localitate. Directorul Casei vestigiale, tovarășul Petrescu-Villanova, îl acuza pe celălalt confrate, de incompetență, metode dictatoriale, cultul personalității, iar tovarășul Decebal Marinescu, directorul Muzeului, îl făcea pe celălalt cum îi venea la gură: profitor ordinar și oportunist, beneficiar necinstit al unor legături de rudenie suspuse. Când casa vestigială anunțase că se va profila pe cercetări asupra epocii paleolitice, prăpastia dintre cele două instituții devenise și mai mare, directorul Muzeului declarând în public, că aici, în regiunea litoralului, neoliticul este mult mai important și că în această direcție își vor orienta dânșii întreaga lor activitate. Urmaseră reclamații și scrisori anonime către forurile tutelare, după asta, cei doi directori se bătuseră, într-o seară, chiar aici, la Clopotul Mării și, în sfârșit, iritația ajunsese la culme de când, într-o noapte, indivizi

necunoscuți încercaseră să pătrundă, la adăpostul întunericului, în Casa vestigială, probabil cu intenția de a o devasta. Nimeni în Malu-Mare nu se îndoia că făptașii sunt din cealaltă tabără așa că, în zilele ce urmau acestei întâmplări, se produseră ciocniri pe străzi iar muzeografi, înarmați cu ciomege, făceau de pază, zi și noapte, în jurul clădirilor respective.

— Sunt niște măgari, îi spusei eu Rândunicăi. Și doar le-am pus în vedere să se astâmpere. Dar știu ce-am să le fac: le iau ouăle de brontozaur și le trimit la București!

— Vai, Nicule, ce rudimentar ești! șopti Rândunica cu admirație, lipindu-și piciorul de al meu.

Povestea cu ouăle de brontozaur începuse să mă cam enerveze. Găseam că e absurd ca, după ce ai lucrat ani de zile împreună cu cineva, la același Muzeu, cum era cazul cu cei doi directori, să ajungi din senin și fără motive temeinice la un conflict atât de grav, care se putea solda chiar cu victime omenești. În primul rând îl condamnam pe Petrescu-Villanova, care, având rude mari, împărătești, reușise să disloce în alt local, secția paleolitică din vechiul muzeu, pentru ca, puțin după asta, să obțină autonomia sub numele de Casa vestigială. Era un caz unic în analele muzeologiei noastre, dar lui Vilanova puțin îi păsa, din moment ce el devenise director. După primele busculade își împărțiseră sectoarele de activitate, luând ca graniță pârâiașul ce trecea prin mijlocul orașului, numit Gârlița, acesta devenind un fel de Oder-Neise între cele două muzee. După asta părea că războiul dintre neolitici și paleolitici avea să înceteze, când, în albia râului se găsiseră acele blestemate ouă de brontozaur. Le dădusem în custodie paleolicilor, dar măsura îi nemulțumise profund pe ceilalți. Ei susțineau, nu fără o oarecare dreptate, că brontozaurii n-au trăit nici în neolitic, nici în paleolitic, deci ouăle ar fi trebuit să fie atribuite muzeului principal, cu atât mai mult cu cât, fiind găsite în albia râului, ceilalți nu puteau invoca principiul teritorialității. În plus, locul cu pricina era mai aproape cu câțiva centimetri de malul neolicilor decât de cel al paleolicilor. După cum s-a văzut mai târziu, măsurile luate de mine, în loc să-i potolească, agitaseră și mai mult spiritele.

leșiserăm pe trotuar ca să vedem mai bine ce se petrece. Nu era o bătălie organizată: grupuri răzlețe se înjurau de la distanță și dădeau cu pietre. Erau destul de mulți și de-o parte și de alta, ceea ce însemna că aveau adepți și în rândul populației civile, din dreapta și din stânga Gârliței. Cei doi directori ședeau, fiecare pe câte-un mal, înconjurați de partizani, și-și arătau de departe pumnul, unul altuia. Fiindcă aveam de gând să le mai trântesc un raport, privii cu atenție în jur, ca să văd totul cu

ochii mei și să nu pot fi mințit mai târziu. În acest timp, se apropie de noi, în fugă, o tânără fată pe care o cunoșteam foarte bine.

— Veniți repede, colo, după casă, hohoti ea cu părul în ochi. Pe Gicu l-au pocnit în cap cu o piatră.

— Ia uite la ea! izbucni Rândunica luând-o în brațe. Ce faci Țoancă-mică?...

— Rândunica!...

Asistam la o întâlnire emoționantă între două foste colege de primară, dar mă grăbii să le atrag atenția că, undeva, după casă, Gicu suferea, singur și părăsit. O luarăm la fugă după Țoancă-mică și-l găsirăm pe Gicu la locul indicat, sprijinit de un perete, plin de sânge și amețit.

— Capul nu îi e spart, constatai eu pipăindu-i-l. Hai să-l ducem în cârciumă!

Era mai mult o simplă zgârietură peste care turnarăm spumă de drojdie, în timp ce Gicu, plin de recunoștință, într-o mână ținea mâna salvatoarei sale, iar cu cealaltă o privea în ochi cu nespusă adorație. (Lui Raminagrobis i-a plăcut foarte mult fraza aceasta, zicea că e pe linia unor bune tradiții literare ale genului, un fel de neoclasicism în materia respectivă, și pe chestia asta am lăsat-o neschimbată.)

— Are ceva rudimentar, observă Rândunica uitându-se cu atenție la rănit. E iubitul tău?

— Da. Platonic, bineînțeles.

Privirăm cu și mai mult interes chipul tânărului. Îmi dădui seama că era primul iubit platonic în carne și oase pe care-l vedea Rândunica. Totuși Gicu n-avea nimic deosebit în înfățișare. Doi ochi albaștri de gândac, o frunte lisă ca un dos de oglindă, un nas modern, extraplat din cauza loviturii primite și încolo nimic interesant.

— Nu vă căsătoriți?

— Ba da. Dar mai are de trecut câteva probe.

— Cum vine asta?

Țoancă-mică voia să fie mândră de bărbatul pe care și-l va alege ca soț, drept care inventase niște încercări. Astăzi, de exemplu, Gicu trebuise să facă dovada vitejiei sale. Sub ochii fetei, înaintase până aproape de malul pârâului, unde se afla directorul neoliticilor, și-l înjurase de șase ori, la interval de douăzeci de secunde înjurătura. Cei de dincolo, cum era normal, dăduseră cu pietre în el și vreo câteva îl și nimeriseră în plin.

— Dar Gicu n-a dat nici un pas înapoi înainte de terminarea misiunii, adăugă Țoancă-mică plină de mândrie.

Mă uitai la ea dintr-o dungă. Nu era rea. Câteva coșuri mici pe frunte nu contau. Ca date pozitive, înregistrai: un perimetru toracic substanțial, și

clearance-ul, adică depărtarea de sol, în limite convenabile. Părea cam într-o ureche dar nu eram sigur că-i stă rău. Îi doream lui Gicu să iasă cu biné și cât mai repede din toate încercările. Acum însă era cazul să intervin mai înainte ca numărul victimelor să crească. Cu Rândunica de mână, o pornii spre locul unde se aflau cei doi directori. Când mă văzură se crispară la față, vădit dezamăgiți de prezența mea acolo.

— Ce plăcere! scheună Petrescu-Villanova, cu o voce în falset. Nu vă așteptam astăzi!

— Discutam niște probleme științifice, se grăbi Decebal Marinescu să precizeze, făcând cu ochiul adversarului său.

— Ar fi fost mai bine să vă potoliți. Acum care e situația?

Mai proastă ca înainte! Se trecuse la acte de violență. Pe mine erau făcuți foc, în special Marinescu. Petrescu-Villanova mai puțin. Când aflară că sunt acolo în concediu iar nu în calitate oficială, Marinescu începu să-și arate colții. Dacă n-aveam delegație nu existam pentru el. Puteam veni să vizitez muzeul, ca orice creștin ortodox, dar să nu mă aștept la favoruri. La rând cu toată lumea! Trebuia să fie foarte vigilent acum., de când se încercase o spargere la Casa vestigială. Mișunau tot felul de suspecti pe litoral. Nu, fără delegație nu sta de vorbă nici cu propria lui familie! Villanova, mai diplomat, nu spuse nimic, rezervându-și dreptul să ia cuvântul la urmă.

— Nu mă sfiesc de dumneavoastră, ne mărturisi el după ce inamicul său plecă fără să-și ia rămas bun, dar o să vă spun niște lucruri curioase. Eu n-am nevoie de delegație, vă cunosc, știu cine sunteți, ne-ați atribuit nouă, în mod just, ouăle de brutozaur, e-n regulă... Pedeapsa pe care o voi primi în urma raportului făcut de dumneavoastră n-are nici o importanță și n-am s-o pun la inimă. Știu eu cum să bramburesc hârtia aia. Dar iată ce s-a petrecut în ultima săptămână.

Ca să nu stăm în picioare intrarăm la Clopotul și Villanova comandă bere. Rândunica, discretă, declară că băuse destul și, până ce punem noi țara la cale, ea o să se repeadă peste drum ca să mai schimbe două vorbe cu Țoancă-mică. Villanova se declară fericit; avea cea mai vie admirație pentru domnișoara Țoancă-mică, deși aceasta lucra la Muzeu. Dar sufletul ei era alături de cei de la Casa vestigială. După asta, rămaserăm singuri la masă, în fața unor halbe cu un guler impresionant.

— Acum câteva zile a apărut în biroul meu tovarășul Arhibald, de la Minister, începu Villanova. Îl cunoașteți cumva?

— Oarecum. Relații de serviciu, înțelegi,

— Da. Era însoțit de o doamnă, brunetă, ochii albaștri, o ființă cu totul remarcabilă, vă rog să mă credeți.

— Probabil mă-sa.

— Nu, domnule, că era tânără. Soție sau cam așa ceva. Mai curând așa ceva, că n-aveau verighete. Au vizitat Casa vestigială în amănunt. Încântați, mulțumiți. În special păreau sensibili la obiectele de cult, am și eu vreo câteva pocaluri, cădelnițe, potire, unele de fier, altele de argint, frumos ornamentate se înțelege, totuși obiecte ce se pot întâlni în orice muzeu. În timp ce vizitau sălile, un telefon primit de la agenții mei externi mă informă că, mai întâi trecuseră pe la muzeul celorlalți, al neoliticilor cum li se spune de câțva timp. Imediat am dat ordin să le scurteze traseul; așa fac cu toți cei ce nu ne acordă întâietate. Dincolo, se interesaseră de un anumit potir, o piesă fără valoare după câte știu eu din auzite, și șezuseră câteva ore, cu coniac și cafele, în cabinetul lui Marinescu. Să le fie de bine! De la noi au plecat imediat după vizitarea sălilor, fără a face vreo observație specială. Apucaseră însă să vadă unde ținem ouăle de brontozaur. Ei bine, în aceeași noapte s-a încercat forțarea ușilor la Casa vestigială și am găsit urmele despre care ați citit probabil în Informația Bucureștiului.

— N-ar fi exclus ca vizitatorii de care vorbești să se mai găsească încă în localitate. Cum am putea afla noi unde stau sau măcar unde au stat?

Era o treabă foarte dificilă. Villanova făcuse unele cercetări în sectorul lui dar dincolo nu avea curajul să se aventureze. Îl întrebai dacă nu cumva cei doi ar fi putut locui în vreo baracă a șantierului. Nu, nici acolo; barăcile fuseseră demontate de două săptămâni și arheologii care mai rămăseseră erau cazați în oraș pe la diferiți cetățeni. De altfel, șantierul era pe drojdie, iar dirigintele lui, Vicepreședintele, își pierdea vremea pe la Constanța, unde se mutase, în societatea unei nobile făpturi, o vampă oxigenată și cu un dos de chitară electrică. (Dama era Micșuneasca, fără discuție!)

— Dar cu potirul ăla cum ziceai că stau lucrurile?...

Acum vreo lună, când muzeele nu erau încă despărțite, venise în Malu-Mare un grup de arheologi, care tocmai se întorceau dintr-o călătorie în Turcia, făcută cu vaporul Transilvania. Printre excursioniști se afla și tovarășul Arhibald, care adusese de-acolo un potir de bronz, ornamentat cu tot felul de arabescuri. Fiindcă era destul de incomod, avea un picior înalt și atârna vreo trei sau patru kilograme, îl lăsase în păstrare la Muzeu, cu gând să-l ia acasă altădată, după ce vor termina plimbarea. Probabil că acum venise după obiect și Marinescu, un acaparator de mâna întâi, ca să nu-l mai dea înapoi, mințea cu nerușinare că s-a pierdut sau că l-au luat

cei de la Casa vestigială cu ocazia mutării. Minciuni sfruntate, care de altminteri îl caracterizau.

Cam asta era tot ce-mi putea spune Villanova și, din fericire, Rândunica, parcă având darul proorocirii, tocmai terminase și ea vizita și revenise la masa noastră.

— Țoancă-mic-ă e o dulce, ne informă ea ȝuguindu-și buzele. O iubesc!

— Și aveți perfectă dreptate, încuviință Petrescu-Villanova solemn. Cum v-am spus, este dactilografă principală dincolo, cu toate acestea se bucură de toată stima și considerația mea.

Își luă la revedere și noi ne grăbirăm spre vilă, cu gând să mai prindem o oră-două de plajă, până s-o-nsera.

Familia Iordan ne primi cu ploconeli.

— E frumoasă doamna, îmi șopti Veta lui Iordan, dar e mult mai tânără decât dumneavoastră.

— Zău? Află că nu e nevastă-mea și că peste două ore o duc înapoi cu mașina, la Constanța. Până unaalta, duceți-mi bagajele sus.

Rândunica o luă înainte cu coana Veta, fiindcă voia să se spele puțin și să-și caute un costum de baie. Iordan se repezi la portbagaj și, după ce-l deschise, auzii un geamăt. Se speriasse de cele două cobre, neisprăvitul!

— Du-le sus și dă-le ceva de mâncare, îi poruncii eu. Niște șoareci sau broaște. Da' mai bine șoareci!

— Cum? Să și pun mâna pe ele?

Aruncai cobrele pe umăr, regretând că n-am avut parte de un valet stilat, care să execute ordinele ce-i dai, fără fel și fel de întrebări stupide, și urcai cu ele în vilă, instalându-le într-o cameră de debara. Ca să-l liniștesc pe administrator, luai cheia la mine. Rândunica apăruse într-un superb halat de baie de culoare portocalie. Era splendidă!

— Sunt cel puțin douăzeci de rochii aici, în dulapuri, mă informă ea. Și toate celelalte... Leopold ăsta al tău era un afemeiat!

O lăsai câteva minute să se admire singură în oglinda din hol și mă repezii să-mi fac și eu rost de un costum. Apoi coborârăm în fugă faleza. Era ora cinci și o căldură sufocantă. Rândunica se aruncă imediat în apă și eu după ea. Ne bălăcirăm vreo jumătate de oră și urlarăm ca bezmeticii toate cântecele pe care le cunoșteam, inclusiv „Trecea fanfara militară. Printre chiote, Rândunica mă puse la curent cu cronica nescrisă a orașului, informații sigure aflate de la Țoancă-mică, adevărata cauză a conflictului, dar credincioasă lui Gicu până la moarte.

— Află că știam mai de mult treaba asta! Așa că las-o mai încet cu bârfa!

leșirăm pe mal. Rândunica se întinse ca o șopârlă la soare.

— Ai ceva împotriva dacă fac plajă în monokini? Întrebă ea ducând amândouă mâinile la spate. Sau ți-e indiferent?

— Dacă dă peste noi vreun inspector o să te amendeze.

— Nu-mi vine să cred. Totuși am să stau pe burtă, e mai puțin primejdios pentru tine.

— Treaba ta! Faci cum vrei!...

Fata asta era o răzgâiată și n-avea, nefericita, pe nimeni să o pună nițel la punct. Desigur, lumea circului nu e o școală de călugărițe, dar nici așa, să te dai în stambă pe unde te duci. Crescuse, sărmana, fără mamă, fără tată, trăia și ea cum văzuse pe altele și era păcat, că arăta destul de bine și părea fată deșteaptă, dacă o luai la bani mărunți.

— Recunoști că am un corp splendid? mă contrazise ea.

— Ei, splendid! Vezi să nu ți-o iei în cap. Ești bine făcută, dar asta nu înseamnă că nu sunt și altele mai grozave.

— Mă rog! Deci sunt frumoasă! Îți place să mă privești!

— Ei, da! Și ce-i cu asta?

— Dacă un lucru e frumos și tuturor le place să-l privească, nu înțeleg de ce să-mi fie rușine de el.

De altfel la circ nu sunt plătită ca să apar încotoșmănată până-n gât.

— Acolo e altceva. Îți faci meseria.

— Dă-mi voie să-ți spun că publicul nu se prea omoară după ce fac eu la trapez. Se uită mai mult la picioarele mele. Când o să cad și o să mi le rup, o să am timp destul să fac pe moralista.

Nu mai zisei nimic. Într-un fel avea și ea dreptate: soarta acrobaților la trapez nu e deloc ușoară. Privii gânditor marea albastră și liniștită și toată încordarea nervoasă pe care o simțeam de la plecarea Mirandolinei, dispăru ca prin farmec. Lângă mine, Rândunica sporovăia înainte, dar nu mai eram atent la ce spune. Urmăream o șalupă, o ambarcațiune elegantă care se tot învârtea prin fața noastră la vreo cincizeci de metri, și, după câteva minute o văzui că se îndreaptă spre noi cu toată viteza.

— Șase! o făcui atentă pe Rândunica. O barcă cu motor vine-ncoa. Mă tem că te-au văzut prin ocean.

— Fii atent să vezi cum îi joc eu pe deșteptii ăia, spuse musafira mea aranjându-și în grabă costumul. Numai să nu fie de genul ambigen.

Pe plajă săriseră acum trei indivizi atletici, „familia Brown”, vechii mei prieteni cu cefe de taur și nasurile operate. Erau la prima zi de plajă fiindcă arătau ca niște raci opăriți.

— Am pus laba pe tine, mârâi cel mai inteligent dintre ei. Panterele au plecat de o jumătate de oră cu mașina circului; ești la cheremul nostru. În sfârșit, o să-l vezi pe dracu'!

— Dar, dragii mei, protestai eu, nu vedeți că sunt în compania unei doamne? N-ar fi mai bine să veniți mâine dimineață între nouă și unsprezece?

Un călcâi în coaste mă făcu să închid pliscul: bandiții n-aveau chef de glume. Șeful echipei, George, îmi băgă pistolul sub nas.

— Hai, mișcă mai repede. Vrem întâi să scotocim vila.

Ședea cu spatele la Rândunica, neconsiderând-o probabil un adversar periculos și aceasta fu greșeala lui capitală. Cât ai zice „pește, fata îl încolăci cu picioarele ei de trapezistă pe după gât și mie îmi fu ușor să-i scot pistolul din mână și să-i țin la respect pe ceilalți.

— Lasă-l să răsuflă puțin, îi poruncii eu tovarășei mele. Hai, George, pune placa. Ce tot căutați, ce e cu potirul... Tot ce mă interesează... A, nu știi?... la mai strânge-l nițel!

În cele din urmă George își aduse aminte totul. Era vechea lor idee fixă: potirul și diamantele! Nu puteam să-i servesc cu așa ceva oricât m-aș fi străduit. În casă nu era nici un potir și nici diamante. Și dacă ar fi existat, ele ar fi fost ale mele, eram doar moștenitorul legal al lui Giuseppe, pe care dâșii îl asasinaseră. Nu înțelegeam de ce își mai pierde timpul de pomană cu treaba asta când sunt atâtea de făcut pe lume. Uite, de exemplu, citisem deunăzi în ziar că în Columbia se construia o șosea la trei mii de metri înălțime. O lucrare gigantică, pe măsura ambițiilor lor. Făceau rău că nu se reped într-acolo să dea o mână de ajutor!

— Ne omoară Brutus dacă și de data asta ne întoarcem fără nici un rezultat, gemu George. Ascultă, ce-ai zice dacă ai câștiga două mii de dolari din treaba asta?

— E puțin, George. Gândește-te cât de mult s-a scumpit viața în ultimii cincizeci de ani.

— Hai să zicem trei mii!...

— Să fim serioși! Fără douăzeci și cinci la sută nici nu stau de vorbă.

— Șeful mai curând își scoate un ochi decât să scape o sută de mii de dolari din mână. Dar dacă îi curăță pe cei doi prizonieri?

— Și ce câștigă cu asta? înseamnă că și-a luat adio de la potir.

— Deci tot la tine e!

— Asta o s-o știți precis când o să aduceți bănișorii. Acum cărați-vă fiindcă observ că doamna se plictisește.

Se făcură că pleacă spre șalupă apoi se azvârliră din nou asupra noastră. Era un truc răsuflat, și eu și Rândunica ne așteptam să-l încerce.

Atacul lor neghiob nimeri într-un păienșeniș de judo și de karate și, înainte de a apuca să dea și ei, erau la pământ. Se predară într-un singur glas, dar nu-i puteam lăsa așa. Le înecarăm barca iar lor le dădui drumul pe plajă după ce le confiscai costumele de baie. Rândunica râdea să se prăpădească.

— Ești un rudimentar, scumpule, un dur. șopti ea emoționată. Hai la tine să bem și noi un păhărel.

Se făcuse seară așa că ne retraserăm cu torțe în vastele mele apartamente, și, după un rapid duș cu apă dulce, ne reîntâlnirăm pe terasă în fața a două mari pahare cu băutură portocalie din colecția defunctului. Rândunica sorbi și își lăsă capul pe umărul meu suspinând fericită.

— Mă simt așa de leneșă. Vila mi-o arăți mâine dimineață, nu?

— Peste o jumătate de oră te duc cu mașina la Constanța. I-am promis lui Adalbert.

— Ești fraier.

— Se poate. Dar să știi că tot ce am obținut eu în viață a fost numai și numai prin luptă.

— Și eu ți-am picat așa, mură-n gură?... Totdeauna ești atât de scrupulos cu femeile?

— Numai cu cele din circ. Doar pentru ele simt ceea ce tu n-ai să înțelegi niciodată.

— Ba înțeleg foarte bine. Vreau și eu să fim prieteni dacă altfel nu se poate. Te admir. Mi-a plăcut cum i-ai pus la punct pe golanii de adineauri. Ești un dur. Hai să mai bem ceva.

Dădui să-i torn dar ea se răzgândise. Văzuse dincolo o sticlă de Campari și veni cu ideea să-i tragem și din ea o dușcă. Îmi porunci însă să stau pe loc fiindcă mă servește ea și se repezi în camera cealaltă cu paharele în mână. După câteva clipe îmi amintii că uitasem să-i spun unde sunt cămile și mă luai după dânsa. În prag însă mă oprii încremenit. Rândunica scosese din poșetă o sticlută și turna din ea, într-un pahar, un lichid albicios, cu siguranță un narcotic. Mă întorsei la loc în vârful picioarelor și mă tolănii în fotoliu, aprinzându-mi o țigară. Curând apăru și dumneaei, zâmbitoare, întârziind intenționat în contralumină.

— Și lămâie? întrebai eu pufăind nevinovat dintr-unul din trabucele lui Leopold. Campari fără lămâie e ca nunta fără lăutari. Vezi în sertarul din dreapta, sus.

Puse paharele cu grijă pe masă și se repezi după lămâie. Asta și voiam. Imediat îl golii pe cel din fața mea într-o saxie și-l umplui la loc cu whisky. Lichidul arăta puțin mai deschis la culoare dar pe terasă era întuneric și nu se prea băga de seamă.

— Succes în toate! îmi ură Rândunica după ce puse lămâile în pahare. Și mai multă baftă ca până acum.

Dădui de dușcă paharul plescăind cu plăcere.

— Amară mai e, fraților, băutura asta! Dar parcă te-nviorază!

Mai vorbirăm câteva minute de una de alta apoi începui să dau semne de oboseală. Rândunica se cuibărise în brațele mele și, din când în când, mă cerceta cu atenție. Curând capul îmi căzu pe umăr și începui să răsufli ușor, ca și cum adormisem. Musafira mea se repezi la comutator și stinse și aprinse lumina de trei ori, una după alta. O lăsa să mai repete semnalul și, când auzii scârțâind pietrișul pe aleea principală, mă sculai binișor și mă apropiiai de ea pe nesimțite.

— Să n-aud nici o șoaptă, bibilico, îi poruncii eu în timp ce o imobilizam. Va să zică de-astea-mi ești? Ei lasă, că-ți arăt eu ție!

Era prea uluită ca să-i treacă prin cap să dea alarma și nu se dezmetici pe deplin nici când o închisei în camera unde țineam cele două cobre. După ce o încuiai acolo, mă întorsei cu șerpilor pe terasă și-i lăsa să circule liberi prin întuneric. Curând după asta, două siluete îmbrăcate în negru săriră balustrada. Aprinsei lumina brusc.

— Puteați alege o oră mai matinală, rânjii eu căci, deși agresorii erau mascați îi recunoscusem din primul moment. Ce serviți: whisky sau Campari?

— Unde e Rândunica? șuieră Capoforte scoțând pistolul. Părinte am căzut într-o cursă sau ce dracu e asta?...

— St! Nu ți-e rușine, Cap-de-Cal să înjuri în fața părintelui? Luați loc și băgați pistoalele în buzunar. E un sfat prietenesc..

Pater calcula.

— Tu du-te și caut-o prin casă. Până te-ntorci, eu îl țin la respect pe asta.

Habar n-aveau de cobrele mele și ca să nu moară proști șuierai o dată și cei doi aliați ai mei ieșiră din întuneric și se încolăciră în jurul trupurilor celor doi vizitatori nenorocoși. Aceștia încremeniră instantaneu, ca nevasta lui Orfeu la ieșirea din infern. Nici ochii din cap nu mai îndrăzneau să-i miște.

— Sunt veninoase, îi informai eu binevoitor, dar foarte ascultătoare. Să vă scap mai întâi de revolverele alea ca să puteți bea un păhărel. Nu, să știți că nu mușcă decât la ordinul meu.

Cerându-mi scuze, intrai în casă și după ce aruncai armele într-un sertar, o eliberai pe Rândunica din închisoarea ei și o poftii pe terasă, la ședință. Cei doi oaspeți ne așteptaseră neclintiți, în aceeași poziție.

— Relaxați-vă, îi invitai eu destupând o nouă sticlă de whisky în fața lor. Sau tu o ții tot pe Campari, scumpo?

Trădătoarea lăsă capul în pământ. Crezuse că a găsit și ea un fraier și dăduse peste un rechin-tigru. Putea să-și închipuie, că la vârsta mea, nu mă mai îmbătam cu apă rece și că toate avansurile alea aveau să-mi dea de bănuir. Bă, fetelor, eu sunt tat-al vostru! Sunt de acord că pot foarte bine să-i cad cu tronc vreunei nefericite; femeile, sunt atât de ciudate! Iar după ce ai dobândit o moștenire, atât de spectaculoasă cum era aceea pe care mi-o lăsase Leopold, e firesc ca în jurul tău să roiască un cârd întreg de admiratoare. Atât că eu nu suport să mi se joace teatru în viața particulară, îl miros de la distanță și, în plus, am pretenția să fiu iubit nu pentru parale, ci pentru calitățile mele naturale, care, slavă domnului, sunt cu carul. Până să ajung la filozofia asta am și fost tras pe sfoară de vreo șase sau șapte ori și declar că îmi ajunge!

— Ei, noroc și Dumnezeu să primească, părinte! Închinai eu. Când faci slujba aia la mormântul lui Giuseppe? Bănuiesc că pentru asta ați venit?

— Fiule, gonește viperele, mă imploră popa. N-am curaj nici să respir.

Un șuierat și șerpilor mei se retraseră înapoi în întuneric. Cei doi martiri dădură peste cap paharele cu whisky și mai cerură câte unul. Marea artistă suferea profund. Le poruncii să pună banda, dar mai repede. Pater fu primul care se înscrise la cuvânt. După părerea lui, Giuseppe Spaghetti fusese un mare ticălos cât timp făcuse umbră pământului. Plecat de mult în America, se înhăitase cu niște gangsteri și făcuse avere cu traficul pietrelor prețioase furate. Urmărit de poliție, se refugiase în țara lui natală, și prin tot felul de tertipuri reușise să scoată din minți chiar pe stareța mănăstirii sfânta Barbara. Se întâlneau noaptea în pavilionul locuit de călugărițe, unde Leopold venea pe furiș. Având acest exemplu în fața ochilor era și normal ca și celelalte călugărițe să adopte niște moravuri mai puțin austere decât s-ar fi convenit.

— Vezi?... șopti Rândunica. Și tu ziceai...

— Lasă gura! răcnii eu. Spune, părinte, mai departe!

Într-o noapte, Giuseppe, bătând prin întuneric, se împiedicase în niște covoare și căzuse peste un vas metalic așezat într-o firdă scundă, rupându-și două coaste. Îndurerată, maica stareță azvârlise vasul pe fereastră, dar la plecare, în stradă, Giuseppe dăduse peste același poc și-și mai rupsese încă o coastă. Era desigur un semn ceresc, așa că rănitul luase cu sine vasul, un potir de bronz din secolul al 16-lea. Nici o valoare

intrinsecă, dar vinovatul se gândea probabil să-l dăruiască bisericii din satul său natal.

— Și atunci, ce atâta tevdură pentru un nenorocit de pocd, fără nici o vdore? Scuză-mă dar nu vă înțeleg deloc.

— Înțâplarea a făcut, preciză părintele Bonifaciu, umezindu-și beregata cu un strop de whisky, ca tocmai în vremea aceea marele cazuist al ordinului Magdalenelor să descopere în niște pergamente că vestitul potir al sfântului Pancrațiu, din care, dacă beai, scăpai pentru totdeauna de colici abdominale, de torticolis, de pemfigus și de psittacoză, se afla undeva la mânăstirea sfintei Barbara din Palermo. Ne porunci, mie și lui Capoforte, să-l găsim și să-l aducem în grabă, dar, din nenorocire, era vorba tocmai de vasul aruncat pe fereastră. Cu lacrimi în ochi stareța ne mărturisi totul și noi pornirăm în căutarea lui Giuseppe. Îl regăsirăm în Sicilia dând târcoale circului Alessandro, apoi dispăru o dată cu circul. Aflarăm de la duhovnicul Maffiei că era căutat de asociații lui în legătură cu dispariția unui colier de diamante și-i luarăm urma. Traversase Mediterana cu potirul în geamantan, deghizat în îngrijitor de elefanți, cu concursul unei frumoase acrobate de la circ, pe care n-o numesc. La Istambul îl pierdurăm din ochi dar izbutirăm să ne împrietenim cu domnișoara Rândunica și dânsa ne promise că o să ne ajute. Într-adevăr, acum câteva zile ne-a trimis o telegramă să venim repede la Constanța că Leopold a fost ucis și singură nu mai poate da de urma potirului.

— Hai, acum dă-i drumul tu, mă adresai cu asprime domnișoarei Rândunica. Și fără iordane, ai înțeles?...

— Hă-hă... mi-a promis că mă ia de nevastă, începu să bâzâie incorecta, și că mergem la Hollywood ca să facem cinematografie. Era cam gras și mult mai în vârstă decât mine dar nu-mi displăcea fiindcă era totuși un dur. Familia Brown venise cu niște diamante din America și Leopold, deși erau asociați, le-a ascuns în potir și s-a făcut că nu știe nimic. Da, potirul are fundul dublu care se deschide cu un clenci. Trebuie să-i știi secretul. S-au percheziționat unul pe altul, diamantele nicăieri! În aceeași zi, Giuseppe a întins-o și, din cauza asta, bănuielile au căzut pe dânsul. La Istambul i-au luat urma și el a intrat într-un magazin de antichități și a pus potirul pe un raft. Apoi a luat-o la goană. După ce a scăpat de urmăritori, m-a trimis pe mine să cumpăr potirul, dar acesta fusese, între timp, vândut unui turist român. Lui Arhibald. Leopold s-a luat după cumpărător iar eu am venit peste câteva zile cu circul.

— Și aici de ce nu și-a luat potirul înapoi?

— Fiindcă Arhibald zicea că l-a pierdut!

— Deci, adio diamante! Tu ce te-ai mai băgat?...

Ei da, dar Leopold făcuse cercetări și aflate că potirul se pierduse la Muzeul din Malu-Mare! După teoria lui existau trei posibilități:

- a) potirul să fi fost șterpelit de cei de la Casa vestigială;
- b) Decebal Marinescu, directorul muzeului să-l fi oprit pentru sine și, din ură personală, să fi dat vina pe cei de la Casa vestigială;
- c) potirul să fie la Arhibald și acesta, în înțelegere cu Marinescu, să încurce lucrurile până scapă de urmăritori.

La toate aceste ipoteze, Rândunica mai adăuga una:

d) potirul se putea afla chiar la Leopold și acesta mințea că nu-l are, pentru a trage chiulul atât urmăritorilor cât și ei, care îl ajutase când îi era mai greu.

— Va să zică nu mai puteai trăi fără diamante! Bravo, bă! La tac-tu acasă numai diamante ai purtat!... Aflați, porumbeilor, că potirul nu este aici și dacă ar fi aici, ar fi atât de bine ascuns încât voi singuri nu l-ați putea găsi câte zile oți avea. În afară de faptul că, după cum ați văzut, știu să mă apăr foarte bine. Totuși, consider că dorința voastră de a vă lua înapoi potirul este cinstită. Doresc din toată inima ca ordinul Magdalenelor să se vindece pentru totdeauna de colici abdominale, torticolis, pemfigus și psittacoză, dacă într-adevăr suferă de aceste boli. Vă promit că, după ce se potolesc lucrurile, potirul, fără diamante, va fi al vostru. Și nu mai umblați cu minciuni sfruntate: că puteți voi să lansați pe cineva în muzica ușoară, la San Remo, că nu se prinde. Fetele noastre sunt prea deștepte ca să vă creadă și, de altfel, au fost păcălite de alții înaintea voastră. E rușinos, mai ales pentru tine, părinte, să umbli cu tertipuri dintr-astea, că ești față bisericească.

Mă ascultau toți trei foarte stingheriți. Înghițeau cam greu micul meu discurs dar n-aveam ce le face. Le mai turnai câte un pahar de whisky, ca să li se pară soarta mai puțin crudă apoi le dădui liber.

— Așa! Acum cărați-vă! Bănuiesc că aveți mașina pe undeva pe aproape. O luați pe farfuza asta, care e frumoasă pe dinafară și proastă pe dinăuntru, ca baia comunală. Să fiți cuviincioși pe drum și să o duceți direct la ea acasă, că am să verific. Cu cântec înainte, marș!

După ce băgai cobrele la căldură, rămăsei pe terasă respirând adânc răcoarea piperată a nopții. Dinspre mare venea un miros sălbatic de sare și catran și de funingine. M-aș fi imbarcat, în noaptea asta, pe o corabie de pirați, să străbat toate mările cu sabia goală în mână! Eram al dracului, șmecher și turbat! Pe toți îi pusesem cu botul pe labe, inclusiv pe această dulce Rândunică, sirenă perfidă cu ochi languroși. Raminagrobis o să rămână cu gura căscată când i-oi povesti ce grozav am răsucit lucrurile! He-he! Meritam din plin un Campari! Fără somnifere în el, un Campari

turnat cinstit-lăutărește. Mă și grăbeam să mi-l ofer, când auzii un automobil apropiindu-se cu zgomot. Un Wartburg manevrat prosteste. De o mână de călugăr, probabil. În dreptul vilei păru că încetinește, apoi auzii o voce subțire strigând:

— Bestie! O să ne mai întâlnim noi! Ești o bestie, un rudimentar!

Și o flacăra mare izbucni în curte. Mi-adusei aminte de mașina lui Leopold, părăsită de mine lângă un boschet chiar în apropierea porții și mă repezii într-acolo. În cursa mea nebună mă izbii nas în nas cu alde Iordan, în cămăși de noapte cu râuri.

— Ia-uite! se mirară amândoi într-un glas.

Foștii mei musafiri, și aici recunoscu mâna Rândunicăi, aruncaseră peste sărmana Mangustă o sticlă cu benzină, aprinsă. Îți făcea și rău să o vezi în ce hal o aduseseră nemernicii ăia.

— Dar domnișoara unde e? mă întrebară cei doi, grijulii.

Răspunsul meu păru să-i zăpăcească complet, căci se retraseră imediat pe călcâie și intrară în casă în pas alergător, trântind cu putere ușile după dânșii.

Capitolul V - ÎNCEPE RĂZBOIUL CELOR TREIZECI DE OUĂ

Raminagrobis se tunsese scurt și purta pe cap o caschetă albă, părând un bătrân lup de mare în retragere definitivă. Ascultă cu bunăvoință informațiile pe care i le dădeam, sorbind tacticos din sticla adusă de mine și, când consideră el că era de ajuns, mă opri cu un gest.

— Gata! Curtea e luminată! Ceea ce s-a făcut e bun făcut, ce să mai vorbim! Ai lucrat la inspirație, în mod empiric, și totuși ai făcut câțiva pași înainte. Te felicit! Nu mă așteptam!

— Mulțumesc, rabi! Stai să-ți mai torn.

— Pe viitor să-mi torni fără să mai ceri permisiunea. Ai mână liberă în problema asta. Iar în ceea ce privește afacerea noastră, începând de astăzi ea va intra pe mâini sigure. Rolul tău e să faci pe prostul. Cred că n-o să-ți vină greu. De-acum intră în acțiune logica de fier a bătrânului Raminagrobis, zis Chinezu, spaima infractorilor de pe toate continentele!

Avea deseori astfel de momente de entuziasm facil, eu mă obișnuisem să-l las să peroreze fiindcă știam că asta îl face fericit. Pentru următoarele zile își pregătise destul de bine terenul. Trăsese în gazdă chiar peste drum de Clopotul Mării, la părinții lui Țoancă-mică, al cărei tată era mecanic-auto. Bucuria lui, căci avea ocazia să mai meșterească nițel. Îmi porunci să trimit chiar mâine Trabantul și Mangusta la ei în curte, pentru revizie generală. Țoancă-mică îl interesa ca om. Îl cunoscuse și pe iubitul ei, pe Gicu, și le promisese amândurora tot sprijinul. Era în Malu-Mare de mai puțin de douăzeci și patru de ore și se împrietenise cu toată lumea. Băuse chiar și el țuică la Clopotul, unde Papastratos îi arătase geamul spart cu ocazia luptelor dintre neolitici și paleolitici, și-l pusese la curent cu toată bârfa orășelului.

— Concepția mea este următoarea, îmi comunică marele înțelept, după o matură reflexiune. Elementul principal în această afacere sunt ouăle de brontozaur!

— Fii serios! N-au nici o legătură cu ceea ce căutăm noi!

— Așa crezi tu!

Conversația avea loc în camera lui Raminagrobis, o încăpere mare și luminoasă, la parter, mobilată rustic și având o fereastră care dădea în grădina plină de zarzări și de moșmoane a locuinței. Mălai-mare era găzduit împăratește, aceasta din cauză că mecanicul făcea și el parte, probabil, din șleahța inventatorilor și căpătase față de eruditul său coleg o profundă venerație. În timpul convorbirii noastre, intrase Țoancă-mică,

după o scurtă ciocănitură la ușă, aducând dulceturi și cafele. Observai că își dăduse cu ruj pe buze și că miroase a parfum, și-mi fu nițeluș necaz pe Raminagrobis. Cum naiba se făcea că totdeauna Chinezu dădea peste câte o plească, fără să facă nici cel mai mic efort? Nu, era strigător la cer!

— Vă mulțumesc, domnule consilier, șopti tânăra copilă, privindu-l cu devotament pe marele înțelept, că i-ați promis lui Gicu ajutorul dumneavoastră., De-abia așteaptă să ne căsătorim.

Era să întreb ce nevoie avea Gicu de ajutor la căsătorie, dar amintindu-mi de probele pe care trebuia să le treacă și nevoind să spun o grosolănie, tăcui. Raminagrobis o apucase pe fată de mână și o poftise să ia loc.

— Stai jos, fiica mea, rosti caiafa cu o voce solemnă, prefăcută. Discutam tocmai viitorul tău. Prietenul meu e de părere că bătăliile dintre cele două muzee sunt din ce în ce mai violente și se teme să nu avem pe viitor, și victime omenești. Cum mai merge Gicu, cu nasul?

— Îl doare grozav. Numai când îl sărut eu pe frunte îi trece pentru câteva minute, apoi iar încep junghiurile.

— Să stea în pat, cu comprese reci și cu mâna stângă ridicată în sus.

— E imposibil! A fost numit șeful unui grup care apără Casa vestigială și a jurat să-și facă datoria până la ultima picătură de sânge.

— Atunci, dă-mi voie să mă tem pentru viața lui!

Celebrul detectiv, profund cunoscător al sufletului omenesc, cugetă câteva clipe intens apoi sări în picioare cu un aer iluminat.

— Am o idee genială, spuse el. Pepsi, te rog s-o notezi. Să împărțim ouăle de brutozaur juma-juma. În felul acesta pacea va fi salvată!

— Și Gicu în afară de orice pericol! șopti Țoancă-mică radiind de fericire.

— Vorbim să n-adormim, intervenii eu. Credeți voi că Villanova o să accepte împărțeala atâta timp cât ouăle de brutozaur sunt la el? Să fim serioși!

Țoancă-mică reflecta cu capul în pământ.

— O să-l conving eu, domnule consilier, spuse dânsa într-un târziu. Mie nu-mi refuză nimic. Dar o să mă coste. Tot ce vă rog e să nu-i spuneți lui Gicu, niciodată, nimic.

— Îi facem o cinste lui Villanova la Clopotul Mării, dacă e atât de pleșcar și gata. Pe urmă îți iei transferul de la tovarășul Marinescu, te încadrăm la Casa vestigială, ca să fii la un loc cu Gicu, vă căsătoriți imediat și ați terminat bâlciul! Pepsi vă va fi naș!

— Numai că Marinescu o să-i refuze transferul, obiectai eu care știam ceva mai multe decât Chinezu în problema aceasta.

— Când îi aduci pe tavă zece ouă de brutozaur sau câte or reveni partea lui?... Fugi de-aici că prea ești sceptic!

— Cu tovarășul Marinescu am să discut și eu, șopti Țoancă-mică îmbujorându-se la față. Mi-a spus că, pentru mine ar face orice, oricând. Sunt curioasă să văd dacă se ține de cuvânt.

— Bine, copila mea, încheie Raminagrobis privind-o lung. Atunci du-te întâi la Villanova, nu mai pierde timpul. Gândește-te că tot ce faci e pentru dragostea voastră, a ta și a lui Gicu.

Rămaserăm singuri și tăcuți. Țoancă-mică părăsise încăperea ca un brav stegar ce merge la moarte sigură. Nu înțelegeam de ce ne cramponam noi de așa-zisele ouă de brutozaur, dar prietenul meu îmi închise gura declarând că sunt opac și că îmi interzice să mai discut despre acest lucru.

— Bine-bine! Și de ce îți zicea: „domnule consilier”?...

— Așa m-am prezentat și așa mă știe toată lumea. Sunt consilierul juridic Raminagrobis din București, în concediu medical. Surmenaj. O să stau aici toată vara să mă reconfortez. Dar să lăsăm vorbăria și să vedem ce mai avem de lămurit în prima urgență. Am și făcut o listă, ți-o dau ca să mă verifici, să nu uităm ceva important.

Îmi întinse o bucată de hârtie pe care erau scrise următoarele:

1. Să o cunosc și eu pe Rândunica aia să văd ce-i poate pielea.
2. Să dau costumul cel alb la călcat că s-a cam șifonat în genunchi.
3. Legătura cu directorii celor două muzee.
4. Scrisoare Genoveva. (Mă plimb noaptea pe faleză și mă gândesc la tine. Etc., etc. Și vreo două metafore).
5. Poate aflu prin artizanii-inventatori unde se ascund Arhibald și Mirandolina.
6. Idem unde se ascunde familia Brown.
7. Să-mi iau țigări.
8. Să văd ce e cu Țoancă-mică (mai târziu nițel).
9. De umblat la mașinile lui Pepsi să vedem ce au.

— Le-ai cam amestecat, maestre, observai eu după ce citii lista. În sfârșit, mie ce sarcini îmi dai? Să-ți iau țigări sau să-ți duc costumul cel alb la călcat? Fiindcă de punctul unu sau opt bănuiesc că ai să te ocupi singur.

— Fără ironii, Taxon! mă puse la punct marele detectiv. Începem de mâine. Astăzi o să fim numai și numai mecanici-auto. Ne ajută și gazda care e un as. Ar fi bine să te repezi până acasă și să aduci niște tonifiante. Adică vin și eu cu tine ca să remorcăm mașinile chiar în seara asta.

Până târziu ne luptarăm cu șaibe și cu piulițele. Tatăl lui Țoancă-mică era un artist și, din cauza băuturii, se ambală voind să-i demonstreze

musafirului de ce e el în stare. Avea și doi ucenici pe care îi mobilizase la lucru, plus noi doi, treaba mergea repede. Când se întunecă aduse un Petromax în curte și mai continuaram cu lucrul încă vreo două ore, până pe la vreo unsprezece. Motoarele celor două mașini fură demontate și piesele băgate în gaz. Caroseria Mangustei, scaunele și cauciucurile erau numai bune de aruncat, dar lui Raminagrobis îi intrase în cap să înlocuiască motorul Trabantului cu cel al Mangustei și gazda, entuziasmat de această idee și puțin cam pilit, izbucnise în urale. Așa meșterea mai înțelegea și el, se vedea cât de colo că „domnul consilier este un om mare, poate trânteste și un articol. Jură că și mâine dimineață tot de treaba asta o să se ocupe și, în cele din urmă, pleacă la culcare cântând, susținut cu grijă, parcă ar fi fost de sticlă, de cei doi ciraci ai săi. Abia dispăru în camera lui că și auzirăm porțița de la intrare scârțâind. Se întorcea Țoancă-mică.

— Ar fi păcat să nu iasă bine, zise ea trântindu-se pe o bancă, după cât am alergat astăzi și după câte sacrificii am făcut. Sunt moartă de oboseală. Gicu va trebui să-mi fie recunoscător toată viața.

Intrarăm în casă pentru ca fata să ne dea un raport detaliat. Petrescu-Villanova consimțise să împartă cu ceilalți ouăle de brontozaur, în dorința de a da un ajutor tovarășesc activității de cercetare a colegilor de la Muzeu. Dăduse și o declarație scrisă, pe care fata o dusesese lui Decebal Marinescu, în schimbul transferului.

— Dar acum vine partea interesantă, continuă Țoancă-mică. Pe când mă aflam la Muzeu în problema transferului, aud o mașină intrând în curtea din spate. Decebal era dincolo după un tirbușon. Ce să caute o mașină în curtea din spate mi-am zis eu? Mi-am luat repede pantofii în picioare și m-am apropiat de geam. Patru bărbați cu mutre de boxeri și o femeie se îndreptau spre clădirea veche, care e închisă pentru reparații capitale. Am avut impresia că femeia este prizoniera celor patru dar nu sunt chiar sigură și n-am avut timp să verific, fiindcă, auzind pașii lui Decebal, am sărit repede la locul meu, pe canapea, ca să nu-i dea de bănuț. După ce am mai stat de vorbă un pic cu directorul, mi-a dat transferul și m-a condus până la poartă. În aripa veche, o odaie din fund, de la etaj, era luminată. Sunt sigură că tipii ăia sunt cazați acolo.

— Știi cumva ce marcă era mașina din curte, întrebă Raminagrobis?

— Cred că Fiat 1800.

— Bine. Ai făcut treabă serioasă, Gicu o să fie fericit. Acum du-te să mănânci ceva, că ți-o fi foame.

— Nu mi-e foame deloc! Și Decebal și Villanova m-au tratat cu fursecuri. Am luat câteva și în poșetă, pentru Gicu. Să vă dau și vouă?...

— Lasă. Păstrează-le pe toate pentru Gicu. Noi suntem profilați mai mult pe murături decât pe dulciuri.

După ce plecă fata, Raminagrobis sări în sus.!

— Aia sunt oamenii tăi, bătrâne, iar femeia e Mirandolina care ți-a dat cu sticla în cap. Hai să-i luăm prin surprindere!

Gândul că în curând voi putea pune mâna pe femeia necredincioasă, care de data aceasta era, poate, prizonieră, precum și pe asasinii lui Leopold, îmi dădea aripi. Totuși, în curtea muzeului pătrunserăm cu multe precauțiuni, deoarece, la fiecare intrare, muzeografii făceau de planton, înarmați cu sulite luate din panoplii. Clădirea veche părea părăsită. Intrarăm pe o portiță și-i dădurăm ocol. Într-o margine se afla mașina despre care ne vorbise Țoancă-mică.

— Întâi să le tăiem retragerea, șopti marele strateg ridicând capota mașinii.

Mă repezii la ventiluri și le deschisei, unul câte unul, fără să uit roata de rezervă. Între timp, tovarășul meu își umpluse un buzunar de bujii.

— Uite și fereastra luminată, șopti el după ce privise cu atenție clădirea. E cam sus, dar pentru un fost acrobat nu contează; te urci frumușel pe burlan și ai să-ți vezi visul cu ochii.

Însemna să stric un costum de haine nou-nouț, abia în dimineața aceea scos din garderoba lui Leopold, însă ar fi fost meschin din partea mea să fac astfel de calcule, când costumul nu mă costase nici un ban. Mă cățărai și, dincolo de geam, în lumina palidă a unei lămpi cu gaz, o văzui într-adevăr pe fosta mea iubită. Se dezbrăca părând că se pregătește să se culce. Coborâi câțiva metri și-l informai pe Raminagrobis care era situația. Intenționez să intru peste ea și să-i cer o explicație. El n-avea nici un rol în treaba asta, decât să fie cu ochii în patru și să dea alarma dacă apar de undeva bandiții sau vreo echipă a muzeografilor.

Urcai din nou pe burlan. Spre norocul meu, fereastra camerei alăturate era deschisă. Îmi făcui vânt înăuntru apoi ieșii pe coridor și ciocăanii la ușa Mirandolinei.

— Sunt gata! strigă ea. Vin imediat!

Când se pomeni cu mine în cameră începu să tremure ca piftia. Se lipise de zid, cu mâinile apăsate pe inimă, și mă fixa cu ochi de Meduză. Nu știa ce să spună. Arunca o privire rapidă prin încăpere. Era clar că aici locuia de câteva zile, de aia nu o găsisem eu în tot Malu-Mare. Îmi dădui seama că în noaptea aceea avea drumuri misterioase de făcut, fiindcă îmbrăcase un tricou și niște pantaloni negri, uniformă de spărgător.

— Rău ai mai ajuns, cucoană, îi spusei cu dispreț. Unde sunt cheile false? Și diamantul de tăiat geamurile?...

Tresări ca un cal năvălaș pe care-l împungi cu un pinten. Când încep să vorbesc, îmi dădui seama că va avea loc încă una din celebrele noastre certuri.

— Nu eram sigură că ești tu, în carne și oase, zise ea, dar acum te recunosc precis. După bătărănie!

— Zău? După bătărănie?... Află că n-am deloc intenția să vorbesc cu o infractoare cum aș vorbi cu o contesă.

— Infractoare? Asta-i bună!... Ți-am furat ție ceva?

— He-he, ce tupeu! Dar la Casa vestigială cine voia să intre prin efracție, tata? Pantofi treizeci și șase și jumătate, mânuși bej, cinci puncte Ce, crezi că eu sunt tâmpit?

— Nu ești tâmpit, ești prost! Numai eu am mânuși cinci puncte? Și, în plus, n-a dispărut nimic, dacă nu mă-nșel.

— N-ai avut timp, că ai fi șparlit totul, bibilico, le-ai fi lăsat rafturile goale nefericiților ălor. Dacă nici eu nu te-aș ști, ce apucătoare ești și ce moartă după bani.

— Mulți bani ai cheltuit tu cu mine!? Că-ți tremura mâna și când era vorba să-mi oferi o înghețată de doi lei!

— Lasă că o să te îmbuibă Arhibald al tău după ce veți reuși să furați diamantele.

— Ei da, dacă vrei să știi, Arhibald e un bărbat atent și foarte tandru. Mângâierile sale sunt pline de duioșie.

— Mi-e și silă când te aud cu câtă nerușinare te lauzi cu activitatea ta amoroasă. Ai putea fi mai blazată, că ai, slavă domnului, destulă experiență în materia asta!

— Așa vorbești, nemernicule? Ei bine, află că eram sătulă până peste cap de gingășiile tale de brută egoistă și mereu aflată sub influența alcoolului. Proastă am fost când m-am încurcat cu tine și-mi pare bine că, până la urmă, tot am reușit să te las mască, tocmai când îți era lumea mai dragă!

— Bine ai făcut! Pentru asta o să-ți rămân recunoscător o viață întreagă. Iar din punctul tău de vedere, e pur și simplu splendid. În felul acesta vei putea să-ți urmezi adevărata vocație și să deschizi o casă de rendez-vous.

— Să-ți fie rușine! Măgarule! Huliganule!

Începu să-mi arunce în față cele mai groaznice adevăruri, era splendidă și mă simțeam aproape fericit să o aud din nou înjurându-mă, când văzui că figura ei se destinde fără vreun motiv aparent și pe buze îi înflorește cel mai serafic zâmbet pe care mi-l oferise vreodată. Imediat îmi trecu prin minte că schimbarea asta la față ascunde o mare primejdie

pentru mine însă, nu avui timp să raționez prea mult, fiindcă, o lovitură dată cu știință pe la spate, mă făcu să-mi pierd uzul rațiunii, înainte de a putea întrezări măcar chipul lașului atacator.

*

Când făcui ochi, Raminagrobis era la căpătâiul meu și-mi masa, cu putere, ceafa.

— Dacă-aș avea puțin coniac, îmi spuse el, te-aș pune într-o clipă pe picioare.

— Dacă nu e, nu e! Nu-mi mai spori, de pomană, suferința. Mai bine spune-mi ce s-a întâmplat?

— Când te-am auzit grohăind mi-am dat seama că ești atacat. Ca să mă urc și eu pe burlan ar fi durat prea mult și apoi mă puteau aștepta la fereastră și să-mi dea cu ceva în cap. Am claxonat de câteva ori și, imediat, toată banda, inclusiv Mirandolina, a răbufnit pe uși și pe ferestre. N-am apucat să-i întreb de vorbă că au și sărit gardul, făcându-se nevăzuți în grădina publică. M-am repezit pe scări și te-am găsit aici, făcut groggy. Interesant e că muzeografi nu au dat importanță zgomotelor. Asta mă face să cred că sunt de conivență cu tâlharii. Totuși e bine să ne grăbim, că dacă se dă alarma și ne prind aici, până să ne lămurim noi, putem încasa o ciomăgeală serioasă.

Avea perfectă dreptate, așa că părăsirăm camera în cea mai mare grabă, tot pe ruta aeriană care era cea mai rapidă, în timp ce dinspre clădirea nouă a muzeului se auzeau comenzi militare. Se mișcau cam moale muzeografi ăștia, probabil făcuseră armata la manutanță, și lui Raminagrobis nu-i plăcea acest lucru. Ca să-i întărească, când ajunserăm din nou în dreptul Fiatului, claxonă de câteva ori prelung, apoi blocă claxonul cu un băț de chibrit. Urmă imediat o ploaie de pietre, nu observărm dacă erau neolitice sau paleolitice fiindcă se făcuse întuneric și fiindcă nu țineam neapărat să-i vedem și efectele. Ne grăbirăm să ajungem acasă, pe căi ocolite, în partea opusă a orașului.

Treceam amândoi ca niște fantome pe străzile pustii, în timp ce, în urma noastră, dinspre muzeu încoace, zgomotele înviau unul câte unul. Dar noi mășăluiam pe ulițe încă adormite, pe trotuare asupra cărora întunericul se vărsa lent ca o smoală. Noaptea, urbea mirosea al dracului a pește și marea foșnea într-una ca un lan nevăzut de porumb cu frunzele uscate de secetă. Apoi chițai o geamandură și lumina unui reflector trecu anapoda peste cer. Un cor de glasuri bărbătești începu să vocifereze în noapte. Dar toată hărmălaia venea din altă parte decât cea știută de noi.

Cu sentimentul că n-am făcut nici o scofală, o luarăm la fugă spre locuința lui Raminagrobis. Pătrunserăm mai întâi în grădină apoi, prin fereastră, în camera lui. Spre marele nostru noroc nu ne văzuse nimeni. Ce se întâmplase în altă parte și de ce vuia acum orașul, o să aflăm noi și mâine dimineată.

Mă pregăteam să plec și eu spre casă când o ciocănitură discretă în ușa ne anunță că aveam vizitatori. Era Țoancă-mică, ciufulită, cu ochii cârpiți de somn și, în spatele ei, Gicu, într-o stare de agitație de nedescris. Nici nu era în stare să scoată un cuvânt. Îi turnarăm un deget de coniac dar asta îl zăpăci și mai rău.

— Da' spuneți o dată, frate, ce s-a întâmplat! se răsti Raminagrobis exasperat. A intrat cumva peste tine?

— Nu, zise Țoancă-mică. Gicu să facă una ca asta? S-a întâmplat ceva mult mai grav: acum o oră s-au furat ouăle de brontozaur de la Casa vestigială. Tovarășul Villanova spunea că dă foc orașului. Nu, Gicu?...

Eram sortiți, pesemne, să colindăm orașul în noaptea aceea, dar cui îi mai ardea acum de somn! Până se echipă Țoancă-mică dădurăm repede câte o dușcă pe gât, ca să ne recăpătăm elasticitatea țesuturilor și a glandelor cu secreție internă, apoi o pornirăm, toți patru, în trap săltat spre Casa vestigială. Aici era o adevărată tragedie. Toate luminile aprinse, a giorno, iar Villanova, în cămașă de noapte, alerga de colo până colo, prin curte, fără nici un rost, zmulgându-și părul. Când ne văzu, veni în fugă spre noi, pierzându-și într-una papucii.

— Ne-au ucis, tâlharii! gemea el. Perfizi, bezmetici, Inexorabili! Ah, Marinescule, Marinescule!... Cu mâinile acestea îl voi sugruma, domnilor, v-o jur! Îmi pare bine că e aici și tovarășul de la minister să mă audă. Pe urmă, ce-o fi, o fi, nu-mi mai pasă de nimic!

— În fond cum s-a-ntâmplat? Dacă te tot văicărești și nu vorbești ca lumea, n-o să înțelegem ce spui.

Da? Bine! Era clar, după Villanova, că atentatorii cunoșteau locurile și știau că se face de gardă zi și noapte la fiecare intrare. La Casa vestigială erau tot atâtea intrări câte ieșiri, precizase în mod inutil Petrescu-Villanova. Prin ce anume mijloace nu se știe încă, bandiții reușiseră să-adoarmă cele două sentinele, doi muzeografi principali în care Casa vestigială își pusese cea mai mare nădejde. Ce-or fi mâncat, ce-or fi băut, nu se știa la acea oră, deoarece victimele nu se treziseră din somnul

lor artificial. Pe urmă s-a operat în liniște. Abia când venise schimbul se dăduse alarma și, imediat după asta, descoperiseră nenorocirea.

Ne apropiară de cei doi muzeografi. Dormeau cu gura căscată, părând că n-au de gând să se trezească până la ziuă. Tot pipăindu-i, Raminagrobis descoperi că unul avea o mică înțepătură după ureche. Îl căutarăm și pe celălalt și găsirăm o înțepătură asemănătoare la ceafă, puțin deasupra gulerului.

— Aici s-a lucrat cu o sarbacană, glăsui celebrul detectiv improvizat. Treabă curată. Printr-o țeavă cât un fluier, dar mai subțire, se suflă de la distanță o mică săgeată înmuiată într-un narcotic cu efect instantaneu. Dacă vrei să-ți omori adversarul folosești o otravă puternică, de exemplu veninul de viperă sau curara. În Malaezia se practică uneori sistemul acesta. Dacă ați fi citit măcar una din cărțile mele n-ar mai fi fost nevoie să vă dau atâtea explicații acum.

— Perfect, s-a folosit o sarbacană. Dar cine a folosit-o și în ce scop? Și ce-i de făcut?...

Și Villanova voia să cunoască aceste amănunte esențiale, dacă era posibil.

— Nimic mai simplu, continuă Raminagrobis pedant. Făptașul e cineva care a avut nevoie de niște ouă de brontozaur.

— Îi omor! răcni directorul Casei vestigiale.

— Stai nițel. Sau altcineva care, în schimbul lucrurilor furate, inestimabile din punctul vostru de vedere, vrea să obțină altceva, mult mai important după aprecierea lui.

— Haiti! se complică lucrurile, șopti lângă mine Țoancă-mică, dârdâind de frig. Ce interesant raționează domnul consilier, nu Gicu?

„Domnul consilier ridicase o sprânceană, flatat.

— Dar o sarbacană... nu știe oricine să o folosească. Și, întrucât de la gard până aici sunt treizeci de metri, cel care i-a adormit pe muzeografi trebuie să fi fost un expert. Există vreun turist din India în localitate? Sau din Malaezia?...

— După câte știm noi, nu!

— Au găsit vreun ticălos pe undeva și l-au plătit bine. Unii pentru bani sunt în stare să-l omoare și pe ta-su!

Mă gândeam, fără să vreau, la prietenii mei, circarii, însă căutai să alung din mintea mea orice bănuială. Totuși, îmi aminteam ca prin vis că bătrânul cornac, Kamma, proprietarul elefantului Rajah, apăruse cândva în program, acum vreo treizeci de ani, sub numele de „Omul cu sarbacana”. Dar ce interes ar fi avut Kamma să se amestece într-o afacere atât de murdară? Nu, mai bine îmi țineam gura și mă făceam că nu știu nimic. Ce

să-l mai care de pomană pe la miliție pe bietul om, pentru amintirile mele care nici măcar nu erau sigure.

— Dar cu hârtia aceea din buzunarul plantonului ce-o fi? se întrebă, cu voce tare, Gicu.

Într-adevăr, unul din adormiți avea în buzunarul de sus al hainei un fel de scrisoare, pe jumătate ieșită în afară, gata să cadă. Villanova o desfăcu tremurând și, la lumina unei lămpi electrice de buzunar, citi cu voce tare:

SĂ SCOATEȚI POTIRUL DE UNDE OȚI ȘTI. ALTFEL OUĂLE DE BRONTOZAUOR VOR FI ARUNCATE ÎN MARE LA 1000 DE METRI ADÂNCIME. MÂINE LA ORELE 18 VĂ VOM CHEMA LA TELEFON SĂ NE SPUNEȚI CE-AȚI HOTĂRÂT, SĂ ȘTIȚI CĂ NU GLUMIM DE FEL.

BANDA MÂNA NEAGRĂ

Ha, ha! „Banda Mâna Neagră! Alt nume mai original nu găsiseră?! Îți venea să și râzi! Se vedea clar că sunt niște amatori! Villanova - însă nu înțelegea subtilitățile.

— Ce-s idioțiile astea? începu el să zbiere, ieșit din minți. Doamne sfinte, m-am săturat! De unde să scot eu potirul, dacă habar n-am unde e? Și cum o să mă pot împăca până mâine cu Marinescu, un capsoman și, în plus, dușmanul meu de moarte?

— Hai să ne gândim, propuse Raminagrobis. Să căutăm, cu calm, o soluție. Pentru început, sunt de părere ca Țoancă-mică să se ducă după directorul Muzeului și să-l poftească aici, iar până vine el noi să căutăm dacă n-au rămas nicaiva urme. Ce zici, Țoancă-mică, ești în stare să-l aduci pe Marinescu în dinți, aici, într-o jumătate de oră?

— Dar să vină și Gicu cu mine, că mi-e frică de câini.

Gicu era încântat să o conducă. După plecarea lor începurăm să cercetăm terenul de jur împrejurul curții până când Villanova descoperi, lângă poartă, două urme de picior desculț. Era, fără îndoială, picior de bărbat că prea era nasol. Căutarăm din nou și mai dădurăm peste o urmă. Și apoi alta. Direcția plajă. Aici se pierdură în nisip, dar Raminagrobis mă lămuri că, ținând seama de sensul general al mișcării, e mai mult ca sigur că infractorul intrase în apă, cu ouă de brontozaur cu tot.

— Ia lăsați-mă-n pace cu teoriile astea, domne, protestă Villanova. Păi știți dumneavoastră că treizeci de ouă de brontozaur cântăresc pe puțin, zece Kilograme? Aș vrea să te văd eu cum le iei în brațe și pleci așa prin apă, nebun de fericire.

— Dar cine spune că a înotat cu ele, scumpule? La dracu' măi, voi nu raționați deloc? A mers frumos până i-a ajuns apa la brâu și bineînțeles că îl aștepta o barcă. Vezi ce simplu e?

Petrescu-Villanova se scărpină în cap. Într-adevăr cam așa trebuia să se fi petrecut lucrurile. Păi atunci însemna că n-o să mai punem mâna pe făptuitor în vecii vecilor. Și eu aveam cam aceeași impresie. După mine nu există decât o singură soluție: să le dăm potirul, și gata!

— De unde să-l scot, măi fraților? se tânguia într-una directorul Casei vestigiale. Ce mă tot omorâți cu ușa încuiată? Vreți să mă fac eu potir, dacă nu-l am? Da! îmi amintesc când l-a adus Arhibald, dar nu l-am luat eu fiindcă nu mă interesa barocul italian nici cât negru sub unghie. Abia dacă m-am uitat la el. Uite, acum dacă mi l-ar pune cineva pe tavă, n-aș putea să jur dacă e tot ăla sau altul...

Eu, personal, eram aproape convins că spune adevărul și nici Raminagrobis, prudența și înțelepciunea personificată, nu părea că se îndoiește. Dar poate că potirul se afla dincolo, la Marinescu? După câteva minute de angoasă (așa m-a pus Raminagrobis să scriu, ca să dau un aer mai intelectual acestor însemnări), apăru și echipa de șoc în frunte cu Țoancă-mică. Directorul Decebal Marinescu pășea în urma ei, încurcat. Ar fi preferat, desigur, ca Villanova, care era mai tânăr, să fi venit la dânsul, dar situația părea mult prea gravă ca să mai ținem seamă de protocol. Era meritul domnișoarei Țoancă-mică, numai dânsa izbutise să-l facă să înțeleagă necesitatea acestei întrevederi urgente și neobișnuite.

— Ca să fiu cinstit, mormăi el fără să ne dea mâna, întâi am crezut că vreți să ne trageți clapa cu ouăle. Dacă nu insista domnișoara Țoancă-mică și nu-mi explica în amănunt cum stau lucrurile, se putea întâmpla o nenorocire și mai mare, fiindcă nu sunt omul care să se lase păcălit, așa cu una cu două.

— Dar nici n-am avut acest gând, scumpe și distinse confrate, protestă Villanova. Nici măcar o secundă nu ne-am gândit să ne batem joc de dumneavoastră. Eram prea zdrobiți sufletește pentru ca să ne mai ardă de așa ceva. Măine te așteptam să-ți alegi cincisprezece din cele treizeci de ouă, așa cum ne înțelesesem, și, când colo, uite ce s-a-ntâmplat.

E o grea pierdere pentru știință, dumneata îți dai cel mai bine seama de asta. Suntem datori să-i facem față amândoi, strâns-uniți. În aceste momente tragice, micile noastre pasiuni trebuie să dispară.

Avea și ăsta un papagal de te durea capul, ba îl găsisese acum să umble și la „O scrisoare pierdută”, însă Marinescu era prea acrit ca să piardă timpul cu vorbe.

— Hai să fim serioși, mârâi el și făcând un gest brusc, lăsă să-i scape de sub haină mâneca înflorată a unei cămăși de noapte, brodată în roșu și galben, pe niște splendide motive din Țara Oașului. Concret, ce s-a întâmplat, ce-i de făcut, ce părere au și tovarășii de la București?...

Raminagrobis, care, nu știu din ce cauză, se considera cel mai lucid dintre noi, îl puse la curent în câteva cuvinte.

— Așa că, încheie dânsul, nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să le dăm potirul, să se spele cu el pe cap. Să se ducă acum Țoancă-mică să-l aducă.

Marinescu vru să ridice iar mâinile în aer însă își aduse aminte la timp că plecase fără bretele. Preciză că i se făcuse lehamite de povestea cu potirul. Toată lumea îl ancheta, Arhibald și cu nevastă-sa îi răscoliseră tot muzeul, în fiecare noapte o voce necunoscută îl amenința la telefon cu cele mai cumplite chinuri dacă nu restituie obiectul. Și realitatea e că n-avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi ascuns blestematul de potir.

— Vă jur că nici nu m-am uitat bine la el, acum câteva săptămâni când l-a adus deșteptul de Arhibald la mine să i-l păstrez.

— De unde spunea că-l are?

— Îl cumpărase de la Istanbul, dintr-un bazar, cu ocazia unei excursii făcute prin O.N.T. de către institutul vostru. Așa mi-a spus mie și cred că nu mințea fiindcă era cu un grup mai mare și au semnat cu toții în registrul de impresii. Mi-aduc aminte că m-am mirat că un arheolog poate să arunce banii pe o piesă atât de neinteresantă, apoi mi-am amintit că el e arhitect, nu arheolog. I-am spus să-l lase pe un raft. Pe urmă a intervenit mutarea în actualul local și despărțirea de Casa vestigială. Parcă numai de potirul lui aveam eu vreme să mă ocup pe vremea aia!

— Ei, acum trebuie să-l scoți, din pământ, din iarbă verde, că altminteri tâlharii o să arunce ouăle în mare la 1000 metri adâncime.

— Vă jur pe copiii mei că nu știu unde poate fi. Pentru ouăle de brontozaur le-aș da toate potirele din muzeu, ce naiba!... Villanova mă cunoaște doar...

— Ce ne facem, fraților? Începu Villanova să se tânguie.

Lângă mine, Raminagrobis începu iarăși să judece intens. Părea o fiară la pândă, iar simțurile sale deveniseră receptive ca niște antene radar care strâng, într-un focar, imagini rătăcite în cosmos. Aș fi jurat că mintea îi zumzăie ca un stup sub țeastă și că, atât substanța cenușie, cât și cealaltă, suprasaturate de fosfor, au căpătat „proprietăți luminescente, magnetice sau de semiconductor!

— Am putea să le spunem, vorbi el într-un târziu, că au furat niște imitații și că ouăle adevărate sunt ținute, în realitate, sub cheie. De fapt, așa ar fi trebuit să procedezi, tovarășu' Villanova, nu?

— Da, interveni Marinescu, dar nu e bine ce propui dumneata. Dacă le spunem că sunt imitații, or să le arunce, pur și simplu.

— Exact. Îmi place că raționezi ca un om normal. De aceea noi vom recunoaște că suntem în posesia potirului și vom accepta schimbul.

— Ești nebun, suflete? mă opusei eu. De unde să le dăm noi potir? N-auziți ce spun oamenii ăștia de o jumătate de oră?

— Față de astfel de criminali n-o să ne apucăm noi acum să facem pe corecții. Îi amânăm vreo trei zile, pe motiv că suntem în inventar, de exemplu, și, după asta le ducem alt potir, să vedem ei ce zic. Dacă nu se înghite, mărturisim că ne-am înșelat și le ducem altul sau îi chemăm să îl caute ei și-i făcăm prizonieri. Mă rog, ideea nu e prea grozavă, dar câștigăm timp și putem să răscolim tot litoralul după vreun indiciu revelator. Dacă aveți voi alte planuri mai bune, sa le auzim.

În fond, ce altceva se putea face? Ne plimbarăm vreo jumătate de oră cu mâinile la spate prin curtea Casei vestigiale, dar nu ne veni nici o inspirație. Marinescu ne făcu semn să terminăm cu patrularea.

— Uite ce e, zise el, hai să vedem ce sarcini are fiecare. Să facem un fel de plan de măsuri. Sau mai bine zis o înțelegere.

— Perfect! se declară de acord Villanova. Așternem totul pe hârtie, semnăm, punem ștampila. Ca să nu avem vorbe mai târziu.

— La asta mă gândeam și eu. Și până scriem noi, o s-o rog pe Țoancă-mică să mai dea o fugă până la muzeu să-mi aducă ștampila. Tu știi unde e, scumpo? în sertăraș, unde ținem noi fursecurile.

— Sub cutia de aspirine?...

— Exact! Și, i-auzi ce zice Raminagrobis: să aduci și registrul în care semnează vizitatorii, că vrea să verifice el ceva.

— Bine. Dar să vină cu mine și Gicu, fiindcă mi-e frică de câini.

Între timp, fiindcă Decebal Marinescu refuzase să intre în Casa vestigială, tovarășul Villanova porunci să se scoată o masă în curte și muzeografii aduseră toc și hârtie pentru redactarea documentelor.

— Să-i zicem așa, propuse Villanova: „Între Muzeul orășenesc din Malu-Mare și Casa vestigială din aceeași localitate, ambele reprezentate prin directori, a intervenit următoarea înțelegere...

— Da, zise Marinescu. Pune mai bine: convenție. Mai departe...

— „Se constată, în primul rând, că în zona Malu-Mare este necesar să funcționeze cel puțin două instituții muzeistice, dată fiind amploarea cercetărilor arheologice din ultima vreme și abundența vestigiilor

descoperite, din care, cele mai importante sunt, fără îndoială, un număr de treizeci de ouă de brontozaur.”

— Nu, obiectă Marinescu. Taie. Să zicem mai bine așa: „Pornim de la existența, de fapt, a două zone muzeistice, delimitate în mod natural prin pârâul Gârlița, care trece exact prin mijlocul orașului”...

Îi lăsarăm să se ciorovăiască și, după vreo douăzeci de minute, ne chemară să ne citească actul. Începând din acel moment, toate forțele orașului erau mobilizate pentru găsirea ouălor de brontozaur. Patrule pe uscat și pe mare, posturi de santinelă, pânde. Urma să se cerceteze casă cu casă, persoanele străine de localitate să fie filate. Ostilitățile dintre cele două muzee încetau până după găsirea și împărțirea, în mod echitabil, a ouălor de brontozaur. Arbitru îl numiseră pe Raminagrobis, dar acesta îi refuză, declarând că voiește să lucreze din umbră și recomandându-mă pe mine în locul lui. Villanova își luase angajamentul să-l informeze și pe Inspector, însă îl sfătuirăm să procedeze foarte discret, să nu apară nici o uniformă, că altfel, totul se putea da peste cap foarte ușor. Tocmai terminaserăm lectura când se întoarse și Țoancă-mică, mereu însoțită de credinciosul Gicu. Aducea, cum i se poruncise, ștampila și condica vizitatorilor.

— Nu se afla unde mi-ai spus tu, zise ea. Am găsit-o tocmai în șifonier unde-ți ții prosoapele.

— Mă rog, principalul e că ai găsit-o. Te-a lăsat Ștefănescu să intri?

— Pe mine să mă oprească Ștefănescu?!...

Avea trecere mare în oraș Țoancă-mică, se vedea clar lucrul acesta și Gicu putea să fie mândru că viitoarea lui soție se arăta a fi o fată descurcăreață, apreciată de șefii ei ierarhici precum și de colegi, ca să nu pomenim decât de calitățile ei morale. Iată că acum și Villanova avea nevoie de ajutorul ei.

— Ca să vezi..., exclamă dânsul, credeam că am ștampila la mine! M-am zăpăcit de tot în noaptea asta. Dă tu fuga, iubito și ad-o! Știi cutia neagră de sub canapea?... Acolo!

Țoancă-mică dispăru imediat, ca un elev foarte silitor ce ascultă de tovarășul învățător și se-ntoarse imediat cu ștampila.

Era chiar pe noptieră, în cutia unde-ți ții de obicei butonii.

Până să perfecteze ei actul, Raminagrobis răsfoi cu febrilitate registrul de vizitatori. Mă uitam și eu peste umărul lui și, pe una din pagini, găsirăm o inscripție datată din 10 aprilie: „Grupul de vizitatori care a vizitat Turcia, felicită pe tov. director al muzeului din Malu-Mare, tov. Decebal Marinescu, pentru modul interesant cum sunt prezentate

exponatele.” Semnau: Arhibald, Micșuneasca, Mirandolina, Genoveva, Alidada și Vicepreședintele.

— Ca să fiu sincer, nu au văzut nimic deosebit, preciză Marinescu, aflat probabil într-o criză de onestitate. Dar am fost coleg de liceu cu Vicepreședintele. Asta e explicația textului.

Se părea că ceea ce se putuse rezolva deocamdată, se rezolvase. „Acum hai să mai mergem și noi la culcare”, bombănise lângă mine un muzeograf, „că sunt căpiat de somn”. Îi dădurăm dreptate și ne îm-prăștiarăm, care-ncotro, pe la casele noastre. Aveam același drum cu Raminagrobis și când trecurăm prin dreptul bufetului „La Clopotul Mării”, văzurăm lumină.

— Nu știam că Papastratos deschide de la șase, remarcă Raminagrobis. Hai să bem un ceai fierbinte înainte de culcare, că ne face bine. Poate are chiar de sunătoare sau de mușețel. Noroc, măi, nea Papastratos! Ce-ai pățit?

— Mușterii grași, domnu' consilier, se laudă cârciumarul. Adineauri mi-au venit chiriașii, trei barosani, englezi sau americani, numai dinți de aur în gura lor. Și-au luat fiecare câte o sticlă de drojdie și s-au dus să se culce.

— Aoleo, bună idee, dă-ne și nouă câte o drojdie. Și altceva?

— Și două doamne extra. (Papastratos șerpui cu mâinile prin aer zugrăvind niște busturi și șolduri după gustul lui.

— Tot americance?

— Nu. De-ale noastre. Dar luxoase. Și tinere.

Raminagrobis se întorsese către mine și mă examinează critic, din cap până-n picioare.

— Ai auzit? Întrebă el gustând din drojdie. Și ce măsuri iei?

— O să trag un pui de somn până la douăsprezece.

— S-o crezi tu! Te duci frumușel acasă, faci o baie fierbinte și un duș rece, te bărbierești cu perdaf, iei o gustare și la ora opt fix, antemeridian, ești prezent aici, îmbrăcat în alb strălucitor, cu freză dată cu briliantină, gata pregătit pentru plajă. La opt precis, sper că ai înțeles. Să nu ne-o ia alții înainte!

Am oftat din rărunchi dar n-am zis nimic. Îl cunoșteam de multă vreme și știam că în astfel de situații e inflexibil. Am plecat spre vilă abia târându-mi picioarele. Știam că iar urmează o zi grea. Să fie ale naibii de pupeze, nu putuseră și ele să vină mâine?

— Coană mare, îi poruncii eu doamnei Veta Iordan imediat ce-mi deschise, pune repede să fiarbă cafea într-o oală mai mare și trânteste-mi o tigaie de ouă cu șuncă până fac eu baie. Dar repede că mă grăbesc.

— A venit aseară nea Stromboli, zise femeia. Cu încă unul. Le-am făcut patul la mansardă. Aveau treabă cu dumneata dar cred că nu s-au sculat încă.

— Mă duc eu să văd ce vor. Dumneata vezi de gustare și pune-i și pe dânșii la socoteală.

Cel de-al doilea musafir al meu era Kamma, îmblânzitorul de elefanți. Dormeau, și el și Stromboli, cu atâta convingere, de parcă de sforăielile lor ar fi depins soarta întregii omeniri. Soba era caldă și, în jurul ei se uscau ciorapi și pantofi plini de nisip. Reflectai câteva secunde, apoi mă îndreptai în vârful picioarelor spre scaunul unde indianul își întinsese hainele. Da, nu mă înșelasem! Pe unul din poalele surtucului, într-un buzunar secret, dădui peste o sarbacană, iar pe cealaltă pulpană, într-un buzunar asemănător cu primul, un tub mai scurt, plin cu săgeți subțirele! Le băgai în buzunar și ieșii fără zgomot. Va să zică așa?! Toată lumea e deșteaptă, numai eu sunt prost? Bine, tovărășeilor, o să vedeți voi cine e adevăratul Johnson Nix, redutabilul asistent al marelui Raminagrobis. Fără să-i mai trezesc, intrai în baie ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, fredonând „Trecea fanfara militară și, într-o jumătate de oră eram ferchezuit ca un ginere și cu obrazul lustruit și neted ca un parbriz de automobil. Iar în costumul de buret alb al lui Leopold, arătam ca un căpitan de cursă lungă într-o scurtă permisie pe uscat. Turistele alea de la Clopotul erau pierdute! Poruncii madamei să aducă ouăle și lui nea Dumitru să-i scoale pe cei doi aliați necredincioși. Nu știam încă ce să le spun și mă hotărâi să fac pe prostul. Pe urmă voi acționa în funcție de comportarea lor și atunci să vedem noi cine e mai șmecher.

Înainte de a apuca să iau de trei ori din omletă, îi și auzii zdupăind pe scări. Arătau buimăciți de tot, ca unii care au umblat toată noaptea, și observai că renunțaseră chiar să se mai spele pe ochi. Îmi aruncau niște priviri roentgen, de parcă-ar fi vrut să se asigure dacă am sau nu ceva la plămâni, însă mă prefăcu că nu observ nimic, după cum îmi propusesem.

— Ura, să trăiți! le strigai cu o veselie prefăcută. Somnoroșilor. Atacați și voi pateul și șunca asta. Și dincoace e cafea la discreție. Și să vedem care sunt problemele...

Nu știau de unde să mă ia, fiindcă, pe chipul meu nu se putea citi nimic. Oftară și se resemnă să înfulece din omletă, într-o completă neliniște lăuntrică. Aveau, de altfel, și o misiune oficială. Nea Adalbert îmi trimitea, prin ei, un bilet disperat:

„Fiule”, îmi scria directorul cercului Alessandro, „am încurcat-o rău de tot! Rândunica a dispărut și nu putem da de ea în toată Constanța. Dacă e cumva la tine atunci sunt liniștit, însă socot că ne-ai fi înștiințat. Mă

tem să nu fi căzut victima unor donjuani, cum am văzut mai alaltăieri într-un film. Trimite-mi un răspuns urgent prin Stromboli și Kammai și dă-le și șerpilor că am nevoie de ei. Dar cel mai bun lucru, după părerea mea, ar fi să te repezi tu încoace, ca să ne ajuți să o găsim. Te îmbrățișează – nenea Adalbert Măcelaru”.

— De când lipsește individul asta? îl întrebai pe Stromboli.

— Aseară n-a mai apărut nici la program. Am băgat panterele de două ori. O să ne fluiera publicul.

— Dacă aveți mașină, merg cu voi. Dar mai întâi să terminăm gustarea că e păcat s-o arunce.

Îl chemai pe Iordan și-i dădui ordin să-l anunțe pe Raminagrobis că lucrarea pe care o aveam de executat împreună, știe el despre ce anume e vorba, să caute să o rezolve fără concursul meu, deoarece eram nevoit să plec imediat la Constanța. O să-i povestesc mai pe larg ce s-a întâmplat, după ce mă voi întoarce. În timp ce dădeam ultimele instrucțiuni, îl urmăream, cu coada ochiului pepezevenchiul de Kamma. Indianul îl scruta pe nea Dumitru până în fundul sufletului, cu ochii lui negri ca două guri de pistol. Dedusei că îl bănuia acum pe majordomul meu de dispariția sarbacanei.

— Și cu asta, basta! dădui eu semnalul, aruncând șervetul de la gât. Să-i dăm bătaie, fraților, că ne-apucă noaptea și lucrurile se complică din ce în ce mai mult!

Capitolul VI - ÎL BAT MĂR PE VICEPREȘEDINTE

Singur în mijlocul arenei pline de talaș, domnul Adalbert Măcelaru părea că meditează asupra zădărnicii tuturor năzuințelor omenești; mă primi cu un rictus amar pe figură. Presimțirile sale referitoare la soarta domnișoarei Rândunica păreau să se adeverească și, martor îi era sfântul Alessandro, patronul cercului, că nu dorise nici o clipă lucrul acesta.

— Nu înțeleg de ce te zburci atâta, încerci să-l liniștesc. O fi cu italienii ăia doi...

— Dracu' să-i ia! Dar fii atent să vezi ce telefon mi-a dat ieri. „Papa, zice, m-am săturat de oase rupte. Am găsit, zice, niște fraieri cu buzunarele doldora, americani se înțelege, și am înființat împreună o societate arheologică”. Ai înnebunit? zic eu. De unde te pricepi tu la arheologie? „He-he, zice, nu e greu, papicule. Dacă ești deștept, orice merge!” Adică ea era deșteaptă! Păcatele ei? „De altfel, zice, eu o am cu partea tehnică!” Să cad jos, Nicule, nu alta! Tu, cu partea tehnică? zic. Ascultă, fetițo, vino acasă... Nu și nu! Că o singură dată în viață poți întâlni un chilipir ca ăsta și nu vrea să-l piardă. După ce termină treaba aici, hop la Hollywood, unde americanii au relații grozave, și, zice, „nu mă las până nu fac trei filme de lung metraj, în culori și pe ecran panoramic!”

— Fiu-fiu-fiu! S-a țicnit rău de tot!

— Ce să fac, Nicule? Spune tu că ești mai deștept! Unde s-o găsesc? Ah, nenorocită a fost ziua aia când m-am lăsat de dresura de tigri! Să renunț eu la o meserie cinstită, liniștită, pentru funcția asta nenorocită de director!... Și acum, spune și tu ceva, că de-aia te-am chemat!

— Ia-mă ușor! Aș vrea să știu, mai întâi, de ce îți zice „papa și „papicule”?

— Așa-mi zice ea.

— Nu, nu, te rog! Fără visul maicii domnului!

Domnul Adalbert Măcelaru privi în jur cuprins parcă de panică. Apoi ascultă cu atenție. Nu no spiona nimeni.

— Știi, n-aș vrea să aflu și Adelaida, oftă dânsul din rărunchi. Nici nu-ți dai seama cât de sensibilă e. În fine, ale tinereții valuri, înțelegi?

— Nu-nțeleg! De ce să nu știe tanti Adelaida?...

Tot frământându-se și aruncând priviri bănuitoare în dreapta și-n stânga, directorul cercului Alessandro îmi mărturisi până la urmă că, în tinerețe, nu fusese nici el indiferent la farmecele frumoasei domnișoare Serafim, mama Rândunicăi. Ei bine, fructul iubirii lor fusese această

imprudentă copilă, care acum le dă tuturor atâta bătaie de cap. Secretul „nașterii ei îi fusese dezvăluit chiar de către domnișoara Serafim însăși, cu puțin înainte de moarte. Parcă presimțise ceva sărmana! Așa se-explica interesul deosebit pe care nenea Adalbert i-l purta fetei. Erau sentimente paterne firești. Iar Adelaida nu trebuia să știe fiindcă ar fi suferit mult. Era o ființă de un caracter cum rar mai poți întâlni în lumea asta meschină. Ea îl susținuse tot timpul în carieră și tot datorită ei ajunsese din simplu băiat de grajd, directorul circului și un artist cunoscut pe toate continentele, în afară de Antarctica. Un caracter de aur, insistase domnul Adalbert Măcelaru, și în tinerețe, când era proaspăt bărbierită, ar fi putut suci capul oricui, dacă ar fi vrut.

— Nu mă îndoiesc, zisei eu. Altcineva mai știe despre Rândunica? Unde ar putea fi în momentul de față?... Sau măcar la ce hotel locuiesc macaronarii ăia?

— Încearcă la Perla, parcă așa am reținut eu. Și, în problema aia, discreție, Nicule, te implor, că mă nenorocеști!

I-am dat toate asigurările posibile și am pornit-o prin Constanța în căutarea frumoasei dispărute. Ce ființă bezmetică și iresponsabilă! În loc să se bucure și ea că are cine s-o țină din scurt ca să nu-și ia lumea în cap, se purta ca o nerecunoscătoare și-i făcea numai griji aceluia care îi era tată și care ar fi dat orice s-o vadă fericită și la casa ei. Ce să mai vorbim, generație de aiuriți care cred că tot ce zboară se mănâncă. Merita să-i dai vreo două la spate.

La Perla, ambasadorii ăia de la recepție se uitau prin mine parcă aș fi fost de sticlă. O hârtie de douăzeci și cinci avu darul să le învie spiritul de observație. Unul binevoi să-mi zâmbească apoi, obosit de efort, căzu într-un scaun și uită să-mi mai răspundă, bun. Știam acum cum trebuie să procedezi dacă vrei să fii băgat în seamă. Lăsați să mai treacă vreo câteva minute și-mi aleasei o altă victimă, pe cel mai arogant dintre ei. Îi adresai întrebarea în englezește, zornăind în buzunar cheile Trabantului. Îl văzui că sare ca ars și în câteva secunde îmi dădu toate informațiile de care aveam nevoie. Cardinalul Bonifaciu și domnul amiral Capoforte locuiau chiar la etajul întâi: Zău, domnule? Renunțai să mai aștept ca să-mi șteargă pantofii cu batista și mă repezii pe scări, spre camera indicată. Ardeam de nerăbdare să-i felicit pentru noile titluri, valabile desigur numai pentru perioada cât se aflau în excursie în țara noastră. Din cauza impetuozității mele uitai să bat în ușă, cum s-ar fi convenit.

În apartamentul unde intrasem, primul lucru pe care-l văzui fu un corp arămiu care ședea în cap în mijlocul odăii, cu picioarele în sus, și alături niște labe de gâscă și un furtun scurt de pescar subacvatic. Auzind

ușa, echilibrul acelei ființe se sfărâmă ca un castel de cărți de joc. „Ai spus ceva, iubito? se auzi o voce groasă din baie și eu făcui imediat la stânga-mprejur fiindcă recunoscusem glasul baritonal al Vicepreședintelui. Rămăsei câteva minute pe culoar umflându-mă de râs. N-aveam nici un motiv, sunt de acord, însă așa sunt eu construit, nu pot să văd dosul cuiva fără să pufnesc în râs. Două cameriste trecură pe lângă mine cu un coș de rufe și mă priviră mirate, întrebându-se dacă nu sunt cam într-o ureche. Le făcui semn că totul era cum nu se poate mai în regulă și că pot să-și ducă liniștite rufele la spălat. Greșisem camera, cei doi escroci locuiau alături, aici era apartamentul Micșunească și al Vicepreședintelui! Ca o confirmare, ușa se întredeschise și în prag apăru un fragment din Micșuneasca, învelit într-un prosop și cu părul pus pe bigudiuri.

— Râzi ca un nesimțit, mă ocără ea. Să fi bătut la ușă! Nici atâta lucru nu știi? Și, în fond, ce găsești de râs?

— Vai de mine, nimic! Hă-hă! Astenie nervoasă, pur și simplu! Și sunt și vesel de felul meu.

— Să-ți fie rușine! Du-te la doctor!

— Injură-mă că nu mă supăr. Am văzut niște forme superbe și sunt gata să suport cu seninătate toate consecințele.

— Zău! ciripi ea îmbunată. Lingușitorule. Pe mine mă căutai sau?...

— Nea Stelian e în baie?

— St! Nu vorbi așa că te-aude! Da, e-n baie.

— Revin peste vreo oră, după ce și-o da jegul jos. Vreau să vă spun ceva la amândoi. Și să știi că adineauri mi-a venit o idee foarte interesantă.

— Îmi închipui. Te rog să-ți vezi de treabă.

— Așa am să și fac, o să vezi. La revedere!

Alături era liniște de parcă cei doi italieni ar fi zăcut în baie cu beregățile tăiate. Sunai cu prefăcută sfială, ca să-i fac să creadă că e vreo cameristă și rămăsei câteva secunde la pândă. Pe dinăuntru, cheia se răsuci în broască. Când și clanța începu să se miște, mă azvârlii cu toată puterea în ușă. Cu un dos de labă, fericit inspirat, îl anesteziai mai întâi pe Cardinal. Apoi îl faultai în mod grosolan pe Capoforte și târându-l de cravată până la intrare, închisei cu grijă ușa apartamentului. Eram iarăși toți trei, față-n față, ca-n vremurile bune de odinioară, cum ar zice poetul Raminagrobis. Prima mea grijă fu să-i las fără revolvere. Nu erau niște killeri dar putea să tragă vreunul din greșeală și de ce să nu evităm astfel de incidente.

— Doi la zero, oftă Bonifaciu, răsucindu-se pe covor. Pot să mă ridic?

Încuviințai. Rândunica nu părea să fi trecut pe-acolo. În baie nimic, în șifonier nimic, sub paturi nimic.

— Dă-i drumul și lui Kapi că a început să se învinețească.

— Bine, pater, dacă zici tu. Dar să nu faceți vreo prostie.

Capoforte își zvârli cravata de la gât și începu să aspire cu putere aerul. Profitai de pauză ca să mă uit după draperii și să răvășesc geamantanele.

— Vezi în noptieră, mă sfătui părintele. E una întreagă.

Se referea la o sticlă de spumă de drojdie pe care însă aș fi găsit-o și fără indicațiile sale. Umplui trei păhărele și le făcui semn să se servească.

— O-ha-ha! vocaliză amiralul. Te scoală din morți. Ascultă: cum ai ghicit că vrem s-o-ntindem?...

— Zi-i mai departe, îl încurajai eu. La ora asta eu pun întrebări.

Ce să ne mai dăm după degete. În ajun pater avusese proasta inspirație să joace la ruletă și, ca orice ageamiu, se curățase în zece minute. Cu alte cuvinte păpase toți banii Vaticanului și n-aveau nici cu ce plăti hotelul. În noaptea ce urma, se hotărâseră să fugă pe geam. Noroc că se aflau la etajul întâi. Mărturisii că cele ce-mi povesteau ei depășea puterea mea de înțelegere. Doi înalți demnitari, printre care o față bisericească, să fie chiar atât de putrezi pe dinăuntru? Jocuri de noroc, corupere de minore, tot felul de escrocherii... Nu, datoria mea era să-i dau pe mâna miliției, deși mă aflam în termeni foarte buni cu Vaticanul, în sensul că nici unul din ei n-avusese nevoie, până acum, de celălalt. Dar mai întâi voiam să știu unde e Rândunica. Un răspuns sincer, pornit din inimă, le-ar fi îmbunătățit în mod simțitor situația.

— Fiule, declară Bonifaciu, să stăm strâmb și să Judecăm drept. În povestea asta, noi suntem victimele și Rândunica ne-a învârtit pe degete cum a vrut. După ce a aflat de la noi tot ce voia să știe, am încetat de a mai fi Boni și Kapi ai ei. De vreo două zile colindă barurile cu un roșcovan în costum marinăresc. Un irlandez probabil, judecând după accent. Tipul a închiriat un iaht mititel și aruncă cu banii în dreapta și-n stânga. În condițiile astea noi nu mai avem nici o putere.

Calculai la repezeală valoarea noilor informații. Era clar că nu încerca să mă mintă, l-aș fi mirosit imediat. Și, pe urmă, povestirea lor era foarte à la Rândunica. ar fi fost greu să inventezi ceva atât de potrivit. Le făcui semn să mai toarne câte o drojdie.

— Nefericirea voastră m-a înduioșat, sărmani pelerini ai ordinului Magdalenelor, le mărturisii eu. Vă iert! Și am să vă dau și o mână de ajutor. Uite aici o sută de dolari ca să plătiți hotelul. Aveți de gând să plecați la Roma sau de unde sunteți?

— Fără potir e imposibil! Nici nu știu cum o să ne descurcăm.

— Lăsați-mă puțin să mă gândesc. Asta e bună: acum am și grija voastră! Să zicem că v-aș face rost să vă angajați la ciroul Alessandro? Vă pricepeți cumva la acrobație, dresură, prestidigitație?... Tămâie!... Atunci la ce sunteți buni?

— Eu știu să cânt din muzicuță, declară părintele Bonifaciu cu modestie. Și în tinerețe eram un dansator bunicel de vals și polcă. Iar Capoforte e un as în materie de scrimă, după câte știu eu.

— Și mă pricep și la cai, adăugă Capoforte mândru. Ca orice nobil.

Era cam puțin, dar domnul Adalbert Măcelaru o să le găsească el ceva potrivit. Le dădui așadar câteva rânduri către directorul ciroului Alessandro și-i părăsii, lăsându-le pe masă suta de dolari promisă și poruncindu-le că, dacă află ceva despre Rândunica, să vină imediat să-mi raporteze.

Uitasem de cuplul Micșunica-Vicepreședintele, dar când trecui prin dreptul apartamentului lor, o mână păroasă mă apucă de haină și mă trase înăuntru. Mâna Vicepreședintelui! Era îmbrăcat în costum de judo – centură portocalie și mă privea aprig de parcă și-ar fi turnat în ochi câteva picături de sublimat corosiv.

— Am trimis-o pe Cecilia jos, șopti dumnealui cu un surâs periculos pe buze. Nu suportă spectacolele sângeroase.

— Păi ce, tu te bărbierești în fața ei?...

— Să mă faci atent când trebuie să râd. De altfel acum n-avem timp de glume fiindcă simt nevoia să te cotonogesc.

— Ce spui?... Pot să știu și eu ce ți-am făcut?

— Faci pe nevinovatul? Află că te-am auzit adineauri, din baie, când îmi spuneai „nea Stelian!”

— Ei și?... Ce te-o fi deranjând atâta numele ăsta?

— Sunt sigur că știi că pe mine mă cheamă Răducu. Numele cel mic. „Nea Stelian a fost folosit în mod peiorativ. Și încă în fața unei doamne! Peste care ai dat buzna, fără să-ți ceri scuze, în timp ce-și făcea gimnastica de dimineață. Am auzit totul din baie.

— Bine dar asta nu m-a deranjat deloc. Ce, tu crezi că e prima dată când o văd pe Micșuneasca goală?

— Ticălosule! Insinuezi...

Se repezi la mine în mod laș, fără să mă anunțe, încercând să mă trântască la sol printr-o figură tachi-waza, adică din picioare. Atât îl dusesse pe el capul, deși, când îl vedeai cum se umflă în pene, ai fi jurat că e cel puțin Kyusse Mifune, celebrul judokan posesor al centurii negre în al zecelea dan (grad). Îi răspunsei printr-o voko-sutemi-waza. figură făcută ca

din întâmplare, cu o aparentă stângăcie. După această primă rundă, măsura de corespondență din mijlocul odăii putea fi dată la reformă, fiindcă Răducu o turtise complet, căzând peste ea.

— Prost să fii, noroc să ai! mormăi el reluând Kurda.

Nu pot să afirm că judo, aikido sau karate nu mai era nici un secret pentru mine, căci aş spune un neadevăr. Şi nu voi aspira niciodată, să zicem, la al treisprezecelea dan al ultimei categorii, pe care nici marele Jigoro Kano nu l-a obţinut decât postmortem. Dar am învăţat acest gen de lupte de mic copil, cu nişte japonezi autentici, circari ca şi mine şi am verificat eficacitatea figurilor nu numai pe Atami adică pe saltea, ci şi pe câteva străzi întunecoase din Hong-Kong şi Los Angeles, reuşind „să pun sufletul meu de acord cu intenţiile adversarului”, cum s-ar traduce cuvântul aik sau, mai pe româneşte, dacă el vrea să mă omoare de ce să nu i-o iau eu înainte.

Vicepreşedintele luă la rând toate mişcările pe care le învăţase papagaliceşte. Întâi un zbor peste şold, uki-gosi, ratat după cum era şi firesc, apoi o okuri-eri-dgime, ceea ce ar veni cam un fel de încercare de a mă înăbuşi trăgându-mă de reverele de la haină. Abia după primele trei insuccese dezastruoase îşi dădu seama că nimerise peste unul mai tare decât dânsul. Dar era prea târziu ca să mai dea înapoi. De două ori îl blocai cu acelaşi procedeu, ude-garami, şi ultima dată îl azvârlii în perete cu o aruncare circulară, tomoe-nege. Dar îi dădui drumul înainte de a rosti cuvântul mailla: sunt învins, deoarece simţeam şi eu nevoia să fac puţină mişcare. În jurul nostru pagubele materiale nu erau deloc neglijabile. În afară de măsura de corespondenţă, vicepreşedintele spărsese telefonul, rupsesse ambele divanuri şi spulberase o oglindă de la şifonier printr-o lovitură cu capul, dată cu o forţă nemaivăzută de mine până atunci. Totuşi continua să se bată în neştire, neizbutind să marcheze nici un ippon, punct, sau măcar vreo waza-ari, jumătate de punct. Ca să-l readuc la realitate trebui să-l calc pe picior, figură cu totul nereglementară, şi apoi să-l imobilizez prin cea mai savantă figură de osaekomi-waza, cu care nu dam greş niciodată. Abandonă şi, după ce ne scularăm de jos, avusei plăcerea să-l salut până la pământ, rostind cuvintele pe care învingătorul e dator să le adreseze învinsului: „vă mulţumesc că mi-aţi acordat şansa de a-mi arăta superioritatea fizică şi tehnică asupra corpului dumneavoastră.”

— Să zicem că, pentru moment, eşti mai tare, găfâi încăpăţânatul. Marea mă cam oboseşte.

— Sigur că da, îi răspunsei privind cu discreţie la o pereche de pantofi de-ai Micşuneascăi. Principalul e însă că ne-am dezmoţit niţel oasele.

Vicepreședintele se luminează la față. Așa gândea și el și se părea că-i luasem vorba din gură. Pe urmă, schimbă discuția; era dornic să știe ce propunere voiam să le fac. Cecilia îi spusese doar câteva cuvinte, în grabă, și nu înțeleșese mare lucru. Îi explicai că devenisem proprietarul unei vile splendide la Malu-Mare și-i pofteam, pe el și pe Micșuneasca, să-și petreacă restul concediului ca invitați ai mei. Mai făcusem această propunere și altor colegi și îi așteptam să vină. O să ne simțim între ai noștri, așa credeam eu. Deocamdată vor fi singuri în toată vila, câteva zile. Vicepreședintele se scărpină în cap.

— După bătaia asta, zise el încurcat, mi se pare cam nu știu cum...

— Ce bătaie? A fost o întrecere sportivă, cel puțin asta e părerea mea. O să continuăm. La vilă am un tatami pe cîste.

— Și pe Cecilia când ai mai văzut-o tu dezbrăcată?

— A, asta era? Păi, chiar luna trecută. Ne-a arătat la birou o poză, era întinsă pe o blană de oaie, goală-puşcă. Fotografiată la vârsta de un an și patru luni.

Se luminează la față, apoi un nor întunecă din nou fruntea lui senină.

— Bine. Fie, acceptă el oftând. Acum să vedem ce zice și Cecilia. Și te rog să nu-mi mai zici „nea Stelian în fața ei. E clar? Ca să evităm unele neplăceri.

O clipă avui intenția să-l iau iar de turul pantalonilor și să dau cu el de pământ, însă apariția Micșuneascăi mă determină să renunț. Era o adevărată lady fiindcă se făcu a nu observa dezastrul din cameră. Doar puțin ridică sprânceana, văzându-l pe Vicepreședinte domesticit și pe mine fără nici o zgârietură. Voise desigur să se răzbune că o pasasem și iată că lucrurile ieșiseră pe dos. Acum avea să-i facă mizerii campionului ei fiindcă se lăsase învins. Repetai propunerea și ea mă învălui într-o privire misterioasă înainte de a-mi răspunde. Apoi izbucni în râs, fără să ne explice motivul, dar și fără a-l privi în ochi pe vicepreședinte. N-avea nimic împotriva. O clipă doar mai șovăi, atunci când precizai că va fi și Raminagrobis cu noi, apoi, ca o adevărată luptătoare ce era, acceptă. Cu intuiția ei feminină, ghicise că urmăresc un scop ascuns, dar era sigură că nu voi unelti împotriva ei, fiindcă nici n-aveam de ce.

— Mutați-vă chiar azi, insistai eu. Vila stă goală și e păcat. V-aș fi lăsat Trabantul meu să duceți bagajele dar e la reparat. Păcat, fiindcă Cecilia îl pilotează ca o zână.

— De unde știi? insistă Vicepreședintele.

— Mi-a spus Mirandolina.

— Vai, dragă, ce gelos ești! protestă Micșuneasca cu grație. E așa de absurd în zilele noastre. Eu m-am făcut că nici nu observ idila ta cu trapezista!

— Habar n-am de ce trapezistă e vorba, minți Vicepreședintele din baie. Nu, zău, ce trapezistă? Vreau să știu și eu...

— Adică tu crezi că eu nu mi-am dat seama de ce mă cari în fiecare seară la circul ăla nenorocit. Mă mir că nu ne-am umplut de purici.

— Ce circ, ce circ? mă băgai în vorbă.

— Circul Alessandro, așa-i zice. Era una acolo care făcea tot felul de contorsiuni la trapez. Înțelegi? Și dumnealui, lângă mine, o sorbea din ochi. Ce, parcă eu eram oarbă?

— Ți se pare, iubito, behăi teatral vicepreședintele și se citea clar în vocea lui că îi pare bine când lumea îl consideră berbant. În acest moment ești singura mea dragoste, ți-o jur.

— Mda, zise Micșuneasca. De altfel, dumneaei trage la marinari.

— Adică cum? insistai eu.

— Am zărit-o acum o jumătate de oră pe chei, cu unul. O suia într-o barcă. Niște străini au închiriat yahtul Maramureș și se vede treaba că dulcineea e sensibilă la valută forte.

Aflasem câteva amănunte extrem de prețioase, așa că Micșuneasca merita o compensație.

— Când ai văzut ce-am văzut eu, declarai, poți să bagi mâna în foc că Vicepreședintele n-are nici un motiv să se mai uite după femeii în vara asta.

— Sigur, Pepsi? Era prima dată când Micșuneasca îmi spunea astfel. Pe onoarea ta?

— Îți jur pe amintirea primei mele soții care a murit de febră tifoidă.

— Ho, domnule, că te cred, nu te mai jura atâta!

Nu avusesem nici o primă soție, dar îl auzisem pe Raminagrobis, de asemeni celibatar, jurând de câteva ori în acest fel și constatasem că făcea impresie bună.

— Mă mențin să nu mă îngraș, preciză Micșuneasca, fiindcă fac gimnastică în fiecare dimineață. Dar când ai dat tu buzna nu mă aflam la ora de exerciții fizice, ci îmi scoteam apa din urechi. Deștepții care au inventat pescuitul subacvatic nu s-au gândit să facă și niște căpăcele pentru urechi.

Îmi veni o idee.

— Îmi împrumutați și mie un costum pentru douăzeci și patru de ore?

— Cu plăcere. Uite și o pușcă cu aer comprimat. Și fii atent că ai luat două labe pe același picior. Adică, nu contează.

— După urma lui, nu mai mâncăm noi pește, câte zile om avea, răcni Vicepreședintele din baie.

— Cine poate să ghicească viitorul? Nu știi ce s-a-ntâmplat cu profeții de la Cristos încoace?...

Micșuneasca nu știa dar ei nu voiam eu să-i spun.

— Lasă că afli de la Răducu. Acum mă grăbesc. Ne vedem la vilă. Și, cu tine, scumpo, parcă văd că o să am în curând o discuție între patru ochi.

— Fugi de-aci că te lauzi.

Capitolul VII - O CRIZĂ DE EPISTAXIS

Planul meu era ca, o dată cu lăsarea nopții și folosind costumul de vânător subacvatic, să arunc o privire în interiorul yahtului Maramureș. Urmând o inspirație de moment, mă hotărâi să nu-i povestesc deocamdată nimic domnului Adalbert Măcelaru, despre intențiile mele. De unde să știu eu ce spune sau ce lasă a se înțelege de față cu alții, și pariez că trădătorii de Stromboli și Kamma atât așteaptă. Nu, nu mai am încredere în nimeni și deci voi acționa ca un lup singuratic. Bineînțeles, ceva-ceva tot trebuia să le povestesc, așa că, pe seară, mă înfățișai la arena circului Alessandro, după ce lăsasem costumul subacvatic într-o odăiță închiriată în apropierea portului.

Domnul Adalbert nu era în cabina directorului, iar dintr-o incintă împrejmuită cu prelate jegoase, unde își făceau repetițiile artiștii care lucrează la sol, auzii râsete și o melodie săltăreață cântată la muzicuță. Mă îndreptai într-acolo și văzui că părintele Bonifaciu și Capoforte făceau o treabă excelentă. Domnul Adalbert organizase o pantomimă intitulată Cardinalul și teribilul Matamore și cei doi se învârteau cu o frenezie curat italienească.

— Nicule, îmi șopti directorul îndată ce mă apropiai de dânsul, ai avut o idee strălucită. Țștia doi sunt geniali, Față-de-cal mai ales. Au circul în sânge, pentru mine e limpede ca lumina zilei. I-auzi-i.

Cei doi foști curtezani ai Rândunicăi, unul îmbrăcat într-un halat roșu iar celălalt cu o pălărie plină de pene pe cap și cu o frigare în mână, s-au oprit și se insultă într-un limbaj macaronic irezistibil. Ceilalți clowni ai circului, pe care i-ai fi putut bănuî mai blazați, stau pe marginea arenei și râd în hohote.

— Sunt ge-ni-ali, repetă domnul Adalbert ștergându-și ochii de lacrimi. Ei, și acum spune-mi repede ce e cu Rândunica.

— De-asta am și venit. În privința ei, te rog să fii liniștit că nu i s-a ntâmplat nimic. A fost văzută acum câteva ore la plimbare cu niște indivizi. Se distrează. Proștiile ei!

— Bine că e-n viață!

— Am să caut să stau cu ea de vorbă azi-măine, când oi întâl-ni-o și ți-o trimit plocon la ușa rulotei, ai să vezi.

— Pe tine te-ascultă, suspină Adalbert. Eu n-am avut nici un succes.

— Dacă n-ai știut cum s-o iei.

Mai sporovăirăm câteva minute, până se întunecă, apoi îmi luai adio de la toată gașca, după ce le prezisei lui pater Bonifaciu și lui Capoforte un viitor strălucit în noua lor profesie. Mă îndreptai spre cămăruța mea pe căi ocolite și, când mi se păru că noaptea a devenit îndeajuns de impenetrabilă, îmi pusei costumul de pescar subacvatic, verificai pușca cu aer comprimat și ieșii pe plajă.

Yahtul Maramureș era ancorat la vreo cinci sute de metri în larg, nu departe de o geamandură roșie cu dungi albe, pe care o reperasem încă din timpul zilei. Deși era întuneric, înaintai cu prudență și mai mult pe sub apă, până când ajunsei la geamandura care behăia ca o capră și clipea sinistru dintr-un ochi de Polifem, de culoarea sângelui. Ascultai cu atenție. Pe Maramureș nici o luminiță, nici un suspin. Doar briza de seară făcea să zbârnâie, din când în când, parâmele, ca niște corzi de contrabas. Departe, la linia vapoarelor, un cargobot învăluit în ceață, lansa trei semnale scurte de adio, dar pe mica ambarcațiune din fața mea – nici o tresărire. Mă hotărâi să mai aștept și parcă aș fi fumat o țigară, lucru cu totul imposibil în situația în care mă aflam. Rămăsei agățat de geamandură, pufăind ca o focă, până când Carul Mare își schimbă în mod vizibil, poziția osiei sale pe firmament. Se îndrepta spre dimineață, dar mai era destulă vreme până atunci. Când ceasul de la mână îmi arătă ora douăsprezece, ceva păru că se mișcă pe bordul yahtului. O umbră se ivise la babord și părea că are intenția să lase la apă barca de salvare, căci auzii destul de clar scârțâitul scripetelor, manevrate cu prudență. Totul era cum nici nu se putea mai limpede: sub protecția întunericului, banda lui Brutus încerca să recupereze potirul și eram sigur că nu se vor da înapoi nici de la crimă. Nu prea știam ce trebuie să fac, în orice caz nu era momentul să intervin, fiindcă în spatele primei umbre apăruse ca din senin o altă umbră. În mâna noului venit sclipea un cuțit enorm, dar cel care umbla la scripete se întoarse la timp și o luptă pe viață și pe moarte se încinse acolo pe puntea plină de frânghii și găleți de aluminiu. Apoi o altă umbră țâșni din adâncul vasului și bătălia deveni complicată. Asistam la această luptă inegală, fără să pot interveni și tocmai când mă gândeam să-i sperii cu niște strigăte venite ca din fundul mării, una din umbre se zmulse din încleștare și sări peste bord înotând din răspuțeri către geamandură. Cei de pe vas făcură imediat rost de revolvere și începură să tragă asupra evadatului. Era prea mult pentru mine.

— U-hu-hu! răcnii cu voce înspăimântătoare, apoi descărcai la întâmplare pușca cu aer comprimat în direcția grupului de pe vas. Unul din vânătorii de capete scăpă revolverul în apă și duse o mână la piept înjurând îngrozitor. Îl atinsesem. Celălalt încetă imediat tirul și sări să-l

ajute. Între timp, fugarul ajunsese la geamandură, din câteva lovituri viguroase de brațe.

— Repede, să câștigăm distanță, îi șoptii eu și o pornirăm amândoi către plajă, înotând din toate puterile. Când se aprinse reflectorul de pe Maramureș noi eram departe, în afara conului de lumină. Atinserăm țărnul în același timp și îi făcui semn necunoscutului să mă urmeze. Era obosit, îl auzeam cum gâfâie, dar și pentru mine fusese o cursă drăcească acești cinci sute de metri de la întoarcere. Îi poruncii să se stăpânească fiindcă nu voiam să sperii gazda și intrarăm în vârful picioarelor în odăița care-mi servise ca bază de plecare. Când răsucii comutatorul, fără să vreau, un strigăt îmi scăpă de pe buze: omul salvat era Arhibald!

*

De bună seamă că numai o ironie a soartei ne pusese față în față, pe mine și pe Arhibald, în această noapte. M-aș fi lipsit bucuros de plăcerea de a sta aproape trei ore în apă dacă aș fi știut că rezultatul final va fi întâlnirea, cu totul dezagreabilă, cu acest Individ bărbos și nețesălat, care mă trădase cu atâta nerușinare. Primul meu impuls fu să-l arunc afară în stradă, cu câteva picioare în spate. Așa ar fi făcut orice om cu scaun la cap, însă în mine învinse acea stupidă pornire caritabilă, învățată în clasele primare care ne porunca să dăm o mână de ajutor, ca buni samariteni, aproapelui nostru căzut în restriște.

— Tu erai, deci, secătură? îl întrebai eu sarcastic. Asta înseamnă că păgubașii sunt pe vas. Și unde ți-e amanta? Ați reușit să furați diamantele?...

Se uita la mine cu o mască suferindă, ca un Cristos bătut în cuie, străduindu-se să mă facă a înțelege cât de profund îl nedreptățesc vorbele mele. Dacă atunci l-aș fi văzut pentru prima oară în viață și dacă nu eram eu însumi Stan Pățitul, aș fi fost în stare să jur că am de-a face cu un om nevinovat, pe nedrept jignit în ceea ce avea el mai scump.

— Da, oftă el. Știu, aparențele sunt împotriva mea. Ai o țigară?

— Ia tot pachetul de pe noptieră.

— Te știam neghiob, încrezut, înfumurat și cam într-o ureche, continuă Arhibald trăgând cu sete din țigară, dar nu și imbecil. Nu, nu voiam s-o cred pe Mirandolina când îmi spunea că ai și această calitate, deși se pare că ea te cunoștea mai bine decât toți.

— Hai, continuă, continuă. Până fac eu încălzirea poți să-ți deșerți lada ta cu gunoaie.

— Dacă ai avea numai un singur atom de inteligență sub acea frunte pleșuvă, acoperiș lamentabil al vidului absolut, ți-ai da seama că în fond eu ți-am făcut un serviciu.

— Ce vorbești, domnule? Și eu care-am uitat să-ți cad în genunchi..

— Ai tot viitorul înaintea ta ca să repari greșeala săvârșită. E drept că Mirandolina ține mai mult la tine decât la mine. Am sesizat asta după câteva zile și mă tot întreb ce dracu a găsit la tine, că nici frumos nu ești, nici deștept, și ești și mai mare ca mine cu vreo doi-trei ani. Știi vorba aia: barim să te ardă o ciorbă mai grasă.

— *Tu* ești mai mare ca mine cu patru luni! Am cercetat la cadre. Ai început să minți cu nerușinare și simt cum încep să mă mănânce pumnii.

Arhibald se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte și-și continuă narațiunea lui îmbâcsită. Când cumpăraseră potirul din bazar, fusese și Mirandolina cu el. Leopold a ochit-o și i-a propus târgul știind că femeile sunt mai receptive decât bărbații în astfel de ocazii. Mirandolina începuse prin a-i face ochi dulci credulului de Arhibald, apoi îl și convinsese și erau gata să plece în căutarea potirului când interveniseră bandiții. De voie, de nevoie s-au asociat cu ei sperând că o să-i poată trage pe sfoară pe parcurs. La prima noastră ciocnire, trebuiseră să mă facă inofensiv fiindcă dacă se amesteca și miliția, atunci puteau să-și ia adio de la diamante. Când se lămuriseră că potirul a dispărut și că, deci, Arhibald nu le mai era de nici un folos, voiseră să-l curețe. Noroc că intervenise Mirandolina.

— De unde avea ea atâta putere de convingere? mă mirai eu. Ea devenise și mai inutilă decât tine.

— Nu se știe. Brutus nu era de această părere. Pe mine m-au închis în cală, iar Mirandolina, după ce mi-a spus că nu sunt în stare să duc la bun sfârșit o afacere care ne-ar fi umplut de bani, m-a concediat din postul de cavalier-servant, s-a aliat cu Brutus și a coborât pe mal, cu intenția de a-l seduce pe Decebal Marinescu.

— He-he! Ce carieră! Zi-i mai departe, că ai început să mă interesezi.

— Ce să mai zic? A, da! Astăzi pe seară a apărut pe vas o individă cu niște ifose de ziceai că e cel puțin Sofia Loren în persoană. Harry o agățase și când a văzut-o pe bord i-a dat două labe și a aruncat-o în cală, peste mine. Tipa se numește Rândunica și a plâns pe umărul meu patru ore. Cu o clamă de-a ei am reușit să deschid ușa cabinei și restul îl știi. Acum aștept să-mi ceri scuze și să-mi săruți mâinile.

— N-am înțeles de ce să fac asta, în loc să te pocnesc pur și simplu.

— Păi, dacă nu mă băgam eu pe fir, tu erai și astăzi cu Mirandolina. Poate o și luai de nevastă. Dar dacă ea a fugit cu mine, înseamnă că nu

era chiar așa de moartă după tine cum ți-ai fi închipuit. Acum are cuvântul Brutus și se pregătește Decebal Marinescu.

Mă uitai la interlocutorul meu cu dezgust. Fără îndoială că lucrurile pe care le spunea puteau fi adevărate, dar ce fire veninoasă trebuie să ai, ca să vezi numai aspectele urâte ale vieții! Da, îmi făcea un serviciu spunându-mi toate acestea, însă, în același timp, cuvintele lui dărau în mine ceva care fusese atât de frumos altădată. Dacă iubita te părăsește și fuge cu altul, e o consolare să crezi că ea a ascultat de propriul ei instinct, de o pornire poate illogică și nedreaptă, dar în orice caz, sinceră. Că făcându-ți ție un rău nemărginit, ca a rămas undeva credincioasă sieși, consecventă cu propriile ei aspirații. Mai trăisem astfel de despărțiri și, uneori, eu eram cel care zdrobeam sub tălpi vechi jurăminte și alianțe. Dar totul cădea ca o fatalitate, așa cum veniseră și sentimentele în a căror veșnicie credeam, și nici unul din parteneri nu o făcea premeditat sau mânat de interese atât de ordinare, cum mi le înfățișa Arhibald. Nu, Mirandolina nu putea fi atât de vicioasă, atât de perfidă, mi-aș fi dat imediat seama că sărutările ei au un gust contrafăcut, cosmetic. Nu voi lua în seamă insinuările acestui psihopat, care descriind păcatele imagine ale fostei mele iubite, se zugrăvește în realitate pe sine-însuși.

— Bine, mă auzii eu spunând, cu vocea hârâind ca o placă de patefon uzată. Poți să pleci. Ai tren la patru și douăzeci.

— Mai rămân. Nu pot s-o las pe Mirandolina în necunoscut.

— Te temi că pierzi diamantele?

— Nu, domnule. Mă gândesc că nu e deloc în siguranță cu indivizii ăia. Suntem oameni, ce dracu! Și mai e fata din cală. Și ea este în pericol, mai ales că vorbește prostii tot timpul.

— Ce spune?

— Cică numai ea știe unde sunt ouăle de brutozaur.

— Și ce-i cu asta?

— Nu știu. Nici eu n-am înțeles. S-o fi luat după cretinii ăia din Malu-Mare.

Nu-mi mai răcii gura de pomană ca să-i explic și lui. Era suficient că știam eu. Totuși, oricât de neplăcută mi-ar fi fost prezența lui, Arhibald ne-ar fi putut fi de folos dacă voiam să le salvăm pe cele două nefericite.

— În fine, zisei eu, după ce făcui toate calculele, dacă vrei, poți să rămâi. Poate oi fi și tu bun la ceva, cu toate că, pentru moment, nu-mi dau seama la ce. Dar dacă dă cu ochii de tine neamul lui Brown, ești un om mort.

— Mă deghizez și nici dracu' n-o să mă recunoască.

Bună idee însă trebuia lucrat repede. Nu-l mai lăsa să-și termine țigara ci-l lua după mine, pe străzile Constanței, în cea mai mare viteză. În zece minute ciocăneam în oblonul rulotei domnului Adalbert Măcelaru. Acesta ne deschise în grabă cerându-și scuze că nu-și scoate fașa care-i presa mustața și meșa de pe frunte. Era nespus de mirat că-l sculăm la o oră atât de târzie și trebui să-i atrag atenția că exclamațiile sale pot trezi pe cei din rulota vecină, iar noi aveam nevoie de cea mai profundă liniște. Abia pricepu ce voiam.

— Să-i faci lui ăsta o mutră, cerui eu, să nu-l mai recunoască nici mă-sa care l-a făcut. Hai, dă-i drumul repede, că n-avem timp de pierdut. Aș vrea ceva a la Coasta de fildeș, înțelegi?

Adalbert se considera un as în materie, îi și plăcea treaba asta, așa că trecu imediat la acțiune, după ce îl obligă pe Arhibald să lepede tot ce avea pe el. Între timp, făcui o scurtă inspecție prin dulap găsind doar un rest de gin pe fundul unei sticle. Împărțit la trei nu era mare lucru, dar descoperirea mea fu primită cu un murmur de aprobare, pornit din inimă. Drămuindu-mi cu grijă porția, ca să țină cât mai mult, îi comunicai directorului doar ceea ce trebuia el să știe.

— Rândunica e prizonieră pe Maramureș. Omul ăsta a vorbit cu ea. El a reușit să scape de-acolo înot, acum o oră. Organizează echipe care să pândească yahtul și, dacă cei de-acolo vin la mal după alimente, să-i facă nevătămători, cu discreție, unul câte unul, iar tu să-i închizi undeva până vin eu. Cu cât sunt mai puțini, cu atât arestarea celorlalți și salvarea Rândunicăi e mai fără riscuri. Te las să organizezi cum știi tu mai bine, că de-aia ești director. Ai vreo câțiva oameni de încredere să intre în dispozitiv imediat ce plecăm noi?

— Sigur. Pe Stromboli, pe Kamma și mai găsesc eu câțiva. Pe Alfons...

— Te avertizez că Stromboli și Kamma nu-mi inspiră nici o încredere. Nu pot să-ți spun de ce.

— Hai, fii serios! Îi cunosc prea bine ca să mă pot înșela. Sunt de aproape patruzeci de ani în circul ăsta, ca și mine. Adevărați camarazi, frați de cruce, tovarăși de suferință. Și pe tine te-au ținut în brațe când erai mic. Nu, nu vreau să mai aud nici un cuvânt împotriva lor.

Sancta simplicitas! Marele om îmi dădea o lecție de prietenie, pe care însă eu nu o puteam aprecia în justa ei valoare în acele momente. Dar știi atunci de ce îl iubesc și îl admir pe acest burtos nițeluș ridicul, și mai înțelesei că artiștii făceau minuni, nu fiindcă el urla tot timpul la repetiții, ci pentru că descoperiseră că dincolo de bretelele lui de

gumilastic și de osânza care se zguduia la fiecare pas, domnul Adalbert Măcelaru ascundea tot atâta învență cât o întreagă grădiniță de copii.

— Nici o vorbă în plus, repetă el și se cufundă prost dispus, în transfigurarea lui Arhibald.

Infamul seducător arăta acum ca un splendid senegalez de culoarea ciocolatei, numai palmele și tălpile aveau o nuanță mai deschisă. În locul părului său rar și spălăcit, ca de pisică înfometată, nea Adalbert îi lipise cu leucoplast o perucă merinos care-i făcea fruntea mai mică, schimbându-i complet fizionomia. Nu era nici o nenorocire, fiindcă fruntea lui naturală, lată de două palme, avea doar o valoare pur ornamentală. Cu ajutorul unui tinner bine ales, sprâncenele lui deveniseră negre și focoase. La bărbierit, avea o mustață scurtă, în genul celor purtate de cântăreții de flamenco, asortată cu scrupulozitate la culoarea podoabei capilare, tot grație tinnerului. Ca să-l facă și mai de nerecunoscut, machiorul nostru, inspirat, îi îmbracă un dinte într-un fel de metal ce semăna cu aurul și-i făcu două injecții cu parafină la rădăcina nasului.

Mișto, zise Arhibald admirându-se în oglindă. Acum, două săptămâni am să vă înnebunesc în hlucs-uri.

— Da, cam atâta ține, confirmă domnul Adalbert Măcelaru.

Treaba fiind terminată, luai imediat cuvântul.

— Avem timp destul. Prea mult chiar. Acum fii atent aici. Te numești Ionathan și ești din Filadelfia. Lucrezi la circ. Grăjdar. La vilă te-am luat ca paznic pentru câteva săptămâni. Ai înțeles? Repetă!

— Ce să mai repet. Vorbim românește?

— Cu mine vorbește englezește sau urdu.

— Nu știu urdu.

— Atunci englezește. Cu ceilalți, românește. Înțelegi tot dar ai un accent îngrozitor și nu ții seama de acordul dintre subiect și predicat.

— O să-mi vină greu.

— Ba o să-ți vină ușor, lasă că știu eu. Acum nenea Adalbert să ne facă rost de câte un cal și să-i dăm bătaie.

Ne îndreptarăm spre grajduri unde echipa de șoc a circuitului Alessandro, convocată între timp de director, ne și aștepta. Printre ei Stromboli și Kamma. Mă făcui că nu-i observ. Domnul Adalbert îi puse la curent pe șoptite cu ce aveau de făcut, apoi eu și Arhibald ne luarăm rămas bun și ne pregătirăm de plecare. La ieșirea din incintă ne aștepta o umbră: Stromboli.

— Pleci, Nicule, zise fostul acrobat la bară fixă, și nu ne spui și nouă un cuvânt?... Mie și lui Kamma?...

— Nu vă spuse directorul?

— Se-ntâmplă ceva ciudat cu tine. Te faci că nu ne vezi, ne ocolești. Dacă am greșit cu ceva să știm și noi.

Îmi sări muștarul.

— Ascultă, tataie, eu sunt om dintr-o bucată și nu-mi plac ipocriziile. Dacă te crezi nevinovat ce-mi tot bați capul?

Mu privi ca și cum ar fi făcut o mare descoperire.

— Deci, tu i-ai șterpelit sarbacana lui Kamma! Frumos lucrat!

— Mă bucur că te bucuri. Să vă fie rușine!

Mă zmucii să plec dar apucase calul de dârlogi și îl ținea strâns.

— Stai, domnule, să-ți explic. Spune-i negrului ăsta să se ducă mai încolo.

— Du-te, bă, mai încolo, n-auzi?

— Vasăzică, începu Stromboli după „ ce Arhibald se depărtă, nu mai ai încredere în bătrânii prieteni care te-au ținut în brațe când erai mic?

— Știi ce, m-am săturat de povestea asta; să lăsăm sentimentalismele! De ce ați furat ouăle de brontozaur?

Se scărpină în cap stingherit.

— Am spus eu că o să-ți dai seama... Dragă, eu sunt de vină! M-am luat după Rândunica! A plâns, m-a rugat, n-am putut s-o refuzăm.

— Uite ce e, mie să nu-mi vii cu chestii de-astea! Ce, voi erați niște copii să vă luați după căpșorul ei sec? Nu merge, te rog să inventezi altceva.

Stromboli păstră câteva momente de reculegere fără a lăsa dârlogii din mână. Apoi îmi făcu o destăinuire senzațională: el era tatăl Rândunicăii!! Fata nu avusese nici un folos în viață de pe urma lui; să-i satisfacă acel capriciu fusese singura ei rugămintă și singurul lucru pe care i-l putea el oferi. Te durea capul, începuse să plouă cu tați.

— De unde ai certitudinea că dumneata ești tatăl acestei guguștiuce?

— Ce dracu', mă, se glumește cu astfel de probleme? Mi-a spus chiar biata Serafima la vreo săptămână după ce s-a născut fata.

Buna domnișoară Serafim! Își crescuse și ea puiul, cum socotise, în mintea ei zvăpăiată, că e mai bine! O învățase o meserie primejdioasă care îți răpește toată tinerețea și te aruncă peste bord imediat ce ai început să șovăi, și-i lăsase moștenire o droaie de tați!

— Și unde sunt acum ouăle?

— Le-am îngropat chiar la tine în grădină. Al treilea rond pe mâna stângă sau al șaptelea pe dreapta.

— Bine, am să țin minte. Peste ce-ați făcut o Să trag cu buretele. Acum lucrul principal e s-o scoatem pe Rândunica din ghearele bandiților.

Nu scăpați din ochi Maramureșul. Care cum coboară pe chei, după el, și panc-panc! la coteț. Fiți la fel de șmecheri cum ați fost când ați șterpelit ouăle. E în joc viața singurei dumitale fiice.

După acest intermezzo, pornii în galop spre Malu-Mare, împreună cu Arhibald. Acolo urma să se dea bătălia decisivă. Ce se întâmplase în absența mea, nu puteam să ghicesc, însă aveam convingerea că Raminagrobis a știut el să le potrivească.

De aceea călăream spre Malu-Mare fără prea multă grabă, rumegând în minte tot felul de gânduri fără nici o legătură cu aventurile prin care treceam de câteva zile. Chipul Mirandolinei nu-mi dădea pace, revenea, când ca o sirenă ademenitoare, când ca o Meduză ce-și bătea joc de frământările mele nerostite. Alătura, Arhibald, negru precum Voievodul Nenoroc, galopa impasibil, ocolind cu grijă tufe de ciulini ce creșteau în voie printre dune. Aș fi vrut să-i pun o întrebare directă, copilărească și în același timp bărbătească, dar ezitam, nevoind să-mi arăt slăbiciunea tocmai în fața dușmanului meu. În cele din urmă nu mai rezistai.

— Ascultă, omule, îi spusei eu încetinind calul, aș vrea să știu un lucru... Ești în stare să-mi dai un răspuns cinstit?

Arhibald veni lângă mine dar nu-i puteam vedea ochii din cauza întunericului.

— Despre ce e vorba?

— Ce-a fost între tine și Mirandolina?

Își căută câteva clipe cuvintele cu care să înceapă.

— Ce să fie? Nimic. În timpul excursiei la Istambul am fost împreună tot timpul. Știa de potir și, ulterior, a mai aflat și de la Leopold ceva, în legătură cu adevărata lui valoare. Cred că a făcut pe ndrăgostita cu mine numai ca să ajungă în posesia diamantelor.

— De ce era în halat de baie când am venit eu la tine?

— Bandiții ne filau mai demult. Eram două piese prețioase pentru ei: fusese văzută discutând cu Leopold iar eu păream a fi singurul om în măsură a ști unde se află ascuns potirul. Ne-au răpit pe fiecare de la domiciliul respectiv. Probabil că dânsa făcea baie când au dat buzna.

— Da, dar în camera ei praful era de un deget pe mobilă.

— Însoțise prin țară o delegație de arheologi străini și se întorsese acasă doar de câteva ore.

— După câte am văzut eu, în apartamentul ei nu era nimic deranjat și focul nu ardea la baie.

— Bandiții au căutat să șteargă orice urmă.

Avea o logică de fier, nu găseam nici o fisură în explicațiile lui, totuși ceva mă nemulțumea, poate o anumită intonație a glasului ori senzația că toată această poveste este, într-un fel, foarte, foarte neverosimilă.

— Când am cerut-O de nevastă, continuă Arhibald ca și cum ar fi vorbit singur, mi-a dat voie s-o sărut. Părea radioasă, plutea... Am căzut în cursă ca un nătărău! Mare actriță, domnule!

— Dar în excursie? Nici atunci n-a răspuns avansurilor tale dezgustătoare?

Izbucni în râs. Nu, nici atunci. Altfel n-ar mai fi avut loc cererea în căsătorie. Nimeni nu mai cere un lucru pe care l-a obținut deja. Filozofia asta de huligan îmi făcea silă, dar mă și liniștea. Trebuia să-l judec după principiile lui de viață, dacă puteau fi numite principii cinismele alea. În cazul acesta, Mirandolina se reabilita oarecum. Zic: oarecum, fiindcă indiferent de interpretările ce se vor mai ivi pe parcurs, între noi se săpase o prăpastie definitivă. Dar îmi făcea plăcere să știu că nu mă înșelase cu maimuțoiul de lângă mine.

În timpul discuției noastre mersesem cu spor căci se vedeau deja primele case ale orașului. Nu se luminase încă de ziuă dar zorile nu erau departe. În dreapta drumului foșnea marea ca o hârtie creponată și luna, scăpată dintre vârșii, se răzlețea tot mai mult spre apus. Cavalcada noastră nocturnă pătrunse pe străzile asfaltate, trezind câinii din somnul lor superficial. Parcă eram Don Quichotte și scutierul său, Sancho Panza, în căutarea dulcineei dispărute. Trecusem de jumătatea vieții și nu mă mai învățam minte!

Fiindcă se afla chiar în drumul nostru, mă gândii să mă abat întâi pe la Casa vestigială, ca să văd dacă cei ce furaseră ouăle de brontozaur dăduseră telefon, așa cum scria în bilet, și ce pretenții mai aveau. Spre norocul meu, în noaptea aceea era de serviciu Gicu, în fruntea unei echipe de gealați, înarmați până în dinți. Mă recunoscui imediat și veni în fugă lângă noi.

Domne, e nenorocire! glăsui el agitat. Mi-a telefonat adineauri mama lui Țoancă-mică. Fata a dispărut de-acasă în cursul după-amiezii și nu e la niciuna din prietenele ei.

— Ei, fugi de-aici! Și Haminagrobis ce zice?...

— Nici el n-a mai dat vreun semn de viață astăzi. Îl așteptam la ora șapte, la telefon. Nu știu ce s-a întâmplat cu dâșii.

Era cam suspectă această dispariție.

— Mă reped până la el acasă. Poate știe ceva și de Țoancă-mică.

— Stați că vin și eu! Lăsa comanda unui adjunct și pornirăm spre cantonamentul răutăciosului adolescent. Ca să nu-i sculăm pe ceilalți

locatari, sărirăm gardul grădinii pe la un pârleaz știut de Gicu și ne apropiarăm de birlicul marelui detectiv. Cu ajutorul unei lămpi electrice de buzunar, pe care o avea Gicu, puturăm arunca o privire înăuntru. Patul era ocupat, dar de sub pătură ieșea talpa unui picior, prea mic ca să fie al prietenului meu. Cuprins de presimțiri, propusei să ne întoarcem. Ar fi fost normal să plecăm și să revenim mâine dimineață, dar Gicu, care avea și el presimțirile lui, bătu cu putere în geam și strigă cu o voce sugrumată:

— Arde! Săriți, arde!

Un cap ciufulit se ridică de pe pernă și în clipa aceea simții un puternic val de compătimire pentru nefericitul Gicu. Căci persoana care se odihnea în patul domnului consilier era chiar femeia visurilor sale, infidela Țoancă-mică, ființa în care își pusese toată încrederea. Și, imediat, lângă ea, se ridică chipul buimăcit al lui Raminagrobis, în timp ce Țoancă-mică se ascundea sub pat.

Gicu stinse lanterna.

— Hai să mergem, zise el cu o voce obosită. Ne-am alarmat de pomană.

Părea un copil orfan, rătăcit în marginea unui drum de țară. În stradă ne spuse la revedere și se despărți de mine și de Arhibald zicând că se duce să se culce. Înălțai din umeri: așa era viața! Mai curând sau mai târziu trebuia să treacă și prin asta, nimeni nu e scutit. Cel puțin așa gândeam eu, și Arhibald care era mult mai bătrân decât mine, îmi dădu dreptate. Cu cât te arzi mai devreme, cu atât devii mai înțelept și nu mai mizezi totul pe o singură carte. Ehe, unde sunt iluziile noastre de pe vremea studenției? Pulbere și fum! Acum orice ni s-ar întâmpla, nimic nu ne mai impresionează. Gicu era un tânăr găscan, hrănit cu muzică ușoară și romane polițiste. Îi trebuia neapărat un șoc ca să iasă din stupiditatea lui credulă și ridiculă și, uite că l-a avut la timp. Să-i mulțumească lui Țoancă-mică. că ea l-a făcut om. Tu auzi, negrule, ce-ți spun?

Arhibald înălță din umeri: puțin îi păsa lui de nefericirea lui Gicu. Propuse să mergem la culcare și eram pe punctul de a-i urma sfatul când mă auzii strigat. În urma noastră venea în grabă, aproape alergând, cu un pardesiu pe umeri, Țoancă-mică.

— Nu pot să-l las așa, se zmiorcăi ea și cred că era sinceră. Mi-e să nu facă vreo prostie.

— Da, zisei eu. Noi tocmai plecam.

— Este o neînțelegere. Am să-i explic.

— Firește, ai să-i explici. Deci, ne vedem mâine. Îi adusesem cafeaua și dintr-odată m-am simțit rău.

— Ei da, așa trebuie să se fi întâmplat... Ionathan, și calul!

— N-a fost nimic între mine și Raminagrobis, Jur!
— Să-i spui și lui Gicu asta. Are să-i facă plăcere. Atunci, cu bine.
— Stați, unde vă duceți? Gicu e în stare să se arunce de pe faleză și voi plecați? Nici nu știți ce simțitor e. Haideți să-l căutăm!

Nu înjur în fața femeilor, un anacronic bun simț, moștenit de la părinții mei, care erau oameni simpli, mă oprește. Dar ce-mi trecu prin minte în următoarele momente, e treaba mea și nu cred că e nevoie să dau explicații cuiva. Mi-era un somn nebun și pentru această păsărică inconștientă n-aș fi sacrificat nici măcar o pălărie găurită, dar era, poate, în Joc, viața unui tânăr necăjit și acest amănunt mă determină să iau, pe loc, o hotărâre.

— Suie repede pe cal, în spatele lui Jonathan, îi poruncii eu, fetei. Ai vreo idee cam unde s-ar fi putut duce?

Hai să-l căutăm întâi la Casa vestigială. Nu se înapoiase acolo și nici la locuința părinților săi nu fu găsit. Nu ne rămânea decât să cercetăm plaja, de la un capăt la altul, ceea ce și făcurăm. După câteva minute de galop văzurăm jos, pe stânci, la poalele falezei, un corp neînsuflețit. Țoancă-mică scoase un țipăt sfâșietor și leșină. O-ntinserăm pe iarbă și, după ce legarăm caii de niște ostrețe, coborârăm pe plajă, pe o potecă sfărâmicioasă. Sinucigașul era într-adevăr Gicu. Avea capul spart și probabil își frânsese și piciorul. Cum ne văzu începu să urle. Ajungând lângă el pricepurăm îndată ce se întâmplase. În durerea lui nemărginită, Gicu se gândise să se înece și, în acest scop, își legase un pietroi enorm de gât și se azvârlise în apă. Din cauza bolovanului însă, săritura lui fusese prea scurtă și asta îl salvase de la o moarte sigură. Îl cărarăm cu greu pe faleză, fiindcă gema din tot sufletul. Văzând-o pe Țoancă-mică la pământ, avu un nou șoc. Își închipuia probabil că e moartă, căci se zmulse din mâinile noastre și se prăbuși, cu inima sfâșiată, peste corpul nemișcat al iubitei. Romeo și Julieta la Malu-Mare! Îl trăsei pe Arhibald mai la o parte și ne așezarăm pe niște bolovani, admirând marea. La orizont, de sub pojghița de apă, o mică bilă de foc se zbătea să scape într-un mediu mai puțin dens. Și deasupra ei, norii se transformaseră în cai trandafirii și în palate de flăcări sau în corăbiile unor regi vikingi, morți. Mă gândii că toate bucuriile și nefericirile noastre sunt, ca și acest spectaculos răsărit de soare, doar un joc al aparențelor și eram pe punctul de a-i comunica și lui Arhibald această constatare a mea, când îl auzii că sforăie. Fericiți cei săraci cu duhul! Mă resemnai să privesc mai departe de unul singur până când, însfârșit, cei doi înamorați reveniră la viață și începură să suspine de ți se frângea inima. Auzii șoapte precipitate, întrebări scurte, guturale, un plânset sacadat al unei biete copile, fără apărare, victimă a aparențelor,

vocea groasă a unei personalități profund ulcerate, un cor de sughițuri. Cunoșteam partitura fiindcă în facultate fusesem de meserie confident: mereu veneau să-mi împărtășească durerile lor, numeroși colegi sentimentali care se îndrăgosteau de câte două ori pe lună și aveau, din această cauză, tot felul de suferințe. Însfârșit, cele două suflete zbuciumate se apropiară, șchiopătând, de noi, *Ea* susținându-l de mijloc pe *El*, deoarece *El* părea grav rănit, atât la picior cât și în amorul său propriu.

— Gicu n-are nici un pic de încredere în mine, îl pâri Țoancă-mică. Zice că i-am zdrobit inima. Și de fapt el o zdrobește pe a mea.

— Nu știu... să mai verific, spuse Gicu circumspect, fără să o privească. Explicațiile sunt, ce-i drept, logice, dar am încă unele îndoieli.

Vai, ce bănuitor ești, Gicule! Nu te credeam chiar așa...

N-aveam chef să mai pierd încă o oră pe țărm, ca să asist la acest dialog idiot, așa că le propusei s-o luăm din loc cât mai repede. Ei ar fi dorit să întindă discuția, însă, cu ajutorul lui Arhibald, îl urcarăm pe Romeo pe-un cal și pe Julieta pe altul și pornirăm spre casă. Pe drum infidela turui tot timpul, dând explicații; dumnealui mormăia doar din când în când: „aiurea... nu te cred... și dacă minți?” Nu le dădeam nici o atenție, iar Arhibald dormi de-a-mpicioarele până-n poarta dulcineei. Auzind tropotul cailor pe caldarâm, Raminagrobis aprinse lumina din curte și ne ieși înainte cu un mers dureros. Avea fruntea legată cu un prosop și aș fi fost în stare să jur că a pândit întoarcerea noastră. Mă pregătii să asist la o reprezentație.

— Iubiții mei, gemu Raminagrobis în transă, era cât pe-acți să mor. Vechile mele crize, pe care, tu le știi. Dacă nu sărea copila asta blândă, cu păr răvășit, să-mi dea primele ajutoare... fuit!

Și Mălai-mare scoase un sunet care, după el, ar fi trebuit să semene cu un fâlfâit de aripi, deci un suflet ce se înalță la cer.

— Când am văzut sânge, povesti el, mi-am dat seama că sunt în primejdie. Am apucat să strig și mi-am pierdut cunoștința.

— De ce n-ai luat niște diodoamidoarsenomometilensulfosilat de sodiu? intervenii eu perfid.

— N-am mai avut timp. Și mi se pare că am terminat pastilele. Chiar azi trebuie să iau altele.

— Știi, mă adresai eu către Gicu, suferă de epistaxis. Din naștere. Nu e nimic de făcut.

— Nu-i adevărat.! tună Raminagrobis. Nu-i din naștere, ci de pe front. Noi ăștia care ne-am petrecut tinerețea în tranșee, n-o să mai fim zdraveni niciodată.

— Dar Țoancă-mică spunea că ei i-a venit rău, obiectă Gicu.

— Nu, Gicule, n-ai înțeles tu bine.

Raminagrobis ridică mâinile la cer și rosti cu un glas inspirat.

— Blândă copilă! Desigur sufletul ei sensibil a avut un șoc văzându-mă cum mă zbat. Dar nu vrea să-ți spună ție, Gicule, ca să nu fii îngrijorat. Eu însă știu că iești un om dintr-o bucată, un bărbat. Da, a fost îngrozită, dar tot a avut grijă de mine. Salvatoarea mea...

— Totuși, erați întinși unul lângă altul și ea era fără rochie.

— Și-a rupt-o, Gicule, ca să oprească sângele. Pepsi, să-mi aduci aminte să-i cumpăr alta.

— Și de ce s-a băgat sub pat dacă se știa nevinovată?

— Tocmai îi scăpase un pantof din picior.

— Mda. Bine.

— Vezi, Gicu? șopti Țoancă-mică. Și tu care mă bănuiai... Dar eu te iert. Te iert fiindcă te iubesc!

Ei, gata, nu mai puteam suporta! Dacă lucrurile se aranjaseră cât de cât, n-avea rost să stăm aici în picioare ca să ascultăm acest dialog. Gicu părea nehotărât, dar îi făcui un semn lui Arhibald și acesta apucă dârlogii calului. Totuși nu puturăm părăsi curtea înainte ca fraierul să sărute fruntea logodnicei sale și să își ia angajamentul că nu se va mai sinucide niciodată. Raminagrobis privea scena cu un zâmbet părintesc, însă prosopul îi alunecase pe o ureche și-l făcea să semene mai curând cu un satir beat decât cu un om scăpat de la moarte. Nu pierdui ocazia să-i mai arunc o săgeată.

— Ești sigur că nu vrei să-ți trimit un doctor?

— Nu, mulțumesc! Acum sunt în afară de orice pericol.

— Ar fi bine să-ți faci un pneumonoultrasilicovulcanisis. După asta, parcă ești un nou născut.

— Nu prea cred. În sfârșit, o să mă mai gândesc. Acum duceți-vă, că mă simt slăbit. Noapte bună, copii! Noapte bună, Gicule! Logodnica ta are un suflet de aur. Vă binecuvântează!

Se pare că totul e bine când se sfârșește cu bine. (Aici mi se pare că îl cam plagiez pe Shakespeare dar sper să nu fiu judecat prea aspru, mai ales că nici n-am văzut piesa. Și, în afară de asta, eu vreau să spun altceva). Cum am ajuns acasă ne-am prăbușit, eu într-un pat și Arhibald într-altul, fără să ne mai spălăm pe dinți. Dar n-am putut să adorm. Ședeam întins și mă gândeam ce ți-e și cu sufletul omenesc! Da, uneori mi se întâmplă să reflectez asupra unor probleme filozofice mai importante. Lângă mine Arhibald sforăia imperturbabil, ca un caporal în permisie. Măine o să-l mut la mansardă, nesimțitul!

Capitolul VIII - ÎI SILIM PE GANGSTERI SĂ ÎNCHEIE CONTRACT

În zori, un vânt paralel cu țărmul umpluse plaja de raci morți și de alge. dar la ora zece, când ne trezirăm noi, soarele dogorea ca un reflector deasupra unui cer fără nici o pată. Ne scularăm cu părere de rău, căci am mai fi dormit, și coborârăm în bucătărie. Cei doi lordan erau la piață dar noi ne puteam descurca și singuri, amândoi fiind cu armata făcută. Prăjirăm câteva perechi de ouă la iuțeală, le înfulecarăm repede, după care Arhibald luă o pușcă din cui și se duse să-și facă rondul. Eu intenționeam să trântesc mai întâi o baie. apoi să-mi salut oaspeții și, în sfârșit, să cobor în oraș pentru a afla ce s-a mai întâmplat.

Toată viața îmi dorisem o baie grandioasă în care să-ți poți întinde picioarele în voie, dar, până a moșteni vila Reduta, fusesem nevoit să mă mulțumesc cu firida din apartamentul meu, unde abia aveai loc să te scarpini în cap. Aici baia era enormă, cât sala de așteptare de la clasa a doua din gara de Nord, poate ceva mai mică. Mă pregăteam să mă transform într-un domn foarte bine ras și extrem de civilizat, însă găsii baia închisă. Dinăuntru se auzeau niște vocalize, eventual din Bărbierul din Sevilla, mă rog, nu eram sigur. Deci, musafirii mei, Vicepreședintele și cu Micșuneasca, se și instalaseră! Perfect! Acum, în mod normal, ar fi venit rândul celor două porumbițe, conform planului făcut de Raminagrobis. Era o perspectivă încântătoare, oricine ar gândi în felul acesta, și totuși eu șovăiam. Noaptea trecută Arhibald îmi dăduse niște explicații și nu puteam să fac abstracție de ele. Nu fiindcă aş fi dat doi bani pe sinceritatea lui sau fiindcă eu personal aş fi avut ceva comun cu acei îndrăgostiți stupizi care abia așteaptă, și doresc chiar, să fie mințiți, numai lucrurile să rămână cum au fost. La mine era o problemă de principiu: mărturisirile rivalului meu mi se păruseră logice și, în plus, trebuia s-o scot pe Mirandolina din încurcătură, fie și numai pentru a-i arăta de la cine ar fi putut să aștepte un ajutor în viață și cât a pierdut plecând de sub aripa mea ocrotitoare. Mă hotărâi să cobor în oraș și să iau legătura cu Raminagrobis. Intenționeam să-l cert aspru pentru aventura din noaptea trecută, apoi renunțai, socotind că prea multă solidaritate cu nefericitul de Gicu ar fi părut de prost gust în situația în care mă aflu eu însumi. Deși, după cât se părea, Mirandolina voise doar să facă o afacere și îmi rămăsese totuși fidelă.

Cufundat în astfel de calcule, la început nu-mi veni să cred auzind, în timp ce străbăteam holul, un cor de ciripeli și râsete ce venea dinspre

terasă. Ca să mă dumiresc, pășii într-acolo în vârful picioarelor, presimțind o priveliște plăcută. Și chiar așa și era: trei zeități, unse din creștet până în tălpi cu cremă Nivea, ședeau pe burtă ca să se bronzeze. Lipsea doar Paris care să ofere mărul de aur celei mai frumoase. Nu le vedeam fața, așa că, pentru a nu face vreo gafă, îi făcui semn lui Dumitru Iordan, întors chiar în acel moment de la piață cu două papornițe pline, să se apropie.

— Poți să-mi spui și mie ce se întâmplă aici? Îl luai eu repede.

Puse o paporniță jos și începu să se crucească.

— Păi sunt musafirele dumneavoastră...

— Ia să le văd și eu la față. Vino după mine!

Ne pregăteam să invadăm terasa, cu niște figuri crunte, când observai că, din partea opusă, printre saxiile cu trandafiri și limba soacrei, apăruse o căpățână neagră, vădit interesată de spectacolul ce i se oferea. Dar cele trei silfide sesizaseră și ele prezența, că le văzurăm sărind în sus, ca arse, și năpustindu-se spre ușă, gata-gata să ne dărâme. Când dădură cu ochii de noi se pitiră una după alta, lăsând-o în față, la bătaie, pe Micșuneasca. După cum bănuiam, celelalte două erau Alidada și Genoveva. Abea acum vedeam ce reușită era colaboratoarea mea directă, fusesem un neghiob că nu-mi dădusem seama mai dinainte de acest lucru.

— Frumos din partea ta că le-ai luat pe fete sub aripa ta ocrotitoare, o felicitai eu pe Micșuneasca. Deși ele nu se ascund chiar după o aripă. Dă-le sfaturi cum să se bronzeze și în general transmite-le întreaga ta experiență de viață. Dar nu înțeleg de ce nu luați ceva pe voi?!...

— Taci din gură și spune-i negrului să nu mai tragă cu coada ochiului, protestă cu glas pițigăiat Micșuneasca. În timp ce vorbea, își îmbrăcară la repezeală niște capoadă. Micșuneasca era făcută foc: Am impresia că ne-ați pândit, maniacilor!

Îi făcui semn lui Arhibald să plece și pe Iordan îl trimisei la bucătărie. Apoi mă adresai celor trei grații.,

— Fiți binevenite în modesta-mi locuință de vară. Hai, nu mai fiți bosumflate. Ehei, prin câte o să mai treceți voi în viață, acesta e doar începutul. Nu, Cecilia?

— Prefer să nu înțeleg aluziile și glumele tale nesărate.

— Ești înțeleaptă și de-asta te-a iubit întreg colectivul nostru. Acuma să-mi spui de ce ți-ai pus o aluniță falsă pe burtică? E la modă? Astă-iarnă n-o aveai.

— Nu ți-e rușine să insinuezi? Ce-or să creadă fetele?...

— Aoleo, așa e! Atunci să schimb repede vorba. Unde e nea Stelian?

Nea Stelian era la pescuit. Găsise o pereche de cizme de cauciuc și o undiță și plecase jurând că la prânz toată lumea va mânca pește. Mă rog,

toată lumea să mănânce ce vrea, până diseară. Pe la nouă, așa, le pofteam la o serată chiar aici în vilă: în hol și pe terasă. Să se facă frumoase, că urmau să sosească și câțiva invitați din oraș. Pe unul îl și cunoșteau: era vorba de prietenul meu, Raminagrobis. Observai pe chipurile Micșuneascăi și al Genovevei o ușoară tresărire. Alidada, micuța, era calmă și senină. Pe ea o impresionase Arhibald, desigur o apariție destul de neobișnuită, căci ținu să mă întrebe:

— Îl invitați și pe negru, maestre?...

— Da, copilule, dacă vrei tu. De fapt el e paznic, dar am să-l pun să servească băuturile.

— Vai ce bine îmi pare! bătu ea din palme.

Îi zâmbii și mă pregătii să plec. Mai aveam și niște treburi, destul de importante, așa că îmi luai rămas bun de la musafirele mele și coborâi în oraș. În drum spre Raminagrobis mă gândii tot timpul la Alidada. Unde o fi trăit copila asta de-și putuse păstra intactă toată candoarea copilăriei nu prea îndepărtate? Eram sătul de demoazele care fumau ca turcii și își dădeau părerea din trei în trei minute, convinse că ele sunt centrul universului. Unde te-ai ascuns tu, sfială, și tu, puritate, adevăratele podoabe ale domnișoarelor de pe vremea mea și a lui Raminagrobis? Sensul acestor cuvinte arhaice a dispărut în bezna istoriei; el este astăzi complet necunoscut acestor amazoane sigure de ele și moarte după afa-ceri. Dar ce facem cu gingașul anacronism care se cheamă Alidada, suava adolescentă cu priviri senine, parcă o înduioșătoare și nițeluș ridiculă poză din romanele roz ale doamnei de Segur sau ale lui Guy de Chantepleur? Scumpa și micuța mea colaboratoare!... Oare fără cuvântul „colaboratoare n-ar suna mai bine fraza asta?... Nu, frică nu, stimate domnule Pepsi! Te rog nu te ambala, că ești om serios! Prudență, discreție, tact! Să nu cumva să luăm aparențele drept realitate și strălucirea foiței de staniol să ascundă lipsa de dulceață a caramelei.

În ultima sută de metri o analizai pe Alidada sub toate aspectele și nu-i descoperii nici un defect, ceea ce era îngrijorător. Trebuia neapărat să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, un remarcabil cunoscător al sufletului omenesc, cum se recomanda el însuși. Îl găsii în mijlocul curții, sub Trabant, fluierând o frumoasă melodie populară din munții Vrancei. Îi trântii un picior și-i ordonai să iasă la raport.

— Bine, zise el ștergându-se cu niște bumbac și aruncând cheia franceză în lădița cu scule. Dar n-ar fi mai bine să mergem la Clopotul? În timp ce îți povestesc ne punem metabolismul la punct cu câte o drojdie.

Nu și nu! Voiam explicații acolo, pe loc. După care, voi aviza. Așa că să n-o lungească mult și să fie cât mai sincer, dacă știa ce-nseamnă acest

lucru!... Știa foarte bine, precizase dânsul, mai curând noțiunea contrară îi era necunoscută. Așa că să fiu atent ca să mă pot ridica până la înălțimea cugetării lui.

— Pe Țoancă-mică o admir pentru lipsa ei de prejudecăți, declară profundul, cunoscător al sufletului omenesc. Între noi n-a fost absolut nimic. Voi lupta pentru fericirea ei și a lui Gicu. Tânărul mi-a făcut de asemeni o impresie excelentă. Meditativ, tolerant, sensibil la argumentele logice nu se încăpățânează să creadă că numai el are dreptate... Și, chiar, cu o oarecare filozofie, căci este foarte prudent în interpretarea acestui joc al aparențelor care se numește viață. „Urechea te minte și ochiul te-nșală”... nu, Pepsi?

— Ești un monument din ipocrizie! Toate cuvintele nobile pe care le-ai rostit au și un înțeles perfid. Sunt cutremurat de atâta cinism și prefăcătorie.

— Ei bine, am să-ți dovedesc că te înșeli! Chiar astăzi vei fi martorul unei scene în care cei doi îndrăgostiți, îmi vor mulțumi în genunchi, numindu-mă binefăcătorul lor. Hai să mergem la Casa vestigială!

Era cel de-al doilea obiectiv al meu așa că nu mă opusei. Nici nu-l mai încolții cu întrebările. Avea o idee și mi-o ridică în slăvile cerului tot timpul drumului, fără să spună nimic precis. Ca să mă fiarbă.

Un vechi obicei al lui. Mă prefăceam indiferent, însă, într-adevăr, fierbeam. Știam că, până la urmă, o să-și dea drumul, fie și numai din plăcerea de a înflora lucrurile și de a se prezenta pe sine însuși într-o aureolă strălucitoare. Nu era în stare să păstreze prea mult timp sub tăcere niște fapte sau idei, menite să împodobească ilustra-i frunte, cu lauri. Totuși fierbeam, și el simțea prea bine acest lucru deoarece mă privea din când în când, cu coada ochiului. În sfârșit ajunserăm la Casa vestigială. Aici – atmosferă de stare de asediu. La fiecare intrare, gărzi în costume de protecție, cu gurile ridicate și cu ochelari moto pe nas. „Împotriva sarbacanelor”, precizase tovarășul Petrescu-Vilianova, ieșind în întâmpinarea noastră. Bandiții telefonaseră cu o zi înainte stabilind o întâlnire pentru astăzi, la Clopotul Mării, unde urma să se discute detaliile schimbului. Toată lumea părea foarte agitată. Aflând că am sosit, își făcu imediat apariția și directorul Muzeului. Fuma țigară de la țigară și observai că îmbrăcase un ciorap pe dos ca să-i aducă noroc. Hotărâseră să meargă amândoi la întâlnire, însă nu se simțeau prea la-ndemână fiindcă se temeau să nu spună sau să facă ceva care să-i dea de gol. Și-atunci... adio, ouă de brontozaur și toate visele lor de muzeografi mveterați! Mă oferii să-i însoțesc, ceea ce ei acceptară cu multă recunoștință.

Raminagrobis urma să fie și el pe-acolo, însă își rezervase plăcerea de a acționa din umbră.

— Puteți să spuneți tot ce vă trăznește prin cap, ne povățui el. Natural, nu idioții; ești atent, Pepsi? O lungiți, bateți apa în piuă în legătură cu fiecare amănunt de procedură, ridicați tot felul de obiecții, în cele din urmă, ei o să se înfurie și o să spună mai mult decât aveau intenția. La momentul oportun, îmi voi face apariția și, din acel moment, rolul vostru a luat sfârșit. Urmează partea subtilă a operațiunii, pe care degeaba v-aș explica-o că tot n-o veți înțelege.

Oricui, în locul meu, i-ar fi sărit țandăra. Mă pregăteam chiar să-i dau o replică usturătoare când îmi dădui seama că, de fapt, chestiunea pentru care ne frământam atâta era rezolvată. Rondul al treilea pe mâna stângă sau al șaptelea pe mâna dreaptă... Acolo se aflau ouăle de brontozaur. cheia întregii afaceri. Era un secret cunoscut numai de mine, de Arhibald care le păzea cu pușca în mână, de Rândunica, la ora aceasta prizonieră pe vas, și de cei doi circari: Stromboli și Kamma, ocupați deocamdată să-i facă inofensivi pe bandiții de pe iahtul Maramureș. Toate ițele se aflau deci în mâinile mele, așa că mă hotărâi să mă distrez puțin, să-i las pe toți să facă pe detectivii, – în special pe Raminagrobis voiam să-l admir cum încurcă lucrurile, – să-i văd cum or să dea din colț în colț când vor trebui să schimbe obiectele. Era o situație tare, îi și vedeam cu ochii holbați, iar eu învârtindu-mă printre ei cu o figură mirată, ca și cum habar n-aș avea de nimic. Îmi stăpânii un rânjet diabolic și îi dădui dreptate lui Raminagrobis.

— Sigur, rabi, planul tău este colosal! Mă întreb ce ne-am fi făcut fără tine.

— Ar fi trebuit să mă inventați, glăsui cu măreție atotștiutorul. Așa a spus cândva Voltaire. Nu vă mai prefaceți că știți, sunt sigur că n-ați auzit niciodată numele ăsta!

Cei doi directori nu făcură nici o obiecțiune. Păreau hotărâți să-și joace, fără nici un cusur, micile lor roluri secundare. Ar fi mâncat și carne de om fără să clipească, numai să recapete prețioasele ouă de brontozaur. Peste o jumătate de oră urma să ne îndreptăm cu toții către Clopotul Mării, dar, până atunci Raminagrobis mai avea de îndeplinit o promisiune.

— Nu-l văd pe Gicu și nici pe Țoancă-mică, se miră el privind în toate părțile. Directore, nu vrei să trimiți după ei? Doresc să le dau o veste mare.

Chemați printr-un halebardier cu ochelari de motociclist, cei doi veniră în fugă. Erau mânjiți de plumbagină pe nas și pe urechi și asta le dădea un aer patetic. Raminagrobis îi binecuvântă de la distanță.

— Vorbesc în numele prietenului meu, Pepsi, care e un modest, declară el cu emfază. Vă amintiți că, nu de mult, s-a oferit să fie nașul acestei încântătoare perechi? Ei bine, acum propune ca logodna s-o facem chiar în astă-seară, la vila Reduta, unde a și organizat o serată. Din partea nașului, tânăra pereche primește ca dar de logodnă cinci mii de lei, un superb inel pentru Țoancă-mică și un costum de haine pentru Gicu. Toți cei de față sunteți invitați din oficiu.

Aplauze discrete răsunară în curtea Casei vestigiale. Nu puteam să zic nimic, eram mare, eram generos, Chinezu calculase bine mișcarea și știa că, grație moștenirii, puteam, fără grijă, să accept cadourile, acordate de dânsul în contul subsemnatului. Strânsei așadar mâna celor de față și mă retrăsei discret, lăsându-l pe Raminagrobis să primească mulțumirile celor doi logodnici precum și ale altor muzeografi, printre care se părea că Țoancă-mică are numeroși admiratori fanatici. Deci, primul punct din programul răutăciosului adolescent se îndeplinise, cu complicitatea mea, bineînțeles. Urma partea a doua a programului: întâlnirea cu bandiții. Și aici prevedeam câteva momente tari, câteva bluffuri. La luptă deci, bătrâni matadori. Voi aplauda din tribună, cu ironie, toate fentele voastre inutile!

Acestea fiind zise, ne îndreptară în monom spre Clopotul Mării: eu, Decebal Marinescu și Petrescu-Villanova și ne era, zău, chiar la toți, în piept inima rece”. Ramiriagrobis dispăruse: urma să-și facă o intrare senzațională, la momentul oportun, dar, în urma noastră, ștergându-se pe lângă zidurile caselor, pășea o echipă de șoc formată din cei mai belicoși muzeografi, toți înarmați cu halebarde, arhebuze și topoare de silex, gata, la un semn al meu, să intervină, dacă se lăsa cumva cu bătaie.

Pășeam vesel și sprinten, de parcă aș fi câștigat la pronosport în dimineața aceea. După mine veneau cei doi directori, tăcuți, neliniștiți, dar fermi, cu fruntea și piepturile eroice, palizi, gata la orice sacrificiu. Trecui repede pe sub firma lui Papastratos fiindcă mă temeam să nu-mi cadă clopotul în cap și pătrunsei în tavernă cercetând cu atenție chipurile consumatorilor. Cârciumarul, care ștergea niște mese într-un capăt al salonului, azvârli cârpa și veni în grabă înspre noi.

— Trăiți! ne salută el insistând în mod nefiresc asupra literei „ț”. Pofțiți în camera mică. Vă așteaptă niște tovarăși americani.

Tovarășii americani erau, bineînțeles, Brutus cu doi locotenenți: George și încă unul, Samuel mi se pare, un tip fără gât, patrat ca un frigider, cu siguranță fost luptător de catch. În fața lor, pe masă, străluceau în lumina soarelui, patru drojdii semn că distinșii noștri interlocutori erau sensibili la frumusețile folclorice ale litoralului nostru, dar

și că păstraseră, cași noi, unul din ași în afara jocului, cu misiunea de a interveni numai în situații extreme.

— Hep-hep! îi salutai eu, cu niște cuvinte care ar fi putut însemna orice., Să facem prezentările: colaboratorii mei Marinescu și Villanova, directori de muzee și domnul Brutus, șef de bandă de escroci și falsificatori internaționali, împreună cu doi dintre complicitii săi: George, ucigaș și responsabil cu stupefiantele și Samuel, dacă nu mă înșel, gorilă de meserie, de curând evadat din penitenciar. Să ne aducă și nouă câte o drojdie!

Brutus îmi aruncă o privire plină de acid clorhidric, duse mâna spre subțioara stângă, ca și cum ar fi voit să se scarpine. renunță, și, în cele din urmă, rosti cu voce spărtigoasă:

— Nu, Sam-my, lasă revolverul! Nu tragi decât la ordinul meu! Și către mine: Fii atent cum vorbești. Samuel n-are deloc simțul umorului.

— E tânăr, replicai eu, mai are timp să se afirme. Să citești mult din clasici, Samuel, ai auzit?

Gorila se răsuci pe scaun nemulțumit, dar nu răspunse. Ne așezarăm. Cei doi directori erau learcă de sudoare. Brută, care ne cântărea, înțelese imediat cu cine poate sta de vorbă.

— Ea treia oară când ne întâlnim, îmi spuse el. Data viitoare te sfătuiesc să nu mai apari. În interesul văduvei și orfanilor tăi.

— Din fericire nu sunt însurat. Și în afară de asta vă informez că poliția e pe urmele voastre.

— Și ce ți se pare extraordinar în asta? De la paisprezece ani e poliția pe urmele mele și, uite afacerile merg.

Nu se temeau ei de Interpol și erau să-și facă probleme din cauza miliției unei țărișoare patriarhale unde nu se mai spărsese o bancă dinainte de război?! Generos, Brutus trecu peste asta și intră imediat în subiect.

— Unde e potirul? întrebă el brusc privindu-l țintă pe Villanova.

— La loc sigur, intervenii eu repede. N-avea grijă, Brutus, că nu ni-l fură nimeni. Ați adus ouăle?

— Pe mine nu mă iei la sigur, se înfurie tâlharul. Mă privește unde sunt ouăle! la lăsați gura! Și să se ducă unul din voi să aducă potirul. Nu, Sammy, nu acum!

Acest fel de a trata era de-a dreptul intolerabil. Brutele credeau că ne intimidează și poate cu cei doi directori le-ar fi mers. Însă mai eram și eu pe-acolo și fiul lui Johnson Nix, campionul Sumatrei, nu suporta ca niște canalii să urle la el și să-i dea ordine.

— Hai să plecăm, copii! mă adresai eu celor doi directori, sculându-mă în picioare. Cu ticăloșii ăștia nu se poate vorbi. Rămâneți cu bine!

Și în același timp, fără să mă uit, repezii o lovitură năpraznică, cu latul palmei, în spre dreapta, în direcția lui Samuel. Dinții gorilei pârâiră ca niște vreascuri și auzii cu plăcere un obiect metalic căzând pe podele. După un vechi obicei, individul scosese pistolul; nu văzusem gestul, însă acel simț special mă avertizase la timp ca să-i pot tăia zarurile. Împinsei arma cu piciorul spre celălalt colț al încăperii și mă reasezai pe scaun. Brutus mă privea țintă.

— Potolește-l pe idiotul ăsta. Îi poruncii eu. dacă nu, îl desnod cu bătaia. Trebuie mai multă suplețe în relațiile cu publicul. Nu așa se tratează afacerile, s-o știți de la mine. O să dați faliment, nenorociților.

Și-i mai repezii lui Samuel un spiț după ureche, întrucât acesta încerca să mă placheze la picioare. Brutus îi făcu semn să se astâmpere.

— Ești o persoană sensibilă, mă laudă el, dar văd că știi să și dai. Samuel, o gorilă care mănâncă bătaie în halul acesta, e bună cel mult la curățatul cartofilor. Ești concediat!

— Stai, dragă, nu fi așa de categoric! intervenii eu. Mai dă-i și lui o șansă.

— Regret, nu suntem o instituție filantropică. La noi trebuie să muncești din greu și să fii cu ochii-n patru. Altfel, în loc să-i cureți tu pe alții, te curăță ăia pe tine!

— Puneți-l și voi la bucătărie. Poate își descoperă o nouă vocație. Brutus șovăia.

— Bine, zise el în cele din urmă. Asta fiindcă insiști tu. Și ca să nu rămâi cu impresia că ai avut de-a face cu niște bătărași. Și acum, hai să definitivăm afacerea cu potirul. Care din voi se repede să-l aducă?

— Asta nu e o problemă. Dar văd că n-ați venit cu ouăle!

— Ouăle? Sunt la noi! Imediat ce aduceți potirul vi le dăm. Sper că aveți încredere.

— Te pomenești că le-aveți prin buzunare.

— Ei, nu! Sunt puse bine într-un loc. Nu le-am luat ca să nu se spargă. Trebuie să umbli cu ele cum ai umbla cu niște ouă, he-he-he!

— Să dea o fugă Samuel după ele. Nu te uita așa urât, Samuel, de-acum încolo ăsta e viitorul tău: ceapă, cartofi, varză, ouă!

Ne mai ciorovăirăm vreo jumătate de oră dar nici unul din noi nu voia să cedeze. Decebal și Villanova mă priveau cu admirație, Samuel cu furie, George se uita nepăsător pe geam. Răbdarea lui Brutus era pusă la încercare. Crezuse că o să scoată de la mine potirul fără să dea în schimb ouăle și, uite că se-nșelase! Mă distram enorm știind că ouăle sunt în-

gropate la mine în grădină și că erau păzite de Arhibald, înarmat până-n dinți cu o pușcă de vânătoare de 20 mm. Ne tocmeam degeaba, dar nimeni în afară de mine, nu știa, și aceasta mi se părea lucrul cel mai caraghios din lume. În disperare de cauză, Brutus propuse să ne întâlnim diseară, tot aici, dar fiecare să vină cu marfa. Nu, nu puteam diseară. Organizasem o serată, va avea loc și o logodnă, buna cuviință mă obliga să fiu tot timpul în mijlocul musafirilor mei. Mâine, nici atât, fiindcă era miercuri. Făceam parte dintr-o sectă religioasă care nu lucra miercurea. Brutus se înfurie și-mi ceru să-termin cu tâmpeniile, dar eu țineam morțiș că, împotriva convingerilor mele, nu mă putea face să ridic miercurea nici măcar un ac de jos. În cele din urmă căzurăm de acord asupra zilei următoare, joia. Nici joia n-ar fi fost o zi tocmai-tocmai recomandabilă, dar, în sfârșit, fiindcă avusesem plăcerea să mă conving de solicitudinea partenerilor mei eram dispus, la rândul meu, să fac unele concesii. Deci rămânea pe joi. Ajunși aici cu discuțiile îmi veni o idee splendidă.

— Totul trebuie să fie legal, declarai eu inspirat. Ca să n-avem vorbe. Se pricepe vreunul din voi să întocmească un contract?

— Ce-s aiurelile astea? Nu e nevoie de nici un contract!

— Ba da, ba da! Voi sunteți străini, n-aveți de unde să știți ce tradiții și ce obiceiuri sunt pe la noi.

Marinescu prinse ideea din aer.

— Am văzut adineauri în cârciumă pe domnul consilier juridic Raminagrobis, care a venit la odihnă în orașul nostru. El ne-ar putea ajuta.

Îl felicitai din ochi.

— Bună idee! O persoană neutră. El ne va face actul și ne va servi de arbitru. Du-te și cheamă-l încoace.

Până să se opună Brutus, directorul muzeului țâșni pe ușă și, după câteva secunde se-ntoarse cu Raminagrobis. Dalai-Lama avea o pereche de ochelari pe nas și juca rolul unui cărturar deranjat din preocupările sale științifice. Când auzi despre ce e vorba, ochii săi sclipiră, dar se stinseră repede. Îi plăcuse găselnița mea dar se ferea a-mi arăta întreaga lui aprobare, ca nu cumva să cad în păcatul trufiei, atât de periculos pentru mântuirea sufletului. Cât ai clipi din ochi umplu masa de hârtoage, ne întrebă pe fiecare unde ne-am născut și cum îi chema pe părinți, ne ceru actele de identitate, ne puse să jurăm și în cele din urmă încheie o înțelegere precum că joi seara la ora 20, la Clopotul, se va face, în mod necondiționat, schimbul.

— Așa, oftă el după ce eu, muzeografi și Brutus semnarăm. Acum beneficiarul să aducă timbre în valoare de 500 lei.

— Dă fuga Samuel! propusei eu. Însă Brutus era de altă părere.

— Potirul era al nostru și nu facem decât să-l luăm înapoi. Nu înțeleg de ce suntem noi beneficiarii.

— Fiindcă dați un lucru care nu vă trebuie pe unul care vă trebuie.

— Și ei nu sunt în aceeași situație?

— Nu. Ei primesc un lucru care nu vă trebuie și dau în schimb un lucru care vă trebuie. Sesizezi nuanța?...

Brutus se încruntă câteva clipe la unul din colțurile mesei, apoi renunță.

— Du-te, mă, după timbre! îi porunci el lui Samuel. Deși ne-am complicat în mod inutil.

— Și, înainte de a viza actele, spuse Raminagrobis, vă rog să-mi achitați onorariul. Zece mii de lei. Tot beneficiarul suportă și această cheltuială, așa spune legea.

După o discuție înverșunată, Brutus scoase gologanii. Accepta toate scamatoriile astea numai ca să nu zică cineva că este meschin.

— Bănuiesc că nu sunteți o bandă de mâna doua? întrebă Raminagrobis. Al Capone avea o armată întreagă de consilieri juridici. Poate voi lucrați mai în mic.

— Ei, în America avem și noi avocații noștri.

— Foarte bine. Și la noi aici legea e ca pretutindeni. Faceți atâta gălăgie pentru un fleac de zece mii.

— Nu e vorba de asta, zise Brutus, dar aș fi vrut ca actele să fie măcar bătute la mașină. Pun foarte mare preț pe aspectul exterior.

Și asta era o trăsătură frumoasă a caracterului său, îl încurajă Raminagrobis. De altfel, peste drum era un fel de birou de copiat acte: n-aveam decât să trecem strada și-ntr-o oră, cel mult două, rezolvam treaba. Mai mult de două-trei mii nu putea să ne coste.

— Hai, mă, mai repede cu timbrele! se răsti Brutus la Samuel, care tocmai intra pe ușă. Că tipul ăsta și-a pus în gând să ne curețe de gologani pe căi legale. Nu, nu te mai las să scoți nici o vorbă, că iar ceri bani. Rămâne pe joi seara la opt. Dacă încearcă vreunul să mă tragă pe sfoară, să știe de pe acum că e un om mort și livid, Salabacrolsum!

Se retraseră de-a-ndaratele, după ce goliră țoiurile. Curând după ei, ieși Raminagrobis, cu un aer demn și, la vreo câteva minute, plecai și eu, împreună cu cei doi muzeografi. Mă simțeam destins ca după o baie de aburi, numai tăișul palmei mă durea din cauza loviturii pe care o dăruisem antipaticului Samuel. Încă un dușman în plus, gândii eu potrivit-mi cureaua. Mărginit și chiar cretinoid, dar luptător puternic și primejdios. La viitoarea întâlnire trebuia anihilat în primele trei secunde, altfel mă nimicea. Mă despărții de cei doi directori sfătuindu-i să întărească gărzile.

— Și diseară vă aștept la vila Reduta, încheiai eu. Rași, tunși și frezați. Ca la o logodnă. Vorba aia: țara arde și baba se piaptână.

*

Totuși, pentru mine sarcinile acelei zile nu se sfârșiseră: trebuia să iau măsuri pentru buna desfășurare a banchetului și de asemenea să-l informez pe Inspector asupra celor întâmplate. Pentru prima treabă contam pe ajutorul neprecupețit al lui Papastratos, care îmi primi toate comenzile cu un aer extrem de fericit, ceea ce însemna că mă încărcase binișor la socoteală cu ocazia pomenii. Cu Inspectorul trebuia să discut personal și, fiindcă veni vorba de dânsul, vreau să răspund unei obiecții făcute, nu demult, de către „genialul Raminagrobis.

— Suflete, îmi zisese atunci Dalai-Lama, mestecând îngândurat pipa sa de abanos, nu întrezăresc, nicăieri în povestea ta, rolul jucat în aceste evenimente de agenții noștri de ordine și siguranță. Orice om cu scaun la cap și-ar pune întrebarea asta. Ce, n-avem mamă, n-avem tată? Ar reieși că, oricui îi trăznește prin cap să tragă cu pistolul în țara noastră, sau să răpească cetățeni onorabili, poate s-o facă fără să-l împiedice nimeni. Hai să fim serioși! Îi nedreptățești pe acești bravi apărători ai liniștii publice.

— Nu, rabi, mă jignești crezându-mă capabil de atâta nerecunoștință. Îți jur că situația stă cu totul altfel de cum îți închipui tu!

Și fiindcă eram între noi, îi dădusem lămuriri complete asupra amănuntelor mai subtile ale întregii afaceri. De la bun început, Inspectorul și cu echipa sa de agenți versați și unși cu toate alifiile, urmărea pas cu pas desfășurarea aventurilor noastre. Nevăzuți-neauziți, ca niște umbre. Potirul și ouăle de brontozaur îi interesau prea puțin, aproape deloc. Altele erau obiectivele lor, dar bineînțeles că n-aveau nici un motiv să mi le împărtășească mie. Îl informam în fiecare seară pe Inspector asupra tuturor celor văzute și auzite, și el îmi dădea sugestii prețioase. Momentul ca ei să intre direct în acțiune era încă departe, totuși controlau cu atenție fiecare mișcare. Aflând că notez toate întâmplările prin care treceam, Inspectorul strâmbase din nas. Adică așa vine vorba, aceasta este expresia mea; dânsul n-ar face niciodată vreun gest sau să spună vreun cuvânt care să contravină, fie și într-o mică măsură, regulilor nescrise ale celei mai perfecte politeți. Inspectorul este un gentleman desăvârșit;

ai jura că a învățat la Oxford sau Cambridge, între lorzii cei mai scortoși și, când colo, el nici n-a visat să treacă pe-acolo iar liceul și l-a făcut într-un oraș nereședință de județ. Poate de-aici i se trage bunul simț și politețea care-l caracterizează și pe care le respectă chiar față de

borfașii cei mai siniștri. Când l-am cunoscut prima dată, cu ocazia asasinării lui Giuseppe, mi-a părut puțințel cam emfatic; abia mai târziu mi-am dat seama că acest om are, de fapt, un stil, sau mai bine zis niște principii de comportament, de la care n-ar abdica nici în fața morții.

— Tu totdeauna te ambalezi, mormăise Raminagrobis care nu suportă să lauzi pe altcineva în fața lui. Un tip nițeluș ciudat, într-adevăr. L-am cunoscut și eu: nu-l găsesc chiar așa de extraordinar.

Mie mi se păruse interesant, în orice caz mult deosebit de arheologii noștri de la institut. Mai întâi, niciodată nu l-am văzut neras, totdeauna e pus la punct, corect îmbrăcat. Într-o noapte dădusem buzna peste el, la ora două, să-i comunic ceva. Îmi deschisese după câteva secunde, îmbrăcat din cap până în picioare, cu cravata la gât și cu freza impecabilă lucind ca o placă de patefon. De zece ani învăța limba engleză după cursurile de la radio, și ar fi trebuit să știe o engleză turbată, dar nu l-am auzit niciodată rostind vreun cuvântel. Să fi fost un timid? Nu știu și, oricum, e cam greu să afirmi acest lucru despre un om care a descoperit cel puțin douăzeci de cazuri încurcate, nu pot să le zic celebre. fiindcă la noi ziarele nu publică astfel de știri senzaționale, că doar n-o să-i ajutăm pe huligani să facă schimb de experiență prin presă, ca-n alte țări. Totuși, dacă n-ar fi evitat în mod sistematic publicitatea, Inspectorul ar fi fost, după unii, un fel Maigret român, comparație care n-are nici o valoare fiindcă pe mine personal, acest serial m-a lăsat rece; cred că e singurul film polițist care m-a adormit cu mult înainte de a se sfârși.

— Să stai și să scrii pe hârtie tot ce-ți trăznește prin cap!... nu cunosc altă îndeletnicire mai periculoasă, îmi mărturisi Inspectorul în după-amiaza aceea, după ce-i povestii de întâlnirea noastră cu banda lui Brutus, la Clopotul. Cândva, eram foarte tânăr pe-atunci, am scris niște poezii unei fete și, până la urmă, fata - nu că să mă însor cu ea.

— Și cum ai scăpat?

— Păi ce, am scăpat? Nu-ți spusei că e o treabă periculoasă? Așa că, dacă vrei neapărat să ai complicații, continuă-ți însemnările, eu nu te sfătuiesc, dar, să schimbi numele și orașele și, în fiecare seară, îmi aduci hârtiile aici să le închid în casa de fier. După ce se termină bâlciul, ți le dau să faci ce vrei cu ele. Iar despre mine și ai mei - nici o vorbă, ai înțeles? Dacă aveam nevoie de glorie, mă făceam actor sau crainic sportiv cum e Cristian Țopescu.

Îmi dădeam seama și fără să mă prelucreze atâta, că meseria de detectiv cere prudență și discreție, așa că îi promisei tot ce dorea și astfel se explică de ce am eliminat din povestirea mea tot ceea ce ar fi putut avea legătură cu activitatea amicului meu, Inspectorul, și a echipei sale.

După asta, bucuros că cineva are grijă de noi, mă întorsei la vila Reduta. Musafirii mei se culcaseră ca să fie proaspeți la serată; prin curte rătăcea doar silueta neagră a lui Arhibald, cu arma pe umăr, fluierând o arie foarte africană. Bun, era în regulă! Mă lungii în camera mea hotărât să dorm vreo trei ore, dar nici nu apucasem să ațipesc când simții un pas ușurel abia atingând covorul. Apoi o mână subțire, mirosind a cremă Nivea, îmi atinse fruntea. „Dă, Doamne, să fie Alidada, mă rugai eu în gând, prinzând pe întuneric brațul acela rotund și neted ca o balustradă și băjbâind după butonul lămpiței de noapte.

— Lasă, nu e nevoie să aprinzi, se auzi în șoaptă vocea Micșuneascăi. Fă-mi și mie loc. Dormeai?...

Aprinsei totuși și mă refugiai pe marginea patului. Micșuneasca își acoperi ochii cu mâinile.

— În sfârșit, zise ea, cum vrei... Am profitat că vicepreședintele doarme....

— Ce fericit!

— ...Și m-am strecurat înapoi. Și te rog să nu fii răutăcios. Ziceai că ai să-mi spui ceva între patru ochi.

— Eu?... A, da! Știi, mi-am dat seama că Vicepreședintele e un băiat de treabă, suflet mare, generos, un adevărat prieten.

— Zău? Și ce-ți pasă ție?...

— Mă gândeam că ar fi bine să te măriți cu el. Are o situație frumoasă, e cineva...

Micșuneasca se cuibări pe marginea patului și-și strânse capodul. Mirosul de cremă Nivea dispăru. Musafira mea părea acum o gospodină cumsecade care își face socoteala banilor cheltuiți cu piața.

— Știi că m-am gândit și eu la ce spui tu? mărturisi ea în cele din urmă. El pare foarte ambalat, înțelegi?

— Da. Și tu?

— Îl apreciez mult. E o personalitate, parcă așa spuneai?

— Păi atunci hai să-ți facem trampa.

— Vai, ce urât vorbești! Cum?

— Diseară, la petrecerea noastră o să se logodească doi tineri din localitate. Îmbracă-te și tu în alb, ia niște flori în mână și ține-l de braț pe Vicepreședinte. Eu și cu Raminagrobis o să încurcăm lucrurile în așa fel încât musafirii o să vină întâi la voi să vă felicite. Îl silim, în felul acesta, pe nea Stelian, să ia o atitudine.

— Vai, ce drăguț ești tu, Pepsi! Și ce generos! și eu care credeam... Cum am să te răsplătesc, oare? Hai să te sărut!

— Nu, te rog! Nu acum. Ar fi contrar propriului tău interes. Îmi ții însă contul deschis, da? Cred că n-ai să exagerezi în rolul de soție virtuoasă?

— S-o crezi tu! Află că cel puțin cinci luni de zile de-aci încolo nici n-am să mă uit la alt bărbat.

— Atunci Vicepreședintele se poate considera cel mai fericit dintre oameni.

Micșuneasca plecă pășind ca o fantomă în vârful picioarelor ei lungi. Mă uitai câteva clipe după ea, cu admirație. Distinsă femeie, domnule! Cu câtă grație știa să păstreze aparențele și cât de discret, dar hotărât, își manifesta dreptul ei firesc la libertate și independență. Aș fi compus în cinstea ei o odă, poate nițeluș ironică dar în fond sinceră, dacă nu m-ar fi deranjat tocmai când voiam să dorm. Ei, să mă fi trezit Alidada, ce bine ar fi fost! Hotărât lucru, treceam printr-o zodie proastă, zodia samariteanului milostiv. Aranjam cu frenezie treburile altora, în timp ce ale mele ieșeau pe dos. Poate mă agățam de idealuri străine tocmai fiindcă ale mele eșuaseră!... Nu-mi dădeam seama care era realitatea și de altfel nu folosisem niciodată etichete chiar atât de pretențioase pentru diversele mele aspirații. Era straniu că Mirandolina ocupase atâta loc în viața mea fără ca eu să-mi dau seama. Ca un virus care te invadează încetul cu încetul, în mod insidios. Nu, comparația era nefericită. Anul petrecut cu Mirandolina nu fusese o boală ci o perioadă plină de viață și de lumină. O perioadă pe care o trăisem pur și simplu, fără să mă gândesc că s-ar putea sfârși vreodată.

Tot cugetând astfel, geamurile deveniră cenușii apoi albastre. În caroiajul giurgiuvelelor negre, apăru pe firmament ca o pioneză de aur, steaua polară, călăuza marinarilor. Familia Veta și Dumitru Iordan începu să zdupăie pe scări. Musafirii mei reveneau la viață din umbra caldă a așternuturilor. O clipă îmi dorii să am puterea de a privi prin ziduri, ca printr-un geam de sticlă, eu rămânând în continuare nevăzut. Poate m-aș fi strecurat în camera micuței Alidada, să o privesc cum se gătește și să-i ascund lucrurile. Sau poate aș fi răscolit întreg orașul și portul în căutarea altui chip cunoscut. Nu-mi dădeam seama ce anume aș fi dorit cu adevărat să fac.

Capitolul IX - PEA MULTE LOVITURI DE TEATRU!

Cum spuneam, vila Reduta începuse să zumzăie. Îmi era lene să mă dau jos din pat, dar niște trâmbițe neiertătoare izbucniră dinspre aleea principală, risipind pentru totdeauna lenevia acelei după amiezi de repaus. Recunoșteam chiar aria, – sol-do-do-sol-do-re-mi-do-do-re-re-re-mi-re-do, – dar îmi era imposibil să-i dau deocamdată un nume. Am notat totuși notele în speranța că altcineva o să reușească să o identifice cândva. La auzul acestei muzici sării din pat și deschisei larg fereastra. Un individ cu pantaloni scurți și verzi, a la Wilhelm Tell, și cu o arhebuzză pe umăr, deschidea larg porțile de fier ale Redutei. Era Dumitru Iordan, dar ce i s-o fi năzărit să se îmbrace astfel? Și de unde răsunau trâmbițele?... Aveam să aflu în curând, căci un landou alb, tras de cai gătiți cu panglicuțe și clopoței, intră în trap săltat pe aleea principală. Pe capră, un găligan în livrea sufla cu voluptate într-o goarnă argintie, plină de ciucuri și brandenburguri. Wilhelm Tell sărise pe scară și landoul, descriind un arc de cerc, trase la peron. Un canibal cu sulita ridicată țâșni dintre tufișurile de trandafiri și deschise portiera. Din landou coborâră, în pas elegant, Marchiza de Pompadour și doctorul Fu-Manciu. În timp ce trâmbița gălgăia cu disperare spre cerul albastru: mi-fa-fa-mi-re-do-si-do-si-la, reușii să identific personajele. Canibalul era, firește, Arhibald, dar de unde o fi luat el amuletele și scalpii? Marchiza de Pompadour nu era altcineva decât bine cunoscuta Țoancă-mică, iar însoțitorul ei, Raminagrobis, nici nu și-ar fi putut alege o deghizare mai potrivită decât sub masca misteriosului Fu-Manciu, diabolicul doctor din filmele de groază de acum patruzeci de ani. Mii de trâmbițe și de catapulte! ideea cu balul mascat nu se putuse naște decât în căpățâna lui Mălai-mare; de dimineață spusese el ceva, fără să insiste, nici nu reținusem propunerea, dar ceilalți o îmbrățișaseră, desigur, cu entuziasm. Începui să mă gândesc serios la propriul meu costum, când auzii pe macadamul străzii un galop infernal și, prin poarta dată la perete, năvăliră în curte doi călăreți teribili: Decebal Marinescu ca Gladiator Trac și iubitul său confrate Petrescu-Villanova, costumat în Popa Șapcă, dacă mai țin eu minte, din cartea de istorie, figura acestui mare patriot.

„Îmi pun un cearșaf în cap ,— mă gândii eu, – și mă deghizez în El Zorab... Însă lucrurile fuseseră aranjate altfel. Coana Veta lui Iordan, dădu buzna peste mine, după ce bătuse la ușă, și-mi așternu pe pat un costum pe care-l recunoscui dintr-o ochire, fiindcă mai demult mă aflasem deseori în pielea personajului, și încă în interes de serviciu. Mi se oferea, deci,

prilejul, să mai fiu o dată Arcașul Verde, și nu vedeam nici un motiv să refuz.

— Mersi, coană Veto! Vezi să nu te zgârâi în arc. Dumneata ce ești în seara asta?

— Nu vedeți? Ghicitoare țigancă! S-a nimerit bine, că la desert vreau să le ghicesc fetelor în cafea.

— Minunat! Ascultă... pe Alidada o știi care e, nu?... Aia subțirică, cu ochii mari. În regulă! Ei să-i ghicești că un domn bine, cum aș fi eu, de exemplu, are pentru ea niște sentimente foarte romantice.

— Adică, o iubește!

— Ei, da! Însă trebuie spus mai pe ocolite. Știi dumneata cum, și o să am și eu grijă...

Ghicitoarea plecă lăsându-mă să mă îmbrac, activitate ce nu-mi răpi prea mult timp. Arătam destul de bine sub pălăriuța cu pană de cocoș și mă gândeam cum să fac să-mi lipesc o mustață, când auzii din curte niște răcnete nefirești. Mă uitai pe fereastră. Pe alee înainta greoi, Fernando Cortez, alias Inspectorul, în echipament complet de conchistador, iar, în jurul lui, Arhibald țopăia frenetic dansul vânătorilor de capete, intonând imnul sacru al canibalilor, din care auzeam clar doar două cuvinte: kai-kay, adică: te mănânc! (Am spus: „doar două cuvinte, deoarece cel de-al doilea „kai se scrie cu igrec).

Mă repezii pe scări, decis să-mi fac o apariție senzațională când, la intrarea în hol mă izbii nas în nas cu Vicepreședintele, care făcea de gardă.

— Hop! pe-aicea nu se trece! îmi trânti el istoricele cuvinte de la Mărășești. Fetele n-au terminat cu îmbrăcatul.

— Minunat! zisei eu ca să-l înfurii. Hai atunci să aruncăm și noi o privire!

Se înfipse și mai tare pe picioare. Nu puteam trece decât peste cadavrul lui, ceea ce ar fi depășit cu mult intențiile mele.

— Ești un tip turmentat, mă cântări el. Cred că ai tot felul de complexe. Îți recomand viața în aer liber și mult, mult sport. Înțelegi?

Mă uitai la el ca la un basorelief antic, șters de ploi și de indiferența generațiilor mai tinere. Totuși Vicepreședintele făcea figură onorabilă. Mai mult gol decât îmbrăcat, purta o piele de leu pe umeri, (unde naiba o fi găsit-o?) și o măciucă colosală în mână. Dacă-l întărâtam prea mult ar fi fost în stare să mă și altoiască. Bronzat, mai mult corpolent decât mușchiulos, era un Hercule cam trecut, dar arțăgos, atenta la orice nerozie ca să dovedească doamnelor că vârsta bărbaților se măsoară după

succesele lor iar nu după anii la al căror număr nici nu merită să ne mai gândim.

— N-ar fi exclus să-ți dau ascultare, îi strecurai eu, fiindcă ești mult mai mare decât mine și ai apucat și primul război mondial. Costumul însă o să te incomodeze: blana e foarte călduroasă iar ghioaga prea grea și o să te împiedice la dans. Îți recomand un costum de orator roman: un cearșaf aruncat pe umeri, și gata!

— Nu e rea ideea.

— Și puneți și niște cothurni. Te fac mai înalt.

— S-a marcat și asta. Știi ce, dacă vrei să arunci o privire înăuntru, n-am nimic împotriva.

— Mulțumesc, a fost doar așa, o vorbă. Mă duc să văd ce mai e pe la bucătărie. Cred că autosifoanele o să ne facă iar pocinogul.

În oficiu privirea îmi fu numaidecât atrasă de un frumos turban portocaliu ce plutea printre cratițe: era Papastratos în rolul lui Sinan-Pașa, foarte mândru de costumul său: șalvari, iatagan și „cenci”. (Cenci nu știam ce înseamnă dar mi-a fost rușine să întreb.)

— Alahabad, am zis eu folosind un salut, după părerea mea, ieniceresc. Urdu-burdu-țocali pic-poc!

— Esmecherd, elbechere, răspunse Papastratos.

Privii scurt împrejur; totul părea în ordine. Papastratos îmi dădu raportul pe un ton emfatic:

„Salate à la boeuf, decorative – spuse dânsul.

Cu diademe de albușuri fierte

Se instalează, fără să se certe,

Printre tartine, icre și andive;

Ca niște padișahi cu largi turbane

Stau gogoșarii, cum le vine bine

Și lângă ei, în mari batalioane

Făcură haltă negrele măslina...”

— Ești colosal! îl întrerupsei eu. Habar n-aveam că printre noi se află un poet.

— Are șaiszeci și două de strofe, șopti Papastratos cu mândrie, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

— Fantastic! Dacă vezi că se termină vinul, apari în scenă și ne-o reciți pe toată.

Îl lăsa pe gânduri, puțin cam dezamăgit după cum mi se părea mie, și ieșii în curte, unde unul din eroii principali ai acestei serii își făcea acum apariția: Gicu! Viteazul muzeograf purta cu dezinvoltură veșmântul atât de simplu al nefericitului prinț al Danemarcei și, asemeni lui Hamlet, pe buzele sale părea că flutură turburătoarea întrebare, prea bine cunoscută de noi, dar al cărei răspuns va rămâne veșnic învăluit în mister. A muri... a dormi... părea că se întreabă Gicu. Sau poate că visa... Nu, pe cuvânt, era un rol greu, - mă și grăbii să-l felicit, - și, probabil din cauza aceasta, simțise nevoia, unui aghiotant, în speță a lui Ștefănescu, care, spre deosebire de Rozenkranz și Guildenstern, era deghizat în călușar și părea gata să se sacrifice, numai lucrurile să iasă bine.

— Bravo, băieți! îi lăudai eu strângându-le mâna. O să faceți senzație, plus că, în felul acesta, petrecerea noastră capătă un aer mai intelectual. Încă o dată, bravo! și duceți-vă de-i ardeți un șpriț, că doamnele nu sunt încă gata.

Intrând în hol, văzui că majoritatea invitaților coborâseră și-și tonificau organismul cu băuturile tari oferite de Wilhelm Tell. O scurtă exclamație ne întâmpină în prag. Gicu făcuse senzație: înainta acum gânditor cu o căpățână de mort, pregătită din vreme, pe care Ștefănescu-Călușaru, o ținuse până atunci ascunsă într-o desagă. Madam de Pompadour se rupse de la brațul lui Fu-Manciu și-i alergă înainte. Hamlet predete căpățâna aghiotantului său și o apucă pe marchiză de mijloc, vârtos. Popa Șapcă, aciuیت lângă pic-up, puse la întâmplare o bighină. Câteva clipe cei doi dansară singuri, apoi o ușă laterală răbufni cu zgomot și cele trei silfide năvăliră în sală, ținându-se de mână: Alidada în chip de Columbină, Genoveva în tradiționalul kimono al lui Cio-Cio-San și Micșuneasca... fraților, mi-era și rușine să mă uit! ca Salomee, iar despre costumul ei, ce să mai zic, era splendid, dar redus la strictul necesar, totul poetizat de niște văluri roz, care pluteau în jurul ei ca drapelele brikului Mircea de ziua marinei, când acesta arborează marele pavoaz. Totuși aplaudarăm, cuplurile se formară. La cererea generală Popa Șapcă puse o wigoombă. Mă băgai după un dulap de stejar, fiindcă în cameră se iscase un vârtej care făcea să penduleze candelabrele. În timpul iureșului perechile se schimbă: Marchiza de Pompadour cu Gladiatorul Trac, Cio-Cio-San cu Fernando-Cortez, Hamlet cu Salomeea. Iar în colțul opus, sărmana Columbină se zbătea în ghearele diabolicului doctor Fu-Manciu. Ieșii repede de după mobilă și mă pregăteam să o salvez, când interveni, în locul meu, Canibalul, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Liniștit despre partea asta, mă pregătii să rezolv cel de-al doilea incident al serii: costumul inuman de decoltat al Micșuneascăi. O prinsei de mână când

trecu pe lângă mine, plutind vaporeasă în vârful picioarelor desculțe, și o smucii din brațele lui Hamlet.

— Ești cam carnivor, bătrâne, îi spusei lui Gicu care se oprise uluit. Du-te și regăsește-ți logodnica; uiți că acum ai familie, ai obligații?... Apoi, după ce ne amestecărăm printre ceilalți iubitori de wigoombă, o luai la zor pe Micșuneasca: Ascultă, madam, ești într-o ureche? Ce te-a apucat să dai buzna așa, goală, în sala de dans, tocmai când vrem să te mărităm? Cum ți-am ordonat eu să te îmbraci?

— În alb, începu să se bâlbâie Micșuneasca... dar să vezi că...

— Gura! în următoarele zece secunde te evaporezi pe ușa aia! E clar? Trănestești un cearșaf pe tine și te deghizezi în vestală. Veșmântul tău sacerdotal va fi lung până la călcâie. Să nu te prind că-l ridici peste genunchi că te rup cu bătaia.

— Am să fac cum zici tu, Pepsi, suspină nefericita. Credeam că...

— Nu mă interesează ce credeai tu. Pe o măsuță ai să găsești două cununi de lauri; una ți-o pui pe cap și pe cealaltă i-o îndeși lui nea Stelian pe urechi. El o să fie îmbrăcat în senator roman. Senatorul și vestala - o pereche potrivită! Îl tragi, acolo, lângă oglindă și așteptați felicitările.

Micșuneasca dispăru pe ușa indicată, ca uraganul Flora trecând deasupra insulelor Bermude. Prin oglinda cea mare a holului privii din nou sala. Fu-Manciu dansa cu Cio-Cio-San, încercând probabil să o vrăjească cu eternele sale povești; îi făcui un semn discret de binecuvântare iar el mulțumi cu un zâmbet foarte interiorizat. Columbina mea dansa încă cu Vânătorul de Capete, părând fermecată de amuletele acestuia. Ne trimiserăm prin oglindă o mică fluturare de mână, ca un semn de recunoaștere. „O blândă copilă cu părul răvășit, cum scria Raminagrobis într-unul din romanele sale malaeze. Ah, scumpa mea colaboratoare, dacă ai ști ce proiecte de viitor am făcut în legătură cu tine! Să crape de necaz necredincioasa Mirandolina!

O rumoare subită sparse bâlciul: pe o ușă laterală apăruse Marele Vizir Papastratos cu un extraordinar punct în flăcări. De emoție, Popa Șapcă izbi cu cotul în brațul pic-up-ului și wigoomba se transformă în niște miorlăieli sinistre, apoi încetă brusc. Mă aflam lângă castronul cu băutură și, scoțând un urlet vânătoresc, poruncii să se închidă electrica. Holul rămase luminat doar de flăcările violacee ale punctului, care se răsfrângeau pe chipurile musafirilor într-un joc tremurat de umbre. Cei de față păreau că râd sau se strâmbă, chipurile lor se topiră ca niște măști de ceară: Madam de Pompadour se transformă într-un cornet de înghețată cu frișcă, Gladiatorul Trac se sinucise înfigându-și în piept brațul stâng transformat în trident, lui Fernando Cortez îi crescură urechile mari, ca

niște aripi, și o mișcare îl strivi definitiv de un perete; Hamlet începu să dueleze cu propriul său nas împotriva lui Fu Manci ce părea o mască de gips, goală pe dinăuntru.

— Apropie-te, o, tu neliniștit prinț al Danemarcei și tu, marchiză... Începui eu cu o voce cavernoasă și, imediat după vorbele mele, un dobitoc aprinse lumina!... Ce-nseamnă porcăria asta?...

Dar nici unul din musafirii mei nu era vinovat de acest incident. În chenarul celor trei ferestre ale holului apăruseră trei personaje, costumate și ele ca pentru bal, dar pe care nu le invitasese nimeni: Rândunica, în chip de Cleopatră, agitând un fel de grenadă lacrimogenă în mână, împreună cu cei doi acoliți ai ei: Stromboli, mascat în Faraon, cu cele două cobre încolăcite în jurul mijlocului și Kamma ca Fakir sau gymnosofist, agitând sarbacana în mână.

— Pe noi ați uitat să ne poftiți, ciripi Rândunica cu falsă veselie, dar tot am venit! Toată lumea la colț! porunci ea, și vă rog să nu-mi puneți nervii la încercare.

— Bine-ți mai șade, lichea bătrână! mârâi eu trecând pe lângă Stromboli. Să nu te mai văd în ochi.

Bătrânul scamator roși până în albul ochilor.

— Bine, dar ți-am explicat, Nicule, cum stă chestiunea, încercă el să se dezvinovățească. Te rog să mă înțelegi și pe mine!

Rândunica interveni cu autoritate.

— Nu mai vorbi cu el, tăticule. E un rudimentar. Ți-am povestit doar că stă în calea fericirii mele. Noi să luăm ce e al nostru, adică potirul, și apoi îi lăsăm să-și continue petrecerea.

— Nu e nici un potir aici, intervenii eu. V-ați deranjat degeaba!

— Zău? Atunci o să ne mulțumim cu ouăle de brutozaur. Al treilea rond pe mâna stângă sau al șaptelea pe mâna dreaptă. Du-te, papi, și le dezgroapă, dar fii atent că negrul are pușcă.

Mă uitai repede prin hol: într-adevăr Arhibald dispăruse. Ehe, treaba n-o să le fie atât de ușoară acestor tâlhari de drumul mare. De altfel, în sală se aflau și eroi. Mă refer la cei trei muzeografi, care nu concepeau să stea cu mâinile în sân în timp ce ouăle de brutozaur le zburau de sub nas. Fără să se sfătuiască în prealabil, ei se năpustiră orbește către inamicii din ferestre, sperând să-i ia prin surprindere. Era o acțiune măreață, dar disperată și inutilă în același timp, fiindcă la un şuierat al lui Stromboli, una din cobre îl imobiliză pe Popa Șapcă iar cealaltă pe Gladiatorul Trac, în timp ce o săgeată pornită din sarbacana lui Kamma îl adormi pe Hamlet, amânând cu câteva ore logodna proiectată. Informată în câteva cuvinte de

Fu-Manciu asupra efectului temporar al narcoticului, Columbina suportă cu bărbăție această lovitură a sortii.

Urmă un moment de stupeoare, nici unul din noi nu știam ce să facem și tocmai acum se găsi Micșuneasca să intre în scenă. Se îmbrăcase ca vestală, așa cum îi poruncisem, și avea în mână o cunună de lauri pe care, fără multă vorbă, o așeză pe capul Vicepreședintelui. Era evident că nu-și dădea seama de atmosfera din încăperea, căci începu să turuie:

— În timp ce-mi schimbam costumul, iahtul Maramureș a ancorat în fața plajei și niște indivizi, deghizați în pirați, au coborât din el îndreptându-se înapoi. Erau extrem de originali dar nu știam, Pepsi, că i-ai invitat și pe americani la petrecere.

„Ea bine vorba nu sfârșea, la ușă iată, se-auzea, o lovitură...” Cu un zbor greoi de bătlan de baltă, Dumitru Iordan, îmbrăcat în hainele lui Wilhelm Tell dar având un destin mult mai nenorocit, pătrunse planând către mijlocul încăperii, unde se prăbuși greoi, rupându-și arhebuza. După el se năpusti Samuel, bruta, îmbrăcat în corsar englez, frecându-și pumnul și, în urma acestuia, amiralul Nelson, cu un platur negru pe ochiul scos și cu două pistoale ultramoderne în mână. Brutus! Simții o sudoare rece curgându-mi de-a lungul spinării. Columbina leșină pe tăcute, parcă făcând o reverență. De-o parte și de alta a oglinzii încremeniseră două cupluri: Senatorul cu Vestala și Cio-Cio-San cu diabolicul doctor Fu-Manciu. N-o zării pe Alidada însă îmi închipui că mititica s-o fi ascuns după vreo perdea. De fapt nici n-avui timp să gândesc prea mult, căci Brutus luă comanda:

— Sus mâinile! ordonă el cu voce răgușită, trăgând două gloanțe de revolver în torta uriașă, cu cremă de ciocolată, pe care Papastratos o considera capodopera vieții sale... Primul din voi care mișcă, să se considere un om mort, îngropat și cu parastasele făcute!

Și mai trase un foc în torta de ciocolată! Era un semnal, pesemne, căci auzii troznind niște bastoane de cauciuc și asistenții Cleopatrei: Faraonul și Gymnosofistul se prăbușiră pe splendidul covor persan moștenit de la Giuseppe, alături de Wilhelm Tell, într-un somn fără vise. În locul celor căzuți, apărură în chenarul ferestrelor, cunoscuții acoliți ai lui Brutus, George și Harry, primul costumat în corsar englez, celălalt în corsar francez. Brutus se repezi la Rândunica și-i luă grenada din mână, împingând-o apoi cu fața la perete.

— He-he-he-he! gâlgâi el cu plăcere, văzându-se stăpân pe situație. Dacă-i bal – bal să fie! Scoateți repede potirul! Cu tine vorbesc, Piază-rea!

Mie mi se adresase, neștiind însă că nu-mi plac pseudonimele. Luai un pișcot dintr-o farfurie și începui să-l mestec în mod distins. Asta păru că-l înfurie. Răcni din toți bojocii:

— Samuel! Șo pe el!

Bestia era chiar lângă mine și mă luă pe neașteptate, cu un dos de labă atât de violent că mă proiectă într-un perete unde dă râmai tencuiala. Mă întorsei amețit, tocmai la timp ca să primesc un croșeu de dreapta care-mi zgudui toate gândurile, ca un cutremur de gradul nouă. Eram întins pe podea, cu fața în sus, și din nas îmi gâlgâia sângele, însă nu-mi mușcasem, din fericire, limba. Lângă mine, se afla trupul lui Kamma și, tot făcând pe leșinatul, începui să-l pipăi pentru a-i lua sarbacana. Dar Brutus n-avea timp de pierdut.

— Potirul! răcni el încă o dată. Și, văzând prea puțin entuziasm la mine, comandă: Samuel, accelerează-l!

Nu găsisem sarbacana dar îmi recăpătasem sângele rece și eram fericit că am prilejul să-i dau o nouă lecție gorilei asmuțite de Brutus contra mea. Când Samuel se aplecă, decis să mă cârpească din nou cu pumnul lui păros și mare cât o măciucă, îl trântii, cu o mișcare fulgerătoare, amândouă picioarele în obraz, năucindu-l și propulsându-l vertiginos înspre peretele de care sta proptit Brutus. Scopul meu fusese, de fapt, ca atacatorul să facă un carambol cu falsul amiral Nelson și, amândouă căpățânile să ia mandă în perete. Și chiar așa se și întâmplă, fiindcă băgasem mult efect în lovitură. Îmi frecai mâinile fericit, mai ales că, până să-și vină ei în fire, găsisem și sarbacana, ba o și încărcasem. Însă nu voiam să fac uz de ea până nu-l poceam bine pe Samuel. La următoarele trei salturi, dantura individului era țândări iar obrazul lui, lătăreț și antipatic, arăta ca o piftie de porc, vânătă, uitată săptămâni întregi în frigider. Nici eu nu scăpasem ușor: mă simțeam de parcă m-ar fi bătut cineva cu un scaun, dar nu-mi păsa, căci vedeam cum moralul adversarului slăbește. În cele din urmă bestia puse mâna pe cuțit.

— OK Samuel! îl auzii pe Brutus. Ia crestează-mi-l nițel! Și voi puneți mâna pe dame, poate o să ciripească ele mai repede!

Nu puteam să văd ce se petrece în sală căci trebuia să-mi apăr pielea. Reușii să-i fac o fentă nemernicului de Samuel și să-i reped amândoi pumnii, făcuți căpățână de miel, în ceafă. Bestia zbură spre ușă, ca o dropie, dar când să treacă prin ea, aceasta se deschise singură și auzirăm urletele înspăimântate ale nefericitului, căci dincolo era o pivniță al cărei gârlici fusese, probabil, uitat deschis.

Pe unde ieșise bruta intra acum domnul Adalbert Măcelaru, o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat în gonfalonier și cântând marșul din Aida.

— Măinile sus! răcni Brutus agitând revolverele. Harry, George, țineți cu dinții de muieri și la nevoie...

Sarbacana mea îl atinse chiar deasupra reverului redingotei, în carotidă. Amiralul Nelson se frânse din mijloc apoi se prăbuși pe covor, scăpând pistoalele din mână.

Cu tot acest succes, în sală situația se menținea critică fiindcă Harry și George țineau pe Micșuneasca și pe Genoveva sub amenințarea pumnalelor. Domnul Adalbert Măcelaru îmi făcu cu ochiul.

— Și acum, doamnelor și domnilor, anunță el, un mic tur de iluzionism.

— Nici o mișcare în plus, strigă George, dacă țineți la viața ăstora.

— Zău? Atunci... hocus-pocus!

Întreaga asistență izbucni în aplauze; cei doi gangsteri se priviră cu un aer cretin: fioroasele lor pumnale se transformaseră în morcovi. Le aruncară în ciudați la pământ și se căutară de pistoale. Dar bărbații se treziseră din frică și trecură la acțiune. Vicepreședintele îl aduse pe George, în pumni, până în mijlocul holului, unde ne dădu o frumoasă reprezentare de judo, încheiată cu o spectaculoasă, aruncare peste umăr, în japoneză: ippon-seoi-nage sau kata-seoi. După asta, George nu se mai sculă să-și ia restul. Pe celălalt, pe Harry, Raminagrobis îl strânse într-o cravată și-l vârî în mijlocul asistenței, cu ochii bulbucați.

— Eu nu uit, zise Mălai-mare, că ne-am adunat aici pentru o frumoasă ceremonie: logodna lui Gigel cu Țoancă-mică. Canaliile astea au venit neinvitate, dar noi nu-i dăm afară. Trebuie însă să contribuie la întemeierea acestui tânăr cămin. Harry se va duce pe iaht să aducă cadourile. Te sfătuiesc să fii mână largă, Harry, sunteți o firmă veche și Brutus s-ar supăra să afle că te-ai zgârcit. Wilhelm Tell o să-ți dea o mână de ajutor.

Îmbrățișarăm cu multă căldură propunerea lui Raminagrobis, apoi domnul Adalbert Măcelaru luă cuvântul.

— Nu e nici o vrăjitorie, onorat public, începu dânsul. Un simplu fenomen de sugestie colectivă, arhicunoscut în lumea circuitului. Am aflat de petrecere de la Papastratos și am adus cu mine două tinere talente extraordinare care vor răspândi faima circuitului Alessandro pe toate meridianele.

Bătu din palme și pe ușă apărură Față de Cal și părintele Bonifaciu, îmbrăcați, unul în Sherlock Holmes, iar celălalt în August Prostul, puțin cam stingheriți dar gata să ne dea o reprezentare. Domnul Adalbert îi opri cu un gest.

— Nicule, i-ați uitat pe ăia, zise el arătând spre cei doi directori de muzee, completamente inhibați în îmbrățișarea primejdioasă a cobrelor. Și să-i înviem și pe ceilalți cu niște coniac. Rețeta asta nu dă greș niciodată.

Luai repede cobrele și le închisei într-un bufetar, ca să nu mai sperie lumea. Între timp Rândunica primi câteva perechi de palme de la domnul Adalbert și începu să bâzâie, iar Gladiatorul Trac și Popa Șapcă începură să facă gimnastică suedeză ca să-și pună sângele în mișcare. Domnul Adalbert îmi făcu semn să mă apropii.

— Nicule, îmi șopti el entuziasmat, ăștia doi sunt colosali! Îi angajez imediat cu niște onorarii fabuloase! Te rog să mijlocești tu afacerea, dacă mă iubești.

— Aici n-ai brodit-o, nene Adalbert. Dumnealor sunt muzeografi și directori. N-au să recunoască în ruptul capului că sunt ridiculi și că lumea ar putea râde de ei. Ehei, câte talente nu se pierd din cauză că mulți dintre noi avem o părere greșită despre posibilitățile noastre.

Lumea începea să se miște și morții prinseră din nou viață. Imediat ce-și recăpătă elasticitatea, Popa Șapcă puse din nou pic-upul în funcție. Se nimeri să fie o nouă wigoombă. După un scurt program în care Peter și Kapi ne făcură să râdem cu lacrimi, perechile se formară iar. Micșuneasca dansa agățată ca o iederă de Vicepreședinte, pe care-l numea energicule sau magnificul meu invincibil, ceea ce mi se părea exagerat; Marchiza de Pompadour, trezită din leșin, căzu imediat în brațele Gladiatorului Trac. Fernando Cortez o rechiziționă pe Cio-Cio-San, iar Raminagrobis, zis și Fu-Manciu, se înfipse la Cleopatra. Cu ajutorul domnului Adalbert Măcelaru și al lui Kamma, reușirăm să-i redăm societății pe amiralul Nelson și pe nefericitul prinț al Danemarcei, care fuseseră atinși de săgețile sarbacanei. Stromboli avea căpățâna tare și se trezi singur, dar văzând că pierde coniacul se trânti din nou pe spate, făcând pe mortul. Numai antipaticul Samuel trebui spitalizat de urgență deoarece într-adevăr căzuse în pivniță, de unde abea îl scoaserăm cu niște funii. Brutus urmărise întunecat operațiunea „de salvare dar nu-i adresă nici o vorbă de încurajare. Asta însemna că gorila e concediată pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore și deci cariera lui e distrusă. Când apăru și Harry, secondat de major-domul meu, amândoi cu câte două geamantane în mână, așa-zisul amiral Nelson fu cât pe-acți să se sufoce. Aduseseră și lucruri utile: câteva cupoane de stofă, un aparat de radio cu tranzistori, patru pijamale de diferite mărimi, dar și obiecte luate în grabă, fără discernământ, cum erau: un sextant în stare de funcționare, douăzeci de metri de cablu uns cu smoală, un telegraf Morse și harta maritimă a golfului Persic!...

— Și acum, fiindcă am rămas între noi, strigă Raminagrobis, profitând de pauza ce se iscase, propun să felicităm, din toată inima, tânăra pereche!

Înainte de a termina el ultima silabă, Micșuneasca se și instalase în mijlocul oglinzii, ca la fotograf, cu Vicepreședintele de braț. Toată lumea dădu buzna să-i îmbrățișeze. Abia după asta căutau celălalt cuplu. Dar Gicu și cu Țoancă-mică nu reușiseră să-și adune gândurile. Marchiza fusese călcată în mod barbar pe picioare, în timpul dansului, de către Gladiatorul Trac iar Hamlet, încă amețit, deschisese bufetarul ca să-i ia ceva de băut și dăduse peste cobrele închise de mine acolo. Alt leșin, alte suferințe, trebuia câteva palme zdravene ca să-l pună din nou pe linia de plutire. Se nimeri ca tocmai Rândunica să-i dea aceste ajutoare, fiindcă se afla pe aproape, și această întâmplare îi prinse bine întrucât tot simțea ea nevoia să-și descarce furia pe cineva. N-o zăream pe Alidada și mă gândii că mititica perlată, s-o fi refugiat în camera ei când au năvălit gangsterii. N-ar fi fost rău să mă duc s-o caut. Mă pregăteam să iau startul când cineva mă trase de mânecă. Erau Stromboli și Kamma, care mă priveau cu ochi languroși de câine bățut.

— Pleci? Începu Stromboli... Și noi tocmai voiam să-ți explicăm ceva...

— Sunt sătul de minciunile tale cusute cu ață albă. Mă mir că nu ți-e rușine să mai dai ochi cu mine, spion josnic și trădător de meserie al celor mai buni prieteni.

— Explică-i tu, Kamma, se bâlbâi Stromboli lăcrimând. Pe mine nu mă mai crede. Fie vin peste cinci minute.

Nu mai aveam încredere în nimeni, nici măcar în bătrânul indian, care mă învățase să mă joc cu elefantul lui înainte ca eu să fi împlinit trei ani. Și-mi arătase toate tainele meseriei. De ce mă trădaseră amândoi bătrânii, nu puteam pricepe! Stromboli îmi dăduse o explicație; acum eram curios să-l văd și pe Kamma ce mai inventează.

— L-ai rănit adânc în suflet, suspină îmblânzitorul de elefanți. El te iubește și tu...

— Schimbă și tu placa, trădătorule! M-ați atacat în mod laș și perfid, deși voi m-ați crescut și m-ați învățat meserie. De ce ați făcut asta, spune repede?!

Kamma se scărpină în cap cu vârful sarbacanei.

— Știi, Stromboli crede că el este tatăl Rândunicăi, zise el. Și ea îl joacă pe degete cum vrea.

— Bun! Și tu?...

Cu Kamma era ceva mai complicat, după părerea lui.

— Într-o noapte de vară a anului una mie nouă sute...

— Stop, n-am nevoie de amintirile tale din copilărie!

— Bine. Mă aflu în cușeta mea, era ora douăsprezece noaptea, când a intrat Serafima să-mi ceară o revistă de modă.

— Păi ce, tu aveai reviste de modă în cușetă?

— Nu, dar ea credea că am. Din vorbă în vorbă... cum să-ți spun... eram și eu mai tânăr pe vremea aia... Într-un cuvânt: m-am purtat ca o bestie.

— He-he, asta-i bună! Și pe urmă?...

— Exact după doi ani și jumătate s-a născut Rândunica! Înțelegeți?

— Nu, nu-nțeleg!

— Cum să-ți explic... la elefanți perioada de gestație este tocmai de doi ani și jumătate.

— Ei și!? Nici tu nici Serafima nu erați elefanți.

Kamma oftă ridicând ochii spre cer.

— Sunt îmblânzitor de elefanți din tată în fiu, Nicule, și nu e deloc exclus ca în mine să se fi reîncarnat sufletul vreunui strămoș de-al lui Rajah. Lucru extrem de măgulitor pentru un paria ca mine, deoarece elefanții au de obicei, rang de brahman.

— I-ai spus lui Stromboli povestea asta?

— Da, dar nu mă crede.

— Eu te cred! Du-te, ia-l pe Stromboli și ieșiți pe terasă să vă mai răcoriți. Vă iert pe amândoi în bloc, fiindcă îmi dau seama cât de cretini sunteți. Dar dacă vă mai prind cu mârșăvii de-astea, deși țin la voi, vă rup câte o mână la fiecare, imbecili sentimentali! Mă mir cum n-a dat o mașină peste voi când erați mai mici.

Plecă fericit, dar se întoarse repede cu Stromboli și cu o sticlă din care băurăm toți trei pe rând, apoi ne puparăm și rostirăm din nou formula: amin și abracadabra, jurământul vânătorilor de tigri din Nepal, (transcris aici într-o traducere aproximativă) pe care ei îl călcaseră din dragoste părintească... știu eu ce-o fi fost în capul lor? În timp ce fumam pipa păcii, Rândunica trecu pe lângă noi, purtată în ritmul unui vals de însuși domnul Adalbert Măcelaru. „Rudimentarilor”, ne strigă ea, dar înțelesei după ton că cele două palme trase de directorul ciroului, îi schimbaseră întrucâtva concepția despre viață, iar ambițiile sale în legătură cu filmul nu cu muzica ușoară trecuseră deocamdată pe planul al doilea. Din brațele corpulentului gonfalonier, frumoasa ciroului Alessandro trecu în ale lui Hamlet, care se vede că păstrase o frumoasă amintire palmelor trase mai adineauri. Îmi adusei aminte că trebuia să perfectăm logodna celor două perechi, că doar de asta ne adunasem și cheltuisem

atâtea parale, și-i făcui, de departe, semn lui Popa Șapcă, să oprească, o clipă, blestematul de pic-up, că nu se mai înțelegea om cu om din cauza vacarmului.

— Sus paharul în sănătatea celor logodiți, strigai eu urcându-mă pe un scaun imediat ce muzica încetă. Mulți ani trăiască!

Improvizarăm la repezeală un cor dodecafonic, după asta urmară alte îmbrățișări de care beneficia din nou și perechea Vicepreședinte-Micșuneasca și, ca să dau o și mai mare greutate momentului, dăruii, fiecărei perechi, inele cu diamant din colecția Giuseppe-Leopold. În felul acesta Vicepreședintele se trezi logodit fără murmur și fără șovăire; părea nițeluș cam stingherit, în schimb partenera lui plutea în al nouălea cer de fericire.

— Sunt de părere să închinăm în cinstea lor câte un pahar de puncti, propuse Inspectorul, flăcările simbolizând dragostea ce cuprinde inimile celor îndrăgostiți.

Ia te uită, ce poet mai era și ăsta?! Se aplaudă totuși cu frenezie, fiindcă la ora aceea am fi fost de acord cu orice tâmpenie și Papastratos dădu foc băuturii infernale, împărțind apoi din ea, cu o lingură, tuturor celor prezenți. Și iar „mulți ani trăiască, îmbrățișări, aplauze... Și când întreg vacarmul se potoli, din susul scărilor care duceau spre camerele musafirilor se auzi distinct o voce de femeie, prea bine cunoscută mie, rostind disprețuitor:

— Să vă fie de bine!

Ridicarăm cu toții ochii într-acolo și zărirăm în capul scării, rezemat neglijent de balustradă, un cowboy subțirel, mascat, îmbrăcat în negru și învârtind pe degete, cu dexteritate, două Colturi enorme. Această deghizare însă nu putea înșela pe nimeni, căci, judecând după coapse, se vedea clar că e femeie, iar glasul acela puțin cântat, puțin pe nas și cam arțagos, dar dulce și insinuant, nu-l putea avea decât o singură persoană pe lumea asta: Mirandolina!

— He, tu mai lipseai, nechezai eu cuprins de o inexplicabilă febrilitate. Fraților, feriți buzunarele!

— Taci din gură, derbedeule! mă apostrofă ea, apoi coborî cu demnitate trei trepte, tot jucându-se cu revolverele. Ah, iată și banda lui Brutus! continuă Mirandolina, aruncând o privire circulară,... și trapezista cu iubiții ei din import... Și craiul ăsta de provincie (arătă spre Decebal Marinescu) care m-a ținut sechestrată două nopți în muzeu, făcând pe îndrăgostitul. Și tusea cu junghiul, adică genialul detectiv Raminagrobis cu bădăranul său asistent... Și poliția în persoană, sub masca unui conchistador, bând puncti cot la cot cu asasinii!...

— Vino, vino din Liban, mireasă! Îi cântai eu suflecându-mi mânecile. Eram hotărât să-i aplic o corecție, de îndată ce voi pune mâna pe ea.

Cei din banda lui Brutus își lărgiră gulerile, ca la o comandă. Se sufocau. Nepăsătoare, Mirandolina mai coborî câteva trepte. Domnul Adalbert Măcelaru o privea cu o nedisimulată admirație. Fierbeam în mine așteptând să explodez precum vulcanii Kilauea și Mauna Loa.

— Doresc să intru în posesia potirului și a ouălor de brontozaur, preciză Mirandolina, grăbind ușor, cu afectare, în virtutea faptului că sunt cea mai deșteaptă dintre toți cei ce se ocupă de această afacere.

— Și cum ai să faci, iubito? o luai eu în râs, trântindu-mă pe un scaun picior peste picior. Împărtășește-ne metodele tale de lucru.

— Foarte simplu. Punciul pe care l-ați băut adineauri era drogat. În curând își va face efectul, începând cu femeile care au o constituție mai delicată, în leșin și după câteva ore... la revedere în cosmos. Dar dacă vă rugați frumos poate mă răzgândesc.

Ne privirăm îngrijorați. Numai unei femei i-ar fi putut da prin cap așa ceva. Domnul Adalbert Măcelaru nu înțelegea un lucru:

— Punciul a fost tot timpul în fața mea, declară el. Nu l-am scăpat o clipă din ochi fiindcă îmi făcea poftă...;

— Drogul a fost turnat de Papastratos, omul meu. Bineînțeles că l-am plătit regește pentru asta!

Rumoarea ce se ridică din piepturile asistenței îl îngheță pe bietul responsabil de la Clopotul Mării.

— Nu-i adevărat! răcni el, lipindu-se de un perete. Nu știu nimic!

— Căutați-l în „cenci”!

Îl strângeam de gât și l-aș fi percheziționat dar încă nu aflasem ce este acela „cenci”. Mă ajută Genoveva care era alături.

— Iată fiola, strigă ea după ce-l scotoci la piept. O sticluță ca de penicilină, pe jumătate goală.

— Unde era? în cenci?

— Da, în cenci!

Înălțai din umeri. Tot nu știam ce este cenci, dar n-aveam acum timp să iau lecții de limba turcă. Din colțul unde stătea lipită de „magnificul ei invincibil, Micșuneasca se prăbuși secerată, la pământ, de parcă i-ar fi pus cineva piedică. Mirandolina pălise dar părea neclintită.

— E o doză mortală? o întrebai eu.

— Mă tem că da. Neghiobul ăsta a turnat mai mult decât îi poruncisem. Din fericire, am antidotul.

— Și, ce mai stai? Dă-ni-l!

— Întâi aduceți „marfa”.

Fu rândul Genovevei să-și piardă cunoștința, otrava lucra repede. Trebuia neapărat să luăm o hotărâre.

— Îți jur că habar n-avem unde e potirul!

— Tu nu, dar poate știi ceilalți cretini.

Fernando Cortez scoase un horcăit și duse mâinile la piept. Îi venise rândul. Îl privirăm neputincioși cum face câțiva pași împleticiți până în mijlocul holului, apoi se năruie pe covor ca lovit cu o măciucă. În moalele capului și, după câteva zvârcoliri, rămase nemișcat. Cei doi directori de muzeu căzură în genunchi și jurară pe familiile lor că nu au nici cea mai mică idee unde ar putea fi găsit blestematul de potir.

Era momentul să intervin.

— Îți dăm ouăle de brontozaur, monstrule! strigai eu. Nu lăsa să se prăpădească atâta lume...

— Bine, acceptă Mirandolina. Deși în cuvântul tău n-am nici o încredere.

Și scoase din buzunar o cutiuță cu pastile albe, din care dădu câte una la fiecare, sfătuindu-ne să o luăm cu multă apă și să stăm câteva secunde pe partea dreaptă. Ceea ce și făcurăm. Cei trei convivi, asupra cărora drogul își făcuse deja efectul, reveniră și ei la viață, în ordinea în care căzuseră, după ce le băgarăm câte o pastilă pe gât. Ne privirăm în ochi, ușurați. Scăpasem de la moarte. Eram cât pe-acum să o îmbrățișăm pe Mirandolina, ca pe o salvatoare, când ne aduserăm aminte că tot ea ne dăduse otrava. Mă rog, eram datori, deocamdată, să-i predăm ouăle de brontozaur și pe urmă, ce-o mai fi, vom mai vedea!

— Rondul trei, pe stânga, sau rondul șapte, pe dreapta. E clar? întrebai eu pe Stromboli.

— Exact. Kamma cu mâna lui le-a îngropat, alaltăieri.

Plecarăm cu toții într-acolo, cu Mirandolina în frunte. Muzeografii tremurau, ca sub un ger de patruzeci de grade. Toate speranțele, toate visurile lor erau îngropate acolo și, în curând, aveau să se spulbere pentru totdeauna.

Ajunserăm aproape alergând la fața locului Rondul trei pe stânga dispăruse: în locul lui era o groapă adâncă! Furi necunoscuți operaseră chiar sub nasul nostru! Asta era culmea!

— Mă dusesem să dau la păsări, se auzi vocea coanei Veta, când l-am văzut pe negru și pe domnișoara Alidada îndreptându-se în direcția asta. M-am gândit că fata a ieșit să ia puțin aer și că îi poruncise negrului să o însoțească. De unde să-mi dea mie prin cap că ei urmăreau altceva, nelegiuiții!...

Capitolul X - HOȚUL DE PĂGUBAȘ SUNT CHIAI EU!

Stăteam împietriți pe marginea gropii, tăcuți și sumbri precum stâncile de la Stonehenge, numai Mirandolina, atât de sigură pe ea până acum, capotă și era gata să se prăbușească, dacă nu săream să o prind în brațe.

— Vezi ce pățești, madam, îi șoptii eu, dacă te bagi în treburile nepotrivite pentru o femeie? Nervii voștri nu rezistă...

Raminagrobis era lângă mine și se oferii să o conducă în casă, pentru ca eu să pot porni, împreună cu ceilalți, în căutarea Alidadei, față de care, după câte știa el, aveam intenții serioase.

— Dar trebuie să las casa în ordine, nu? obiectai eu. O duc pe Mirandolina într-o cameră, aranjez totul și vă ajung din urmă, fiindcă într-adevăr sunt extrem de îngrijorat de soarta Alidadei.

Fu-Manciu rânji, era pur și simplu nesuferit în clipa aceea.

— Bună idee, zise el și parcă deslușii o undă de Ironie în glasul său. Iată ce înseamnă să te simți cu picioarele pe pământ, în cele mai dramatice situații. Dar de unde să ghicim încotro au luat-o fugarii?...

Puțin îmi păsa mie cum o să se descurce: în acele momente mi-ar fi fost imposibil să mă gândesc la altceva decât la trupul subțirel al cowboyului mascat, care se sprijinea de mine, amețit ca după un chef monstru. Îl întinsei pe iarbă și începui să-l desfac pe la nasturi, ca să-și vină în fire. Între timp ceilalți se depărtaseră, potrivit unei tactici a Inspectorului; toată lumea răspândită în cerc, în jurul Redutei, pentru a găsi o urmă ce ne-ar putea indica direcția în care au luat-o fugarii. Mirandolina suspina cu tresăriri nervoase, părând pe jumătate inconștientă. Profitai de ocazie ca să o percheziționez și să-i șterpelesc din buzunarul dangarezilor, antidotul otrăvii cu care era să ne curețe pe toți mai acum o oră. Nu era fair-play ce făceam eu, mai mult ca sigur că o să mă mustre conștiința până la sfârșitul vieții, dar evitam în felul acesta să mai trecem și altă dată prin astfel de situații critice. „Fetița lui tăticu – mormăiam eu pentru mine – cine e necăjită și supărată pe toată lumea? Dar lasă că o pupă Pepsi al ei pe năsuc și-i trece”. Spuneam vorbele acelea din simplă obișnuință, de felul meu sunt o fire tandră, deși mă feresc să mă descopăr, iar în situația dată, mă consideram un fel de agent sanitar, dator să arate compasiune, prin însăși natura serviciului său, oricărui suflet chinuit. Intențiile mele onorabile fură înțelese greșit de Mirandolina.

— Nu ți-e rușine? mă îmbrânci ea când își veni în fire. Ce mă tot scotocești în sân?

Să-i fi spus că erau acolo doi cățelandri mici și impertinenți, pe care voiam să-i ocrotesc, nu m-ar fi înțeleș.

— Ho, cocoană! o centrai eu cu o voce uscată. Ce-mi faci mie aici pe pudica? Ți-a venit rău și voiam să-ți masez inima.

— Ce săritor ești în astfel de situații!

— Nu mai face pe ironica! Curiozitatea mea a fost pe deplin satisfăcută în ceea ce te privește, dacă vrei să știi.

— Și cu „fetița lui tăticu cum rămâne atunci? N-o mai pupă tăticu pe năsuc?

Spusesem vorbele acelea unei fantome, unei ființe Ireale, creată doar de imaginația mea, nu obrăznicăturii, care, sprijinită într-un cot în iarba înaltă, mă privea ironic. Zâmbii cu milă: Mirandolina, nu știa că mai există și Mirandolina II, personaje aproape identice, numai că cel de-al doilea era înzestrat cu căldura și sfiala care îi lipseau primei Mirandoline. De fapt, fiecare femeie are o sosie, un fel de corp astral mai aproape de perfecțiune, mai ideal, și această sosie nu ne părăsește niciodată, dacă o iubim cu adevărat, oricâte neghiobii și zile fripte ne-ar face ipostaza ei pământeană. Fosta mea lubită voia să se mai asigure încă o dată că și-a păstrat nealterate toate teritoriile cucerite? Nu voiam să-i dau această satisfacție, cu toate că ambiția ce mă determina să mă port astfel îmi lăsa un gust amar în gură, parcă aș fi comis o nedreptate.

— Nu mă lua și tu mereu în serios, scumpo, protestai eu pufăind pe nas ca unul prins cu ocaua mică. Făceam exerciții. Am niște șabloane și, crezând că tu nu mă auzi, le încercam, dorind să le aud cum sună.

— Deci n-ai mai rostit de mult astfel de vorbe?...

— Într-adevăr, pe acestea, nu. Din când în când schimb placa. Femeile sunt atât de indiscrete. Să-ți ajut să te scoli?

— Nu, mulțumesc! Mi-am revenit. Întoarce-te puțin să-mi pun în ordine îmbrăcămintea. Și, ascultă... e ceva serios cu Alidada?

— Prefer să nu răspund. Cred că înțelegi de ce, nu?

— Mă rog. A da, uitasem că ești discret. Sunt prietenă bună cu sclifosita aia mică. Domnișoara Caramela, așa îi spuneam în liceu fiindcă mânca mereu bomboane ca să i se dezvolte sânii. Bomboane de ciocolată în staniol. Dacă vrei unele informații...

— Nu țin neapărat. Îmi place să-l judec pe om după observațiile mele proprii iar nu după spusele altora, care pot fi subiective. Dar ce, e ceva special cu ea?...

— Special? Nu! Dar fiecare om trece prin tot felul de situații în viață. Uneori ridicăm pe un pedestal înalt tocmai pe ființa care nu merită. Nu e cazul cu Alidada, am vorbit doar așa, în general...

— Bineînțeles; copila asta nici n-a avut timp să aibă un trecut. Sau ești de altă părere?

— Ba nu, ai dreptate! Mă gândeam doar la unele fleacuri, aventuri copilărești. De exemplu, știai că în liceu a rămas un an repetentă?...

— He-he! Ce faptă abominabilă! Asta mi-o face și mai simpatică.

— Nu-i așa? Fugise de-acasă cu vărul ei și i-a găsit poliția după două săptămâni, ascunși într-o pădure...

— Ei, pe dracu! Nu cred nici un cuvânt din ce spui!

— A avut noroc cu Arhibald, care pe vremea aceea era directorul liceului. El a ajutat-o foarte mult, și ea, altminteri o fată cu mult suflet, i-a arătat, în multe ocazii, recunoștința pe care i-o datorează... O înțelegi și pe ea, nu?...

— Mda, se zice că recunoștința e o floare rară. Acum n-ai vrea să bem ceva?

— Păi, nu ne luăm după fugari? Parcă așa era vorba?..

— Ai dreptate! Uitasem. Dar să așteptăm semnalul celorlalți.

Semnalul nu întârzie prea mult; cum îl auzirăm ne repezirăm într-acolo, spre drumul ce ducea către grădina publică. La lumina câtorva lămpi electrice de buzunar, Inspectorul ne arată un pantof alb, satinat, de columbină.

— Ne-a lăsat, pe furiș, semnul ăsta, ca să știm încotro s-o luăm, conchise Raminagrobis, care uneori părea de o naivitate de-a dreptul ridicolă.

— Sau l-a scăpat, pur și simplu, din picior, se auzi din întuneric vocea Mirandolinei.

Oricum ar fi fost, direcția ne era precis indicată: drumul ducea spre parcul orașului, iar, dincolo de acesta, se întindea faleza. Dacă înaintam cu ochii-n patru, n-aveau pe unde să scape. Pornirăm spre grădină, hotărâți, dar fiecare cu alte socoteli în minte, căci, la prima cotitură, banda lui Brutus se făcu nevăzută, la a doua dispărură muzeografii, iar la poarta parcului constatarăm că și Rândunica cu acoliții ei își luaseră tălpășița, fără să ne anunțe. Rămăseserăm totuși destui ca să putem scotoci parcul, metru cu metru, ceea ce și făcurăm, cu meticulozitate, având certitudinea că fugarii nu puteau să scape decât aruncându-se în mare, de unde puteau fi pescuiți lesne cu o barcă cu motor. Ne apropiam încet și sigur de cealaltă extremitate a grădinii publice și, cu toate că trecuse aproape o oră de la începerea acțiunii, nimeni nu descoperi vreun alt indiciu, în afara

pantofiorului de satin al Columbinei. În schimb, în timp ce noi înaintam cu prudență, dintr-un ungher nu prea depărtat, izbucniră niște urlete, câteva focuri de revolver sfâșiară liniștea nopții și imediat după asta ajunse până la noi un zgomot de luptă. Nu ne era prea greu să ne închipuim ce se întâmplase: pornirăm într-acolo în pas alergător, cu domnul Adalbert Măcelaru în frunte... Da, specialiștii lui Brutus, vruseseră să ne-o ia înainte, imbarcându-se pe iahtul Maramureș și atacând dinspre mare. Muzeografi, la rândul lor, acționaseră fiecare pe cont propriu, gândind că cel care va pune mâna pe Arhibald va deveni singurul proprietar al prețioaselor ouă de brutozaur și nimeni și nimic nu-l va putea sili să le împartă cu alți amatori. Același raționament îl făcuse probabil și Rândunica; de mult aveau impresia că în clipele ei libere fata asta stă și judecă profund! Perfect! Deci, având același obiectiv, cele patru grupe se cotonogeau acum cu frenezie în luminișul din parc; se trăsese câteva focuri de intimidare, iar când ajunserăm noi la fața locului, foarte mulți combatanți erau scoși din luptă, fiindcă muzeografi luptaseră ca niște turbați și loviseră numai la os.

— În numele legii, strigă Inspectorul cu o voce pe care nu i-o cunoșteam, sunteți arestați!

În același timp, nenea Adalbert țâșni pe lângă mine călcând cu toată greutatea celor o sută douăzeci de kilograme ale sale, și după ce trăzni doi nefericiți aflați pe traiectoria sa, o zmuci pe Rândunica din mijlocul tumultului și aplecând-o pe burtă, pe unul din genunchii săi, îi aplică o corecție cum nici unul din cei de față nu mai văzuse, mai ales într-o ambianță atât de poetică. Când plesniturile încetară și totul reîntră în normal, începurăm să ne întrebăm din nou: unde sunt totuși Arhibald și complicea sau victima lui, Alidada? Nici unul din grupurile beligerante nu dăduse de ei, necum lanțul nostru oficial de hăitași, conduși de însuși Inspectorul. Pornirăm să răscolim boschetele cu mai mare atenție, când vocea Vicepreședintelui ne anunță că făcuse o altă descoperire importantă: pe marginea falezei, într-un tufiș, se afla un costum foarte diafan și alte câteva piese de îmbrăcăminte feminină, precum și cel de-al doilea pantofior al Columbinei. Era clar că cei doi imprudenți săriseră în mare și urma deci să-i pescuim cu ajutorul bărcilor. Ne îndreptarăm spre ieșire comentând zgomotos întâmplarea.

— Ce naiba, dragă, spunea lângă mine Mirandolina cu vocea tare, adresându-se Genovevei. Și-a scos absolut tot de pe ea, ai văzut?

Începuseră s-o foarfece! Nu-mi plăcea chestia asta așa că rămăsei câțiva pași în urmă, ascultând ce spunea domnul Adalbert Măcelaru într-un grup mai mare.

— Farmecul acestui parc e dat mai ales de statuile reprezentând personaje mitologice. Poate sunt subiectiv fiindcă întotdeauna am admirat frumusețea corpului omenesc. Dar să luăm grupul din mijlocul luminișului pe unde am trecut: Nimfa și Faunul, sau ceva în genul acesta...

— Acolo în luminiș e un soclu gol, nene Adalbert, rânjii eu, ai vedenii! Apoi făcui brusc fiindcă în clipa aceea mi se revelase întreg adevărul! Lângă mine, Raminagrobis, profund cunoscător al sufletului omenesc, făcuse și el legătura.

— Stop și fuga în luminiș! ordonă el precipitat, înconjură statuia!

Ne năpustirăm în luminiș ca niște descreierați, încingând în jurul statuii o horă satanică, zguduită de hohote de râs și de strigăte guturale. Nimfa și Faunul începură să tremure, apoi căzură în iarbă; toate lămpile electrice se îndreptară spre chipul plin de lacrimi al Alidadei. Era un spectacol prea patetic și femeile nu mai putură îndura.

— Nu vă e rușine, porcilor, izbucni Micșuneasca lângă mine. Și după ce ne trăzni câte o palmă, mie și Vicepreședintelui, aflați din întâmplare în dreapta și-n stânga ei, se repezi s-o ocrotească pe nefericita mea colaboratoare.

Se vede treaba că povestea despre solidaritatea femeilor are și un sâmbure de adevăr, pe care noi, bineînțeles, nu-l înțelegem. O dată cu Micșuneasca, toate celelalte musafire ale vilei Reduta se repeziră să ascundă, cu trupul lor, nuditatea sărmanei nimfe, doborâtă de pe soclu de niște bătășeni. La rândul său, domnul Adalbert Măcelaru îl trase pe Arhibald într-un tufiș și-l ajută să-și facă din oriflame, pe care o purta în calitate de gonfalonier, un fel de iorion cum au indienii, numai că acesta era vopsit în pătrățele albe și negre, ca o tablă de șah.

Rămăsei câteva clipe gânditor în mijlocul forfotei generale. Alidada îmi plăcea tot mai mult și nu era deloc pîrpirie așa cum părea când o vedeai îmbrăcată. În orice caz impresia de fragilitate dispărea complet odată cu veșmintele. Iar consumarea carameloanelor mi se părea o măsură absolut inutilă și trebuie să se țină seama că eu sunt un tip mai curând rubensian decât rafaelic. „Cu un sistem muscular atât de bine precizat și dovedind multă vitalitate – cugetai eu cu melancolie – e și normal să o iei la goană prin crânguri ca o driadă, cu verișorii după tine”.

Era o clipă de tăcere în luminiș; martorii acestei scene păreau cuprinși de sfilă sau poate continuau în minte această stranie întâmplare, fiecare potrivit imaginației sale. În jurul Alidadei se formase la lăptărie un atelier improvizat de croitorie, se auziră poale sfâșiate cu unghiile și cu dinții, toate acele de siguranță fură rechiziționate. Când paravanul se destrăma, samaritencele aveau un fel de tunici scurte, în genul celei

purtate de Artemis sau Diana, zeița vânătoarei, o modă plăcută și practică, după părerea mea, deoarece lăsa picioarele libere, numai Alidada era drapată până în călcâie într-un fel de burnus făcut din bricabracuri. Ceva țăcăni discret în întuneric lângă mine, de parcă s-ar fi declanșat un aparat fotografic. Mă întorsei fulgerător, gata să neutralizez pe amatorul de poze indecente și avusei plăcerea să-l văd pe Inspector punându-i cătușe la mână iubitului meu confrate, Arhibald.

— Ura, Mișule! strigai eu (pe Inspector îl chema Mișu)... ești o forță!... Apoi mă întorsei spre Alidada: Să știi că arăți destul de bine, – o felicitai eu. Domnul Adalbert Măcelaru vrea să te angajeze la circul lui pentru un număr de striptease. Ce zici? Îți faci și damblaua și te alegi și cu gologani! Nu e bine?...

Ticăloasa mică începu să se bâlbâie:

— Să vedeți, maestre... de fapt... am vrut doar să...

— Da, da? știu. Ați vrut să ne trageți pe sfoară, nu? Ei bine, nu ți-a mers, păpușico. Să vedem ce o să zică maică-ta de scena din luminiș...

De sub burnusul marocan se auziră suspine. Domnul Adalbert Măcelaru, milos, lăsă să-i lunece o lacrimă de-a lungul nasului. Intervenii Mirandolina:

— Terminați cu torturile morale, brutelor!... Apoi începu s-o giugiulească pe vinovată: Hai, nu mai plânge, puișor! De fapt, Pepsi te iubește. Da, da! Imediat ce l-am părăsit s-a gândit să-mi găsească o înlocuitoare și tu erai cea mai la îndemână. Știi cât de lipsiți de imaginație sunt bărbații...

Suspinele încetară brusc: Alidada deveni atentă ca un leopard care presimte o cursă.

— Ce bună ești! miorlăi ea în falset. Dar maestrul tot la tine ține. Nu vezi că puțin îi pasă de ce ai făcut tu pe vasul bandiților sau cât ai stat zăvorâtă în aripa veche a muzeului?... La el, sufletul contează.

Începui să mă simt prost fiindcă toată lumea se strânsese în jurul nostru și asculta. Mirandolina avea replicile gata formulate în minte.

— Ai dreptate, scumpo, zise ea părând că zâmbește. Când a aflat de aventurile tale din liceu... atunci, când ai fugit în pădure cu tânărul acela... știi ce-a spus?... „Și cu toate acestea – îți repet vorbele lui – este o bună colegă, punctuală și foarte conștiincioasă”. Ca să vezi că e într-adevăr un om de fond, așa cum ai apreciat și tu.

Le ordonai să termine cu discuția asta stupidă, mai ales că lumea se uita la mine ca la un caraghios. Nu ne adunasem acolo, în toiul nopții ca să ascultăm cum două vipere se împoașcă cu venin. Să ne spună unde au ascuns ouăle de brontozaur și să mergem, că până la ziuă tot mai erau

două ore de somn. Alidada puse mâna pe „nu-știu”: habar n-avea ce se întâmplase cu ouăle, ea ieșise în grădina vilei după ce groapa fusese săpată. Dacă nu o credeam cerea să fie percheziționată din cap până în picioare; numai în felul acesta își putea dovedi nevinovăția.

— Bine, zisei eu. Faci pe enigmatică. În schimb, complicele tău prevăd că o să ne povestească tot, dacă-l strângem nițel cu ușa. Mișule, ia pune-i și demoazelei niște cătușe ca să nu ne lase iar mască.

Mărturisesc că am avut o strângere de inimă auzind din nou țcănitul acela sinistru. Îmi părea nedrept ca obrăjorul ei suav, ca pozele îngerești de pe cutiile cu bomboane fondante, să fie inundat de lacrimi și ca o ființă, pe care o credeam o copilă neștiutoare, să fie arestată ca o hoată. Dar n-aveam ce-i face: singură își alesese această cale. Iar eu, dacă voiam să recâștig stima celorlalți, trebuia să mă arăt dur, să calc în picioare orice sentimentalisme dulcege.

— Dar ce văd? răcnii eu ca să-mi ascund turburarea. Alde Brown sunt liberi? Ce, nu mai aveți cătușe?...

Inspectorul mă lămuri că, formal, erau niște turiști străini, față de care aveam datoria să ne purtăm cu toată amabilitatea. Iar, în fond, nu făcuseră nimic.

— Ce vorbești, mă! Și asasinarea lui Leopold?...

— N-avem probe. Declarația ta poate fi contestată. Mai ales fiindcă, în calitate de moștenitor al mortului, poți fi animat de sentimente de răzbunare.

— Eu i-aș pune la zid fără multă vorbă.

— Vezi? Cu afirmațiile astea în public, îți tai singur craca de sub picioare.

Logica lui mă făcea să urlu; până mai ieri aș fi jurat că nu e tip formalist și iată că acum aveam o deziluzie! Insistai, amintindu-i cum ne atacaseră chiar în acea seară cu pistoalele în mâini; pentru treaba asta erau martori destui, slavă domnului!... Da, însă indivizii aveau permise de port-armă în regulă și puteau să declare că făcuseră doar o glumă, o farsă de bal mascat, după cum reieșea și din costumele lor, sau că eu însumi îi pusesem la cale, ca să distrez musafirii. Dar dacă făceam o plângere în scris, că am fost atacat, îmi promitea că o să cerceteze.

— Mi-ai spulberat toate iluziile pe care mi le făcusem despre tine, îi mărturisii eu dezamăgit. Cu felul ăsta birocratic de a vedea lucrurile nu se poate merge înainte! Primește condoleanțele mele!

— Nici nu mă așteptam la altceva, zise Inspectorul cu o mutră de martir. Aproape că e și normal să judeci greșit, când nu ai nici cele mai elementare noțiuni de drept internațional.

— Și cu toate acestea trăiesc foarte liniștit. Dar ce spune Arhibald putem să auzim și noi? Sau iar călcăm cine știe ce regulă?

La un semn al Inspectorului, canalia fu îmbrâncită în mijlocul luminișului. Era încadrat în dreapta și-n stânga de siluete masive – a lui Raminagrobis și a domnului Adalbert Măcelaru – și nu mă putui opri să nu admir spiritul de prevedere al Inspectorului care hotărâse această măsură, deoarece altfel muzeografii l-ar fi sfâșiat de viu. Arhibald adoptase o atitudine intransigentă.

— Cu ce drept, vociferă el, ați îndrăznit să-mi puneți cătușe, mie și soției mele? Voi reclama cazul mai sus! O să iasă dandana mare!

Se auziră exclamații în grupul fetelor. Curiozitate, ostilitate, invidie... desfid pe cel ce pretinde că poate ghici ce se petrece în capul unei femei, când aude că o prietenă a fost cerută în căsătorie. Chiar în felul acesta, neregulamentar.

— Și tu care nu ne-ai spus nimic, scumpo, mârâi Micșuneasca. Lasă-mă să te pup!

O îmbrățișară toate, sărutând-o cam din vârful buzelor și aruncând priviri ironice către prezumtivul soț. Asistam la o înscenare ridiculă, mi-era jenă că sunt nevoit să particip la ea, fie și doar în calitate de spectator, și căutam în mintea mea niște cuvinte, să-i usture.

— E o atitudine justă, remarcă eu în cele din urmă, adresându-mă celorlalți. După scena penibilă de pe soclu, Arhibald nu are, după părerea mea, de ales. Dragostea, o să vină și ea mai târziu. Important e să ne facem datoria.

, – Ce-ar fi să-i binecuvânteze părintele Bonifaciu? îmi șopti la ureche perfida de Mirandolina.

Lansai această idee ca fiind a mea și ea fu întâmpinată cu un murmur de admirație. Popa era îmbrăcat în cunoscutul costum al lui Sherlock Holmes, dar asta n-avea nici o importanță, harul lui divin nefiind în funcție de odăjdii. La ordinul meu, începu imediat să cânte niște „Ave, cu toate protestele celor doi interesați, iar noi ceilalți din luminiș ținurăm doar hangul, necunoscând cuvintele sacramentale.

— Magnific, interveni Raminagrobis, care avea boala să țină discursuri, după ce slujba se termină. Un reporter cu cap ar scoate ceva senzațional de-aici: Mireasa încătușată! O lună de miere după gratiile închisorii! Onoarea unei hoațe e salvată!

— Da, ar fi nostim, zisei eu nepăsător. De ce nu faci tu treaba asta? Vor fi foarte fericiți să se trezească eroii unui roman. Chiar malaez.

Mă întrerupsei fiindcă o rumoare se ridică în luminiș. Un grup de oameni cu făclii aprinse în mâini ne înconjuraseră: era oastea

muzeografilor. În fața pericolului, neoliticii fraternizaseră cu paleoliticii și păreau decizi să-și facă singuri dreptate.

— Dacă nu spui imediat unde ai ascuns ouăle, îi șoptii precipitat lui Arhibald, ești un om mort. Cred că-ți dai seama?

— Nu știu nimic, urlă imprudentul... Apoi, fiindcă în luminiș se lăsase, după aceste vorbe, o tăcere mormântală adăugă: Da, recunosc, eu am săpat groapa, dar ouăle nu erau acolo!!...

Imediat mâini vânjoase îl înșfăcară și câteva funii subțiri îl imobilizară de soclul pe care, nu de mult, făcuse coregrafie cu Alidada. Sub comanda lui Decebal Marinescu, patru muzeografi se aliniază în față, la câțiva metri și struniră arbaletetele luate de la muzeu. Căutam, cu febrilitate, o soluție, înainte de a se întâmpla o nenorocire și, din fericire, o găsi, înaintea mea, nenea Adalbert Măcelaru.

— Opriți-vă! strigă dânsul cu voce de tulnic. Arhibald nu e vinovat!

Într-o clipă sărirăm și noi: eu, Inspectorul și Raminagrobis, între arcași și victimă. Călăii improvizați se priviră între ei, nesiguri. Domnul Adalbert îi chemă lângă dânsul pe Stromboli și pe Kamma; cei doi gymnosofiști tremurau ca varga, din cauza costumelor lor sumare sau de frică, nu-mi dădeam seama în clipa aceea.

— Unde-ai ascuns ouăle, cap sec! îl luă la zor directorul cercului Alessandro pe fostul scamator. Spune repede că te strâng de gât.

— Rondul șapte, pe dreapta, dom director. Kamma cu mâna lui le-a îngropat, în timp ce eu făceam de pază. Sau rondul trei, pe stânga.

— Nu-i adevărat! sări Kamma. Ți-am spus clar: rondul șapte pe stânga, rondul trei pe dreapta. Uiți de la mână pân' la gură!

— Cine mă, eu? El e de mult dus de pe lumea asta și dă vina pe altul.

— Cine vorbește! Dom director să căutăm unde v-am spus eu: rondul șapte, pe dreapta, ba nu, m-am luat după ăsta, pe stânga am vrut să spun. Dacă n-or fi acolo să-mi faceți ce-oți crede de cuviință.

Pornirăm încadrați de torțe și lănci: Arhibald și metresa lui în mijloc, mereu încătușați: ceilalți, vorbind agitați, pe margini; puțin mai în urma grupului, Raminagrobis, sprijinind-o pe Genoveva de braț, cu grijă, de parcă secretara ar fi fost oarbă. Simții apoi o mână căutându-mă în întuneric: Mirandolina! Obosise și avea nevoie de sprijin. Nu zisei nimic, fiindcă era întuneric și nu ne vedea nimeni, apoi mă gândii că brațul acesta subțirel și călduț se afla cât se poate de la locul lui, aici, lângă al meu, și mă simții nespus de mulțumit, iar după asta îmi fu rușine că sunt atât de bleg și fraier, dar nu mă dădui la o parte ci merseam așa, unul lângă altul, tăcuți și neliniștiți, până în curtea vilei Reduta.

Intrarăm grohăind în curte, ca un „rond de noapte bezmetic, pus pe distrugere și pe terorizarea cetățenilor pașnici. Agitându-și torțele, muzeografii țâfneau isteric; ceilalți păreau mai reținuți dar gata să se integreze oricând în acest val de nebunie colectivă. La locul indicat de Kamma, cei doi directori se aruncară pe brânci și începură să îndepărteze pământul cu mâinile. Cowboyul mititel de lângă mine căscă discret și se cuibări mai bine.

— Sunt moartă de somn, ciripi el aproape de urechea mea. Nici nu știu unde am să dorm în noaptea asta.

— Reduta are destule camere. Mi se pare că i-am și spus îngrijitorului să-ți pregătească una.

— Lângă a ta? chicoti Mirandolina.

Ar fi meritat să-i trântesc niște grosolării, însă mă abținui fiindcă cei doi gropari necalificați începuseră să scoată ouăle, unul câte unul, la lumina nopții. Judecând după chipurile asistenței, parcă ar fi fost un moment solemn, dar mie unul mi se cam făcuse lehamite de toată povestea asta. Singura mea dorință era să-mi pot petrece în tihnă zilele de concediu care îmi mai rămăseseră. Ce-aveam eu comun cu aceste chipuri avare, mânate doar de ambiții și de instinctul de pricopsire? Dacă autorul celebrului tablou „O înmormântare la Ornans, ar fi văzut scena asta, pictura universală s-ar fi îmbogățit cu o nouă pânză, zguduitoare prin realismul ei: O deshumare la Malu-Mare. Într-adevăr, muzeografii aveau aerul că dezgroapă un mort ca să-l jefuiască. Singurul chip uman era, în acele clipe, mutrișoara șireată și somnoroasă a fostei mele iubite. Se văicărea degeaba că n-are unde să doarmă; mă auzise doar cu o oră înainte poruncind să i se pregătească odaia cu crizanteme. Întâmplător rămăsese neocupată, deși era cea mai frumoasă odaie a vilei. Așa eram eu, generos și superb, cu femeile pe care le iubisem în tinerețe. Iar faptul că această cameră se găsea într-adevăr lângă camera mea, nu avea nici o semnificație specială. Era o simplă coincidență. La dracu! doar mă cunosc bine: niciodată nu mi-au plăcut supele reîncălzite!

— Sunt numai douăzeci și nouă! gemu Villanova de parcă i s-ar fi extras un dinte fără anestezie locală. Cineva a sfeterisit unul!

O scurtă anchetă stabili că îmblânzitorul de elefanți le furase din muzeu și le îngropase fără să le numere, iar pe drum nu se spărsese nici unul din prețioasele ouă. Deci dispariția celui de-al treizecilea ou avusese loc cât timp acestea se aflau în custodia Casei Vestigiale.

— Eu îmi iau cele cincisprezece bucăți ce mi se cuvin, preciză Decebal Marinescu ferm, și-mi văd de treabă. Paguba s-o suporte cine n-a avut grijă de ele.

Era un punct de vedere sănătos, la care ne raliarăm cu toții, deși oamenii lui Villanova cam mârâiau, având sentimentul că li se face o nedreptate. După asta, din întunericul unde sălășluia, Arhibald înălță o voce mare și arțăgoasă:

— Și nouă când ne dați drumul? Hai mai repede, că mă grăbesc!

— Să-ți dăm drumul? mă revoltai eu. Ce, ai căpiat?

Inspectorul îmi făcu un semn să nu mă mai amestec. După el această cerere era întemeiată. Arhibald fusese arestat sub bănuiala de a fi furat ouăle, și, când colo, ouăle se aflau la mine în grădină. Nu, cel mai elementar simț de justiție îl obliga să-i pună imediat în libertate pe cei doi arestați. Ceea ce și făcu, fără multă vorbă.

— Bravo, bă! Acum mai rămâne să mă arestezi pe mine, că tot n-am făcut nimic! Știi vorba aia: hoțul de păgubaș...

Cele două bande de muzeografi plecară, fiecare cu prada sa, fără să ne spună la revedere, suspectându-se reciproc. Inspectorul se gândea încă ce să-mi răspundă, când de el se apropiară nesuferiții de Brown și mai marele lor, Brutus, îi șopti ceva la ureche, înmânându-i și un fel de petiție. N-aveam chef să pierd timpul și din cauza lor așa că le întorsei spatele.

— Hai la culcare! dădui eu comanda, în calitate de gazdă. Mai e puțin și se face ziuă.

— O secundă, mă opri Inspectorul. I-auzi ce spun domnii aceștia: cică aveți un contract.

— A! aiureala aia? Să facă cu el ce-o vrea!

Inspectorul tuși.

— Aici e o clauză foarte delicată, zise el. Mă refer în articolul trei. Hai să-i dăm citire deoarece contractul se află la mine... Zice: „În momentul în care furnizorul va intra în posesia ouălor de brutozaur, este obligat să predea beneficiarului obiectul de artă medievală denumit de părți: potirul sfântului Pancrațiu”. E clar, nu?

— Da! Ei și?

— Furnizorul a intrat în posesia ouălor. Acum trebuie să predai numitului Brutus B. Brown, potirul. Așa cere legea!

— Mă faci să râd! De unde să le dăm potirul dacă nu-l avem? Asta a fost o momeală ca să scoatem ouăle de brutozaur de la ei.

— Dar nu le-au furat ei, recunoști? Ați contractat deci un lucru inexistent. Îmi pare rău dar asta se numește escrocherie!...

— Oi fi vrând să avem și scrupule față de niște gangsteri!? Știi ce, m-am săturat de teoriile tale! Dacă ții neapărat să-i servești pe acești indivizi, du-te la muzeografi și ia-le potirul. Ei sunt furnizorii, nu eu!

— Din păcate singura semnătură valabilă de pe contract e a ta!

— Ce vorbești, domnule!? Au semnat și muzeografii. În fața mea!

— Da, dar fiecare l-a iscălit pe celălalt ca să poată contesta scrisul mai târziu. Așadar, ai potirul?

— N-am nici un potir și te rog să termini cu prostiile astea!

— Așa stând lucrurile, încheie Inspectorul cu părere de rău, n-am încotro și trebuie să țin seama de reclamația ce mi s-a înmănat adineauri. În numele legii ești arestat!!

Sării să-l pocnesc dar Brutus îmi puse piedică iar blestematul de George îmi trânti un lat de palmă la rădăcina nasului, de mă ameți câteva clipe. Când mă trezii eram cu cătușe la mâini iar Inspectorul mă privea îndurerat.

— Să mergem! îmi spuse el. În lipsa ta, Raminagrobis se va ocupa de oaspeți. Sunt convins că nu ți-ai dat seama ce faci și deci te vei alege doar cu o lună, cel mult două de închisoare. Raminagrobis s-a oferit să te apere.

— Doamne ferește! strigai eu. Spune-i să nu se amestece. Ce, vrea să nu mai ies din pușcărie în vecii vecilor?

Capitolul XI - IA FIINȚĂ SOCIETATEA BURLACILOR

După două zile de fierbere în suc propriu, Inspectorul se văzu nevoit să mă pună în libertate. Prea era strigătoare la cer arestarea mea și, în afară de asta, îmi mărturisi el, primise ordin și de la șefii săi ierarhici, să-mi dea drumul fără întârziere.

— Dacă pocnești un Inspector, îl întrebai eu la plecare, câți ani capeți, atoateștiutorule!

— Un an și jumătate, răspunse el. Dar, ce, nu cumva ești supărat pe mine?

— Dar dacă-l înjuri, numai?

— Hai, domne, fii serios și lasă-mă să-ți explic...

Mă prefăcu că mă lovesc de un colț al biroului și începui să debitez toate expresiile folclorice învățate în timpul stagiului militar, văicărindu-mă, chipurile, dar privindu-l țintă în ochi. Apoi plecai trântind ușa, fără să-l mai învrednicesc cu o singură privire. „Prieten fals, ipocrit, viclean, asta-mi ești, domnule Inspector – îl judecam eu în minte în drum spre casă. „...În față îți zâmbește și e gata să-ți înfigă pumnalul pe la spate... Un gentleman plictisit și ironic, totdeauna extrem de îndatoritor, amabil etcetera... Cine-ar fi crezut?... Mă rog, adio și n-am cuvinte!... Să nu-l mai văd în ochi! Eram atât de indignat că Raminagrobis care venea în urma mea, într-o mașină, trebui să claxoneze de două ori până să-l observ.

— Hai, urcă! Îmi zise el, să vezi ce bine a reușit operația.

Haida-de! Era chiar Trabantul meu și într-adevăr mergea fără a fi tras sau împins de ceva. Totuși îmi economisii laudele ca să nu fie cu ghinion.

— Se petrec lucruri misterioase în acest oraș! mă informă marele cunoscător, prin metode logice, al sufletului omenesc. Dar mai întâi să vezi ce-a ieșit dintr-un Trabant corcit cu o Mangustă.

Ieșirăm din oraș pe drumul Constanței și se apucă să-mi arate cât de bine răspundea mașina la comenzi. Avea aerul că-mi dă lecții, mie, care mă născusem într-o mașină de curse, așa că îi poruncii să oprească imediat și trecui la volan. După prima sută de metri îmi dădui seama că mi se făcea cadou o bijuterie: Trabantul se răsucea pe toate părțile ca o balerină, parcă-mi ghicea dinainte intențiile. Îl băgai pe miriște, apoi prin nisip – n-avea probleme. De atâta îngâmfare, Raminagrobis părea că își dublase volumul său inițial. Asta mă enervă. Mă năpustii în niște râpe din care ieșirăm fluierând. Reveniți din nou pe șosea asfaltată, la drum drept,

mă înfipsei cu forță în accelerator și mi se zbârli părul în cap văzând că indicatorul de viteze trece de două sute. Încă vreo câteva frâne nebunești și trăsei pe dreapta. Trebuia să recunosc cinstit: noua mea mașină, deși tot a Trabant arăta, era o capodoperă a genului.

— Tatăl lui Țoancă-mică e un geniu! recunoscui și adresându-mă lui Raminagrobis. Să-i transmiți felicitările mele!

— Le merită cu prisosință, surâse Mălai-mare, fiindcă a urmat întocmai indicațiile mele. Numai de trei sau de patru ori am fost nevoit să-l corectez. Deci ești mulțumit!...

— Mai mult decât atât!

— Atunci să-i dăm și un nume... Ce zici de „Tragusta”?

— Adică „Trabant plus Mangusta”?! E-n regulă!

Destupă la iuțeală o sticlă cu apă minerală și o vărsă peste botul mașinii. Îl privii zâmbind, căci eram realmente încântat de treaba făcută, și mă pregăteam să fac cinste cu o masă nemaipomenită, când un Thunderbird vișiniu opri la câțiva metri de noi. „Își închipuie că suntem în pană - îi șoptii eu lui Raminagrobis - și vor să ne ajute”. În realitate, ocupanții Thunderbirdului, doi snobi cu aere de veterani ai volanului și două false lolobrigide, desculțe și cu pleoapele învinețite, parcă din cauza unor lovituri de pumni, se dăduseră jos ca să se distreze pe socoteala noastră.

— Te pomenești că nu vrea să urce panta, ne compătimi unul din snobi. De ce n-o folosiți numai la vale?...

— Dacă vă grăbiți, îi spusei, noi nu vă reținem.

— E bine că-l stropiți din când în când cu apă, ne lăudă una din starurile fără nume. E foarte uman, am vrut să zic...

Tăcui fiindcă îmi venise o idee, dar lui Raminagrobis îi sări țandăra.

— Ne-am oprit doar ca să admirăm priveliștea, zise el. Mașina dumneavoastră trebuie să fie foarte interesantă, văzută din spate.

Cei patru se priviră bucuroși; reușiseră să ne indispuină.

— Dacă vreți vă remorcăm până la Constanța, ne propuseră ei. În felul acesta economisiți două zile din concediu.

Ne urcarăm în Tragusta cu dinții strânși. „la-o-ncet”, mă povățui Raminagrobis și eu mă prefăcui că urnesc mașina din loc cu mare greutate. Pornirăm anevoie, cu douăzeci și cinci la oră, în aplauzele ironice ale echipajului de pe Thunderbird, care nu se grăbea să ne urmeze. După câteva minute îi auzirăm venind din urmă. Mării ușor viteza dar îi lăsa să ne dea ocol. Câteva clipe fuseseră din nou în frunte și iarăși Thunderbirdul ne înconjură, ceva mai greu de data aceasta, și iar ne lăsa înainte. Indicatorul de viteze arăta optzeci. Apăsai ușor și acul sări la o sută.

Thunderbirdul se apropie văzând cu ochii dar cei dinăuntru ne priveau uimiți. Câteva clipe meraserăm alături: apoi eu urcai la o sută cincizeci și-i făcui să piardă teren. „N-ai văzut ce ochi de broască au făcut, îmi șopti Raminagrobis fericit, „dacă ar avea un tun la bord ar trage după noi”. Îmi venise rândul să le plătesc cu aceeași monedă. Așa era viața, nu puteam să-i ajut cu nimic. Menținui viteza constantă și-i lăsa să ne-o ia înainte, apoi cu o sută șaptezeci pe oră le dădui eu ocol, în timp ce Raminagrobis le făcea semne de îmbărbătare prin geamul portierei. Repetai figura, apoi mă lăsa cu toată greutatea pe accelerator și Tragusta țâșni de-a lungul șoselei, ca un proiectil, până îi pierdurăm pe snobi din vedere. După care oprirăm pe dreapta și Raminagrobis făcu cinste cu niște sandvișuri. În timp ce mestecam, Thunderbirdul își făcu apariția spășit și frână, cu modestie, lângă noi. Snobii leșiră din mașină, cocoloșiți.

— Ne-am oprit să-i dăm puțină apă, explică Raminagrobis cu bunăvoință. E mai uman așa. Știți, când se încinge începe să sfârșie.

— Ia lăsați bancurile, ne apostrofă un găligan cu pistrui. Câte parale cereți pe jucăria asta?

— Nu știu dacă o dă, spuse Raminagrobis întorcându-se spre mine. Mi se pare că e o amintire de familie.

— Ha-ha, bun bancul! Deci, câte parale?...

— Câte kilograme doriți?

— Sunt plini de humor și de voioșie, ne lăuda găliganul întorcându-se cu fața la ai săi, cu toate că nu vedea clar că glumele noastre nu-l distrau de fel. Humor românesc autentic!... Și către noi: O iau toată, puneți-mi-o la pachet. Zece dolari kilogramul, ibine?

— Vrei să spui: o sută?!

Rămase gânditor câteva clipe privind lung Tragusta, ca pe o ființă iubită de care ești nevoit să te desparți, pentru totdeauna.

— Înseamnă că nu vindeți, zise el în cele din urmă. Păcat! Ei, să zicem că ne-ați tras o cacialma strașnică. Ce dracu i-ați pus sub coadă?...

— E în întregime tranzistorizată, îi șopti confidențial Raminagrobis.

— Hă, hă. e tare!... Atunci, noi ne-am cărat. Poate mergem odată, undeva la un șpriț și mai vorbim?...

— Un șpriț nu se refuză niciodată.

Fluturărăm batistele după ei și când pata vișinie care ne obosea ochii dispăru în lungul șoselei, o luarăm și noi înapoi, spre Malu-Mare, cuminți, visători, digerându-ne în voie proaspăta victorie.

— Ziceai că se petrec lucruri misterioase în oraș, îl îmboldii eu pe Raminagrobis să-mi povestească întâmplările din ultima vreme, mai precis din cele două zile cât zăcusem în închisoare, arestat pe nedrept. Ai luat

obiceiul să începi o frază și apoi să schimbi vorba. Probabil că e un procedeu din romanele tale, ca să provoci un interes artificial în rândurile cititorilor. Pe mine sistemul mă plictisește și mă înfurie.

— Voi fi cât mai laconic cu putință, acceptă interlocutorul meu. În seara balului mi-am dat seama că între mine și Genoveva sunt multe puncte comune. Ai auzit de așa-zisele „afinități electice, nu? Ei bine, am dansat împreună, am ieșit pe terasă, am discutat...

— Îmi închipui ce-ați discutat.

— Nu fi răutăcios. Natural, i-am pus și câteva întrebări esențiale și, dacă vrei să știi, ea mi-a dat răspunsuri, în general pozitive. N-am insistat fiindcă îmi dau seama că relațiile dintre oameni sunt foarte gingașe și, uneori, un cuvânt în plus strică tot ce ai clădit o viață întreagă.

— Fraza asta am citit-o și în ultima ta carte, îl avertizai eu.

— Și ce, nu e adevărată?... Deci, în puține cuvinte, se stabilise între noi acea complicitate delicioasă, premergătoare unei depline înțelegeri. Ieri după-amiază urma să mergem numai noi doi, să-i arăt muzeul de la Agigea, pe care ea nu-l văzuse încă.

— La Agigea nu e nici un muzeu!

— Da? În sfârșit, asta n-are nici o importanță!... Și la ora stabilită... duduia n-a venit! Nu ți se pare ciudat?

— De ce să mi se pară ciudat! E prima dată când îți trage cineva clapa?

— Dacă vrei să știi, da!

— Mă cam îndoiesc! Oricum, tot trebuia să începi odată.

Fiecare e liber să-și închipuie ce pofteste, dar pe Raminagrobis îl frământau alte probleme mult mai controversate. În cursul dimineții de ieri mă căutase domnul Adalbert Măcelaru și, fiindcă eu nu eram acasă, i se spovedise lui: Rândunica ieșise pe geamul rulotei și-și luase din nou zborul „spre alte zări mai calde”. Căutând-o prin port, împreună cu oamenii lui de nădejde, unul dintre aceștia, Stromboli se pare... urcase pe puntea iahtului Maramureș pe... Genoveva! Într-un costum de baie portocaliu, părând că se simte excelent printre acele brute care îi urmăreau fiecare mișcare cu priviri lacrimoase și holbate. Ai fi în stare să crezi că fetele din ziua de azi se simt atrase mai curând de forța oarbă, brutală, de tipul Instinctuali și feroci, cu îndeletniciri violente, antisociale, decât de intelectualii de rasă, oameni sensibilizați, artiști în toată puterea cuvântului?

— Dacă biata fată n-a-ntâlnit nici unul din speciemenle ideale de care vorbești!

Vrei să fii ironic? Să știi că ești mai reușit când spui glume grosiere, de cantină... Ei bine, după plecarea directorului mi-a bătut în ușă Țoancă-mică.

— Se temea probabil să nu faci iar o criză de epistaxis, care în lipsa unei îngrijiri adecvate să-ți fie fatală.

— Nu, domnule! Era vorba de cu totul altceva. Din seara logodnei, Gicu nu a mai dat nici un semn de viață. Nici cei de la serviciu nu știu nimic despre dânsul, nici familia, nimeni...

Deci, trei persoane dispărute de la domiciliu: Rândunica, Genoveva și Gicu!... Ar fi fost o prostie să punem totul pe seama unei coincidențe. Nu, toate aceste întâmplări erau actele unei piese ce se desfășura pe o scenă mai mare, în care toți aveam câte un rolșor, fie că eram de acord – fie că nu, cu aceasta.

— Gândul că o persoană necunoscută ne manevrează ca pe niște piese de șah, îmi mărturisi Raminagrobis, mă urmărește de câțeva vreme. Am insomnii și, acum, după figura făcută de Genoveva, simt în permanență niște junghiuri în regiunea stomacului. Mă tem chiar să nu fi făcut un ulcer; nu știu dacă ți-am spus că boala asta se dezvoltă pe un fond nervos. După ultimele cercetări științifice...

— Da, da, am citit și eu „Magazinul de săptămâna trecută... Iar pentru colici îți recomand o drojdie mică la Clopotul Mării. E un remediu verificat de-a lungul secolelor. Sau poate preferi un ceai de sunătoare...

— Nu, nu!... Cred că e mai bine să iau o drojdie, cum spui tu.

La Clopotul, un afiș mare lipit în geam, pe dinăuntru, ne informa că e închis pentru inventar, însă noi ne consideram clienți privilegiați iar li-cheaua de Papastratos trebuia să fie fericit că îl mai băgăm în seamă, după tentativa de otrăvire din seara balului. Fiindcă la ciocăniturile noastre nu răspundea nimeni, Raminagrobis puse mâna pe o sfoară, legată de limba clopotului care-i servea lui Papastratos drept firmă, și începu s-o agite în dreapta și-n stânga. Arama prinse să zbârnâie cu putere, iar Mălai-mare se înveseli, de parcă bătea toaca la Patriarhie. În sfârșit, Papastratos binevoi să deschidă. Era înăuntru cu alți trei indivizi cu serviete, cam piliți, fiindcă pălăriile le ședeau strâmbe pe cap, iar unul dintre ei mârâia încontinuu aceeași melodie: „Cât e Bucureștiul de la-at, badang-adan, numai la un colț mi-e dra-ag, badang-adan! Probabil că inventarul se terminase cu rezultate pozitive, fiindcă toată lumea părea transfigurată. Fiind persoane de încredere, Papastratos ne lăsă să pătrundem în sanctuar și ne servi cu drojdiile solicitate. Zâmbea silit și ne șopti că „o să vă explic eu mai târziu...” deși noi ne dam seama ce se petrece acolo și fără explicațiile lui. Apoi plecarăm, ca să nu deranjăm și mai mult organele de

control în aducerea la îndeplinire a multiplelor și delicatelor sarcini de serviciu ce le reveneau, conform planului de muncă din ziua respectivă... După câțiva pași, Raminagrobis se opri și-mi spuse:

— E colosală doctoria asta, domnule. Parcă mi-a luat durerile cu mâna...

— Eram sigur, îi răspunsei eu, că ipohondriile sale numai cu drojdie se vindecă!...

Mă despărții de remarcabilul cunoscător al sufletului omenesc în poarta Redutei. Se ducea să-și oblojească orgoliul, ulcerat din cauza nestatorniciei feminine, să-și recapete încrederea în sine însuși, prin câteva ore de profunde meditații și contemplație. Nu recunoștea niciodată că, în realitate, dormea tun în aceste ore. Nu insistai să mă întovărășească. Aveam nevoie să fiu singur, știam că Mirandolina mă așteaptă, că trebuie să cer și să dau unele explicații, mă temeam de ochiul lui necruțător, de bufniță, și de toate prejudecățile acestei lumi neroade, mă temeam de o înfrângere rușinoasă dar, în același timp, aș fi vrut să fiu aplaudat de galerie ca un învingător. Mă temeam de orgoliul meu absurd și de istericalele Mirandolinei și, câteva clipe, în timp ce urcam treptele peronului, dorii fierbinte ca firea omenească să se fi schimbat peste noapte, să nu ne fie rușine de adevăratele noastre sentimente, să nu împrumutăm ca niște cameleoni, culoarea mediului înconjurător și să credem în prostia și gingășia omenească...

În holul cel mare al vilei nu era nimeni, dar o adiere crâncenă de coniac și tutun de pipă îmi dete de înțeles că o ființă omenească se zbuciumă, de câteva ore, pradă unor ireductibile întrebări existențialiste. „Altul care suferă din pricina dragostei, gândii eu în timp ce tăiam cu corpul, înaintând, pânzele paralele de fum și cumarină. Disperatul se afla chiar lângă bar, clătinându-se ca un cocotier în bătaia simunului. Mă privea cu ochi turburi, în aspic, iar costumul lui de judo, cu centură portocalie, era fleșcăit ca o pânză de corabie.

— Ura, vice, îl salutai eu vesel. Îmi pari cam obosit astăzi.

— Adică, vrei să spui că sunt beat, articulă musafirul meu, privind cu atenție paharul pe tejgheaua barului. Vino-ncoa să-ți rup o mână.

— Mai bine, mâine. Dar ce s-a întâmplat? Te văd mâhnit...

Vicepreședintele nu era mâhnit și puțin îi păsa de toate femeile din lume. Faptul că Micșuneasca voia să rămână sau să plece, lui îi era perfect indiferent. Libertate absolută – asta era deviza lui – iar dragoste cu sila nu se poate face. Era imposibil să nu fii de acord cu aceste mari adevăruri. „Dar ce sa-ntâmpat, omul lui Dumnezeu?” „Nimic! Nu s-a întâmplat nimic!

Și începu să cânte: „Adios muchachos, tu rămâi de-acum cu bine, că fără tine, mi-o fi mai bine”. Pricepui.

— Unde e Micșuneasca? îl zgâlțâii eu pe nefericit. Termină cu bâlbâiala, că ești bărbat. Nu ți-e rușine?...

— S-a dus, fluieră Vicepreședintele a pagubă. Șuşotea cu Villanova și, nu știu ce i-o fi spus ăla, că și-a luat lucrurile și a plecat. Cred că s-a dus la el. Zicea că o să-mi scrie. Pfui!

Ce să mai vorbim, asta era viața! Nu ca în romanele dulcele în care, el și ea se uită ca vițelii unul la altul, pe parcursul a trei sute de pagini, și, în urmă se căsătoresc, atât civil cât și religios. Oamenii se adună și se despart, urmând impulsuri nedefinite, dar, se pare, imperioase. Villanova era mai tânăr cu cel puțin zece ani decât Micșuneasca, dar, dacă așa i s-au aprins lui becurile, nici o rațiune din lume nu-l putea determina să renunțe la dânsa. Cât despre dumneaei ce să mai vorbim: ea nu mai Judeca de mult când era vorba de amor. părea că se grăbește să se dea în stambă cât mai mult cu putință.

— Și fetele ce zic? întrebai eu.

— Da, cine le-a mai văzut... Nici nu știu dacă mai sunt pe-aceia!

A, da! desigur, musafirii mei se mai răriseră: Genoveva pe iaht cu pirații, Micșuneasca de gâtul muzeografului, iar Alidada, marea mea decepție, plecase probabil cu netrebnicul de Arhibald... Mă repezii pe scări spre camera Mirandolinei. În fața ușii mă oprii fiindcă inima îmi bătea cu putere, din cauza alergatului. Înăuntru cineva, o voce de femeie, fredona un cântec la modă. Bătui scurt și apăsai pe clanță, fără să mai aștept răspunsul. Coana Veta lui Iordan, în ținută lejeră, își punea părul pe bigudiuri. Un metru șaizeci înălțime pe un metru șaizeci lățime; fugii repede afară orbit de atâta strălucire! După câteva secunde, coana Veta mă ajunse din urmă, drapată cu demnitate într-un capod albastru, presărat cu crizanteme galbene.

— Domnișoara a plecat de ieri, îmi spuse îngrijitoarea. Făceam curățenie.

— A lăsat vreo vorbă, ceva?

— Zicea că se plictisește și că se duce să le dea o mână de ajutor celor de la muzeu.

— Lui Decebal Marinescu, nu?

— Da. Am înțeles că o să doarmă acolo și m-am apucat să aranjez camera. Poate vine altcineva.

— Nu mai vine nimeni, coană Veto... Fă repede douăzeci de cafele negre și adu-le jos la bar.

Trebuia să bat pe cineva și, din fericire, Vicepreședintele se afla încă în hol, plutind printre pânzele de fum, ca un pește exotic. Era complet drogat, cred că băuse o sticlă de coniac, dar îi trăsei niște ghionți și-l siliu să înghită câteva cești de cafea. Între timp, ca să ajungem la același numitor, dădui dușcă un pahar cu amestecătură, o băutură atât de hibridă și de vitriolată, încât o clipă mă temui să nu-mi decalcinez sternal și coastele. Apoi ne luarăm la bătaie, după toate regulile artei, cu demnitate și cu dorința fierbinte de a ne face rău, cu toate că știam că nici unul din noi nu este vinovat de nenorocirile celuilalt. Încă de la primele lovituri renunțarăm la orice regulă și începurăm să ne pocnim orbește, care cum nimerea. După primele reprize, nici unul din noi nu mai arăta a homo sapiens. Dar ne trecuse amărăciunea și eram chiar veseli. Veseli și furioși. Când potrivnicul meu își sparse un dinte, făcurăm o pauză de reconfortare. Îi oferii o doză din sticla cu amestecătură și de la prima înghițitură căzu pe spate cu răsuflarea tăiată. „E minunată!” răcni el ca un rinocer atins de gloanțe dum-dum. „Acum te mănânc de viu”. Căzurăm de acord ca acea băutură infernală să se numească de azi înainte: tri-nitro-glicerină, și ne apucarăm din nou, sânguincioși, de treabă.

Când intră Raminagrobis holul era țândări. Crușasem doar barul, în rest nici o mobilă nu mai era întreagă. Fiindcă afară se înserase, Raminagrobis răsucise comutatorul și abea acum avusei ocazia să-l văd pe Vicepreședinte în adevărata lui splendoare. O frunte cornută sub care doi ochi vineți și umflați luceau sinistru, într-o veselie nebună și fără sens. Pe buzele-i tumefiate, rătăcea un zâmbet tâmp, cretinoid. Centura portocalie îi ajunsese la gleznă. Șchiopăta și, când apucă paharul cu trinitroglicerină, îmi dădui seama că i-am răsucit prea tare mâna dreaptă.

— Eh, îi mărturisii eu lui Raminagrobis, care, de fapt, nu mă întrebase nimic, – o să poată bea și cu mâna stângă.

Dalai-Lama nu înțelesese de la început, apoi se lămurii. Ne obligă să bem restul de cafele, apoi ne duse pe amândoi în fața unei oglinzi rămasă, ca prin minune, intactă. Începurăm să fluierăm și eu și Vicepreședintele. Eram măreți și firoși, bărbați răi și adevărați, numai forță și inimi împietrite. De nimic nu ne era frică! Adio, frumoase trecătoare! Rămâneți în cearșafurile voastre călduțe și parfumate. Vrem să respirăm aerul sărat al oceanelor; mirosul prafului de pușcă ne desfată! În lături sirene perfide – trec eroii, și ei nu se lasă îngenuncheați, pradă arcanelor voastre de mătase.

— Foarte bine! zise Raminagrobis. Dar ce sunt eu de vină?

Ne dădurăm seama imediat de greșeala comisă: nu-i turnasem de băutură! Ca să mai scutească din întârziere, Vicepreședintele îi întinse

paharul lui cu tri-nitro-glicerină. Raminagrobis trase o dușcă, păru că o să-și dea sufletul, apoi se reculese.

— Mda, zise el ipocrit. Merge! Adică am impresia că e tocmai ceea ce ne lipsește. Nici eu nu prea mă simt în apele mele...

Suflet sensibil! Inimă îndurerată! Îl Adoptarăm imediat ca pe singura ființă ce lipsea din universul nostru bezmetic, bântuit de taifunuri de coniac și tri-nitro-glicerină. Ne bătusem destul, acum era cazul să filozofăm.

— O viață are omul! Începu Raminagrobis ridicând paharul și noi sărirăm să-l îmbrățișăm, de parcă am fi fost condamnați la moarte și el ne-ar fi adus vestea grațierii noastre... Când eram în armată, pe front, eram cincizeci de inși și dormeam grămadă prin grajduri ori prin școli primare. Ei bine, în doi ani de zile nu ne-am certat niciodată între noi.

— Cât de bine sesizezi tu, învățătorule - zisei eu - toate tainețele sufletului omenesc. Știai, Răducule - mă adresai eu Vicepreședintelui - că prietenul și fratele nostru este un filozof? Apropo, sper că-mi dai voie să-ți spun Răducu?

— Dacă-mi spuneți altfel, sughiță Răducu, înseamnă că vreți să mă jigniți. Am bănuț eu - continuă dânsul - că Rami e un filozof dar mi-a fost jenă să-l întreb direct. Nu voiam să-l jignesc! Copii! - izbucni Răducu în lacrimi - eu nu vreau să jignesc pe nimeni!

Sărirăm să-l potolim. Îl înțelegeam perfect, fiindcă eram făcuți cu toții din același aluat sufletesc. Numai gingășie, sensibilitate, prietenie. Alții sunt cei ce ne jignesc și nu țin seama de marea poezie din sufletele noastre! Am intuit bine gândurile voastre, Răducule și Rami? Da, însă Rami avea și unele propuneri practice la auzul cărora Vicepreședintele pretinse. A, facem un tur de onoare: un fel de brudersaft cu amestecătură, acțiune ce echivala pentru un neantrenat cu o lovitură de măciucă în moalele capului. Totuși supraviețuirăm.

Conform propunerilor lui Raminagrobis, Reduta devenea de azi înainte un cuib al burlacilor înveterați. Aplauze, entuziasm; eu și Vicepreședintele ne înscriem imediat ca membri fondatori, Raminagrobis de asemenea. Nu eram absurzi: femeile puteau intra, dar n-aveau dreptul să stea mai mult de trei zile. Făcea excepție doar coana Veta a lui Iordan, care trebuia să gătească și să facă ordine și curățenie prin cameră. Vicepreședintele se angajă să compună marșul burlacilor; deocamdată avea doar începutul melodiei și primele două versuri:

Jurăm, jurăm!
Să nu ne însurăm!

Ne mulțumeam pentru început și numai cu atâta. Ți-era mai mare dragul să auzi glasurile noastre puternice, bărbătești, intonând cu atâta fermitate noul nostru imn. Pe acest fond muzical își făcu apariția nea Dumitru Iordan, om însurat, biet animal domestic, ființă sărmană care a uitat până și înțelesul ideii de libertate.

— Domnișoara Țoancă-mică vrea să vă vorbească, mă anunță majordomul.

Ne uitarăm uniila alții plictisiți. Strâmbarăm din nas. Ce dracu mai voia și pasărea asta călătoare? N-aveam timp pentru fleacuri.

— Nu sunt acasă! Așa să-i spui, tataie!

— Păi a auzit vocile dumneavoastră.

De-aia nu mai puteam eu! Șovăii totuși o clipă. Ar fi fost prea de tot să-mi aducă vreo veste de la Mirandolina. Cei doi tovarăși ai mei mă priveau pe sub gene. Voiau să vadă ce răspuns dau.

— Să fie sănătoasă! mă hotărâi eu, adresându-mă lui nea Iordan. Ești numai dumneata acasă și îți bați nevasta. Ia să ne mai lase-n pace!

A doua zi ne trezirăm sumbri și atemporal, cu Capetele patrute și puțin mai mari decât dimensiunile lor obișnuite. Vicepreședintele era vânăt și zgrunțuros, ca și cum în timpul nopții ar fi fost supus unor rituri de incinerare, de la care a scăpat numai după mari eforturi. Nici Raminagrobis nu făcea o figură mai bună. Pășea precaut prin mijlocul odăii, fiindcă – zicea el – „creierul meu e ca de colofoniu (mai bine zis: de sacâz) și, la fiecare pas mai brutal, cedează în sistemul ortoclinorombic”. „Mai faci și bancuri”! – îl repezii eu – dar greșeam, cu siguranță, deoarece, uitându-mă mai bine la dânsul, observai că părul începea să i se decoloreze la rădăcină, din cauza tri-nitro-glicerinei, desigur, iar, din direcția unde se afla, venea în valuri un miros aromat – medicamentos, de parcă Mălai-mare ar fi fost îmbălsămat pe când dormea, fără știrea noastră. Eu mă simțeam ca și cum aș fi trecut printr-o piuă, fiecare osișor era aliniat la dreapta și-n adâncime și bine bătătorit ca piatra cubică pe drumurile naționale. Naționale și religioase, spuse Vicepreședintele cu un umor paranoic, încă neafirmat până la acea vârstă). Sistemul meu muscular și adipos căpătase o rigiditate de scoarță de copac, cred că, fără să știu, eram străbătut, în toate sensurile, de vase de lemn și, liber, urma să prindă rădăcini și să dau fructe. Niște fructe zemoase, perfide, pline de alcooluri grele, dătătoare de halucinații. Vânătăile de la ochi nu erau mare nenorocire; o să purtăm ochelari de soare, și eu și Vicepreședintele, și o să

meargă. Nici ușoara claudicație a piciorului stâng, urmare sigură a izbirii mele de calorifer sau de colțul mesei, nu mă speria. Căzusem eu de la trapez și tot revenisem cu timpul la forma inițială. Rămăsesem însă cu gâtul strâmb și asta mă afecta nespus de mult, deoarece îmi strica aspectul exterior și mă împiedica să iau o poză marțială, de învingător.

Căutarăm o soluție, cu toți ai casei, dar blestematul de gât nu voia să cedeze. Nici nu suportam orice tratament. Coana Veta îmi propusese, de exemplu, să mă tragă cu niște Diana, dar când se apropie cu lichidul de nasul meu, simții că amețesc. Într-atât de mult mă sensibilizase tri-nitro-glicerina, că n-aș mai fi suportat, cred eu, nici uleiul de candelă.

— Bine c-am scăpat numai cu atât, zise Vicepreședintele. Acum ar fi cazul să ne dregem.

Îl privirăm cu admirație, dar, eu unul, eram contra.

— Ce, ești nebun!? Nu mai tolerez nici sfânta împărțășanie.

— Mă gândeam la niște lapte bătut...

Asta, da, propunere cuviincioasă! Întâmplător exista o garniță cu lapte bătut în casă și nea Dumitru Iordan, auzind despre ce e vorba, ne-o aduse ca fulgerul. Jurarăm ca, de-acum înainte, singura noastră băutură să fie laptele bătut; numai el ne putea da seninătatea și echilibrul atât de necesar în munca noastră de creație.

— Vă propun o plimbare cu Tragusta, strigai eu după ce îmi înghiții porția. Și făcui câteva mișcări de gimnastică... Reflexele funcționează perfect, ce zici, Raminagrobis?

— „Cu-o moarte toți suntem datori!...” Poate găsim pe undeva o ciorbă de pește, să ne dregem.

— Și tu, Răducule?

— „Decât o viață tristă și-un trai nesuferit...”

Nu erau complet redresați, dacă mă luau cu versuri, dar briza cu miros de sare și iod, și poate o scurtă baie, la apă mică, o să ne facă bine la toți. Pornirăm în trombă, fredonând cu glasuri dogite imnul burlacilor:

„Jurăm, jurăm! Să nu ne însurăm!”, când, la ieșirea din hol, o ființă nefericită, care dormise îmbrăcată pe o canapea, se sculă în capul oaselor și începu să plângă. Mă uitai cu asprime la nea Dumitru care se apropiase de noi.

— Ce e cu dumneaei?

— N-a vrut să plece, se dezvinovăți Iordan. Zicea că se aruncă înaintea trenului.

— Perfect! Primul tren e la opt și douăzeci. Dacă se grăbește îl mai poate prinde.

Mari și desperate suspine din direcția canapelei îmi înmuiară inima.

— Ei, hai, nu mai plânge! Ce s-a întâmplat?

Țoancă-mică suferea intens și îi era imposibil să vorbească. Îmi întinse un bilet și continua să bocească, frecându-și într-una ochii cu o batistă mică și udă. Vicepreședintele sări să-i aducă un pahar cu apă, iar Raminagrobis îi trase rochița peste genunchi. Citi cu glas tare:

„Scumpo” – scria în bilet, și Țoancă-mică preciză că era scrisul lui Gicu – „Am reflectat mult înainte de a-ți adresa aceste rânduri. Nu ne mai putem vedea multă vreme de-aici înainte. Cercetările mele m-au acaparat cu totul, opera mea se apropie cu pași repezi de sfârșit. Dacă ipotezele mele se verifică, numele meu va figura cu cinste în galeria marilor învățați ai lumii: Homer, Dante, Leonardo da Vinci, Edison. În aceste condiții îmi este imposibil să mă mai gândesc la căsătorie. Viitorul meu îmi cere să sacrific dragostea în interesul științei, căreia mă voi dedica în întregime. Rămâi cu bine.

Prof. Gicu C. Niculescu”

— Nu știam că Gicu e profesor, se miră Raminagrobis care citise biletul peste umărul meu.

— E în anul doi la fără frecvență, murmură Țoancă-mică. Iar lucrările de care vorbește, există numai în capul lui. Gicu și cercetări!? De unde și până unde?! Ce, n-aș fi știut și eu?...

Tonul grandilocvent al necredinciosului logodnic, mă făcea și pe mine să cred că altceva se ascundea sub proza neinspirată a acestuia. Era imposibil ca fruntea lui senină să ascundă înapoia ei o idee cât de minusculă. Sentimental și anost, fără sare ca o pâine graham. Gicu n-ar putea figura în galeria oamenilor iluștri decât ca element de contrast. Nu, hotărât lucru, altcineva vorbea prin pana lui neghioabă.

— Ei și? Ce vrei să facem noi?

— Să-l căutăm și să-l aducem acasă, zise Țoancă-mică.

Trecuse toate încercările, erau logodiți, ea îl mai iubea încă, nu putea să plece așa. După toate sacrificiile pe care le făcuse dânsa pentru dragostea lor. Era un ingrat, ar fi trebuit să-l lase în plata domnului și să se căsătorească imediat cu Ștefănescu, dar Ștefănescu lipsea, pentru moment, din localitate; abia săptămâna viitoare se înapoia de la țară. Cercetări științifice!... Ce prostii or mai fi și alea? Să renunțe el la dragostea lor pentru acea „operă” despre care nimeni n-a auzit nimic. Nu, era imposibil să înțelegi aceste raționamente absurde ale bărbaților. Au un alt fel de a judeca, altul decât cel normal.

— Ai ceva indicii sau bănuieli? o întrerupse Raminagrobis. Poate o altă femeie, cumva?...

Bineînțeles că da, însă n-am nici o probă. Am verificat toate prietenele noastre comune și n-am găsit nimic suspect. Trecutul lui Gicu e fără pată. Nu poate fi vorba decât de o cunoștință nouă, mă gândesc la vreo sezonistă. În cazul acesta nu mai știu cum să-l urmăresc. Vă rog să mă ajutați.

Adică să aducem din nou în captivitate un sărman tânăr care abia și-a luat zborul, avid de libertate?... Și atunci cum rămânea cu principiile noastre și cu dreptul sacru al fiecărui bărbat de a dispune de persoana sa cum crede el de cuviință? Vicepreședintele o lămuri cu blândețe că ne cerea imposibilul. Într-un anumit punct de vedere însă, cazul lui Gicu ne interesa și pe noi, fiindcă îl cunoscusem ca persoană. Sub această retragere, ascunsă sub un strat de cuvinte gogonate, noi bănuiam, o altă voință, machiavelică, și niște scopuri, neapărat tenebroase, care ne vizau direct. Pentru a lămuri toate perfidiile Inamicilor noștri, declarați și nedeclarați, îl vom depista pe Gicu de-ar fi ascuns și-n gaură de șarpe.

— Cât despre opera lui, ne spuse Raminagrobis în încheiere, cred că o putem rezuma într-un singur cuvânt: rahat! Ascultați-mă ce vă spun!

O expediarăm pe Țoancă-mică, recomandându-i să se ducă acasă și să se spele pe ochi, că totul se va aranja... Și te rog să ai încredere în nenea Raminagrobis, îi spusese Mălai-mare la plecare, iar ochii lui oblici scânteiaseră o clipă în mod periculos, Infirmând toate jurămintele lui de castitate din seara precedentă. Mă rog, o să rămânem doar eu și cu Vicepreședintele să ducem lupta până la capăt. Doi oameni, strâns-uniți, pot face minuni în lumea asta plină de dentiști, de genii și de școli primare. Ne azvârlirăm furioși în Tragusta, dar când să răsucesc, cu un gest energic, cheia de contact, Vicepreședintele ceru „time-aut”. Cică își uitase batista pe noptieră. Lipsi zece minute și se întoarse pipăindu-și pânțele.

— M-a nenorocit laptele ăla bătut, zise el în loc de explicații. Să sperăm că asta e totul. Hai să-i dăm drumul!

Mă supărai pe accelerator și, în secunda următoare, un uragan se abătu de-a lungul șoselei Malu-Mare-Constanța, făcând să vibreze frunzele salcânilor de pe margine, ca niște zbârnâitori de zmeu date cu grăsime. Vicepreședintele făcu ochii mari cât nasturii de palton. Uitase și de burtă și de tot, iar eu și Raminagrobis râdeam de ne prăpădeam văzându-l cum se cramponează de locul său, ca și cum ar fi fost posibil să cazi din mașină la viteza pe care o aveam. Până la urmă reuși să se aclimatizeze, deși îi lăcrimau ochii ca la cățeii hrăniți prea devreme cu carne.

— Mă, voi sunteți nebuni de legat, reuși el să îngaime pe un ton jumătate îngrozit, jumătate plin de admirație. Eu unul mi-am și luat adio de la viață.

„Jurăm, jurăm! Să nu ne însurăm”, începurăm noi ceilalți să răcnim fericiți și Vicepreședintele nu întârzie să ni se alăture. Pe la jumătatea drumului, ca să demonstrez că sunt tembel și aiurit, băgai motorul în plin și așteptai, rânjind prostește, să ne ridicăm în aer și, eventual, să ne înșurubăm pe orbită. Indicatorul de viteze arăta două sute cincizeci, dar Raminagrobis îmi zbieră în ureche că s-ar putea să fie mai mult, deoarece îl montaseră cam la întâmplare. Alelei, fraților, și doamne-ajută! Zburam, de fapt, printr-un coridor de lemn cu acoperiș de frunze, deoarece pomii de pe marginea șoselei se lățiseră, ocupând și internului neplantat, și formau un fel de parapet foșnitor, pe deasupra căruia strălucea o vipușcă de cer, întreruptă din când în când, ca un fulger, de coroanele arborilor. Vicepreședintele ceru din nou „time-out”. Făcurăm haltă lângă niște tufe de măracini și lăsarăm Tragusta pe dreapta, să pască asfalt. Vicepreședintele absentă discret. Rămăsei cu Raminagrobis, rezemați cu coatele peste capota mașinii, hăhăind cât ne țineau plămânii, fără nici un motiv aparent, amețiți încă de beția vitezei, lăsând nervii să vibreze în voie. Era să nici nu-i băgăm în seamă pe snobii de ieri, cu tot Thunderbirdul lor de culoarea sfeclei, numai că dumnealor apăsaseră pe claxon de la distanță, în semn de omagiu și admirație. Le răspunserăm cu aceeași monedă. Așa cerea codul de onoare al automobilistilor viteziști, scăpați de sub ochiul sadic al agenților de circulație. Ajuns lângă noi, Thunderbirdul frână pe patru roți și găliganul cu pistrui scoase capul pe laterală:

— Ei, ați visat ceva frumos azi noapte?

— Pe Lolobrigida, spuse Raminagrobis care căuta orice prilej spre a-și îmbunătăți pronunția în Italienește.

— Atunci ce-ar fi să zicem cincisprezece monezi pe kilogram. Bani numărați.

— Nu merge, că Lolobrigida era în costum de scafandru.

— Pfui! V-am lăsat! Mai rumegați problema. Și re-jon zis, cu șprițul, rămâne valabil. Ararusum!

— Frâne bune și doamne-ajută!

În curând și Răducu fu, din nou, printre noi și puturăm să ne continuăm drumul spre Constanța, într-un ritm mai potolit, deoarece, pe măsură ce ne apropiam de oraș, șoseaua devenea tot mai aglomerată. Tragusta redevenită Trabant, mergea, modestă și ipocrită, cu cincizeci la oră, printre superbe autoturisme în care se lăfăiau pleiriștii: Taunus, Mustang, Masseratti, Alfa-Romeo... Eram împăcați în sufletul nostru și nu ne mai supărau zâmbetele batjocoritoare ale privilegiaților. Ajunși în Constanța, frânai brusc în apropierea circului.

— Am o idee, le spusei celorlalți. Vă las mașina ca să dați o raită prin oraș. Vedeți ce e cu iahtul Maramureș și căutați la farmacie un leac pentru Răducu. Cred că niște ceai de mușețel i-ar face bine. Între timp, eu mă reped să-l consult și pe domnul Adalbert Măcelaru. Circarii ăștia au uneori niște leacuri pentru animale, care nu văd de ce n-ar fi bune și pentru vicepreședinți. Ceva în genul prafului de pipotă de pasăre, dacă ați auzit. Asta te-ncuie cât ai zice pește!

— Da, doctore! Măi, fraților, câte mai știe omul ăsta!...

— Și, să nu uit: dați pastilele astea la analiză. Vreau să știu din ce sunt făcute.

Așa și procederăm. Circul Alessandro se afla la ora corvezilor și artiștii făceau șmotru, în picioarele goale, ca toată lumea. Dar oriflama în alb și albastru, flutura binevoitor deasupra cupolelor de pânză. Domnul Adalbert Măcelaru își lua micul dejun împreună cu Stromboli, însă mă primi cu aceeași dragoste dintotdeauna. Praf de pipotă nu avea; Vicepreședintele trebuia să se mulțumească cu prapur de ren fiert în oțet, despre care, de asemenea, se spunea că are proprietăți miraculoase.

— Cu ajutorul lui l-am vindecat pe Stromboli alaltăieri de psittacoză, ne mărturisi directorul circului. Cu ocazia turneului în Sicilia a stat în gazdă la o văduvă care avea trei papagali, sau ori fi fost blestemele văduvei, adăugă nenea Adalbert privindu-l peste umăr pe saltimbanc.

— Ei, pe naiba! protestă acesta. Psittacoză era. Dacă nici atâta lucru nu știu, atunci înseamnă că am trăit degeaba. l-am dat eu cu tot felul de alifii până și eu vleminschi - nimic! Acum vreo patru zile, îi vine directorului ideea: „ia, măi, niște prapur de ren, să vezi că-ți trece”. Am pus praful într-un plic și am uitat de el. După ce te-a arestat pe tine, ne-am dus cu toții la Clopotul și l-am sculat pe Papastratos să ne dea câte o țuică, fiindcă eram rebegiți. Atunci mi-am adus aminte de prafuri și le-am înghițit. În zece minute dispăruse orice urmă de psittacoză! Aveți cuvântul meu de onoare!

— Mai bine nu-ți mai dădeai cuvântul, îl luai eu peste picior. Noi te și crezusem. Așa ai stricat totul.

După această scurtă ciorovăială cerui vești despre Rândunica. Tocmai despre asta discutau când venisem eu. Nu se întorsese acasă și nici pe iahtul Maramureș nu era, fiindcă duo Mascheratti o văzuseră Ieri pe seară, într-o alimentară, însoțită de un tânăr. Erau cu sacoșele pline.

Cine sunt ăștia, duo Mascheratti?

— Păi, popa și cu celălalt, pe care mi i-ai trimis tu. Niște clovni înnăscuți, or să facă o carieră mondială. Te clacsonează cineva.

Sosise Raminagrobis cu Vicepreședintele și nu aveau răbdare să mai aștepte. Aduceau vești senzaționale, după părerea lor.

— A venit pește proaspăt la aprozar! îmi strigă Dalai-Lama cu sufletul la gură. Hai să luăm și noi vreo douăzeci de kilograme!

— Ce, ești nebun? Vrei să-mi miroasă mașina? Dă-te la o parte că plecăm . Ia, Răducule, praful ăsta!

Mă bombăni tot drumul până la Malu-Mare, dar nu-l băgai în seamă fiindcă mă îngrijora starea Vicepreședintelui. Cu tot prapurul de ren fierț în oțet, făcurăm vreo cinci halte ca să-și vină în fire. Când ajunserăm în oraș era epuizat. După o sugestie a lui Raminagrobis oprirăm în față, la „Clopotul”.

— Alaltăieri, povesti Mălai-mare, aveam niște colici extraordinare. Pepsi știe. Credeam că mor și m-am gândit să iau o ultimă drojdie înainte de a da în primire. Am băut și, adio colici. Parcă mi le-a luat cu mâna. Hai să încercați și voi!

Papastratos încă nu se trezise din inventar căci ușa era încuiată dar Vicepreședintele, în disperare de cauză, se agăță de clopotul de la intrare și începu să-l zgâlție. După zece minute ieși o vecină să ne spună că responsabilul e plecat la bancă și vine abia într-o Jumătate de oră. Se vedea dar că minte. Ne hotărârăm să-l asediem, însă după alte câteva minute, Vicepreședintele ne făcu semn că s-a mai îndreptat vânzarea și că se simte mai bine. Până la vilă se înzdrăveni de tot, căci începu să cânte imnul burlacilor cât îl ținea gura, încercând să-l traducă în limba franceză, iar de îndată ce o văzu pe coana Veta, declară entuziasmat că are o foame de lup și că își ia angajamentul să mănânce douăzeci de sarmale.

— Văd că prapurul de ren are efect și când îl ții doar în buzunar, mă făcu atent marele cunoscător al sufletului omenesc.

Căzui într-o profundă meditație, apoi revenii la viață. Din bucătăria Redutei ieșea un miros de sarmale și de leuștean care inhiba orice gânduri colaterale. Să ne fi trântit coana Veta și vreo ciorbiță moldovenească, acrită cu borș sau cu corcodușe?... În fața acestor perspective, toate enigmele legate de potirul sfântului Pancrațiu se evaporară ca un abur ieșind dintr-o mămliguță proaspătă, prăjită. Iar lui Raminagrobis îi veni să leșine când văzu pe tavă numai cozi și mijloace de pește, fiindcă își făcea socoteala că și căpățânile trebuie să fie pe undeva pe-aproape, adăpostite într-o zemșoară turbure, bătută bine cu ou și poate, de ce nu, aseasonată și cu nițeluș sancrasas verde.

Capitolul XII - BANDA LUI BRUTUS STRÂNSĂ CU UȘA

— Și cu pastilele alea ce rezultat îmi aduceți? întrebai eu după ce terminarăm peștele. Mă, vouă trebuie să vă scot cuvintele, cu cleștele, din gură!

— A, da... Își aduse aminte Vicepreședintele. Ei bine, nimic interesant! Era piramidon! Farmacistul se uita la noi ca și cum am fi fost beți.

— Chiar m-am simțit nițeluș caraghios, interveni Raminagrobis înțepat. Sper că n-ai făcut-o de bășcălie. Știi că nu permit.

— Zicea, reluă Răducu demn, că speră ca analiza apei de la chiuveță să o facem tot la dânsul. Înțelegeți? Om fin, dar tot nu s-a putut abține ca să nu sublinieze, discret, ridicolul situației.

Mă uitam la ei cum se oțărăsc și se arată incapabili să facă o legătură logică între fapte, apoi îi scuzați, dându-mi seama că nici unul dintr-înșii nu știa despre ce pastile era vorba.

— Mă, nefericiților, îi stopai eu, păi ăla era antidotul dat de Mirandolina în seara balului, după ce ne-a otrăvit cu puncti! Ei, acum ați înțeles?

— Otrava a fost inactivată de piramidon!! spuse Vicepreședintele într-o doară. E clar!

— Nu vorbi prostii! Otrava nu era otravă!

— Da, zise marele detectiv a cărui frunte era, de vreo două minute, chinuită de gânduri. Otrava nu era otravă. Deci n-am fost otrăviți!

Vicepreședintele își trânti un pumn în cap și se repezi după sticla de tri-nitro-glicerină. Își spunea, probabil, în sinea lui, că, în situații paradoxale, trebuie să-ți dereglezi toate sistemele logice ca să poți înțelege ceva. Abia îl puturăm convinge să renunțe. Explicația era, după, Raminagrobis, mult mai simplă; din nefericire, deocamdată, teoriile sale nu erau decât niște simple ipoteze ce urmau să fie verificate.

Vă rog să mă urmăriți, ne spuse el. Am să raționez cu voce tare. Așadar, piramidonul fiind piramidon, punctiul nu era otravă. Totuși cele trei fete, plus Inspectorul, au căzut fulgerate la pământ. Mă ascuți, Pepsi?

— Da, maestre!

— Deci s-au prefăcut. Deci erau înțeleși dinainte! Deci toți ceilalți s-au mișcat după un scenariu dinainte stabilit. E clar că cei patru sunt complici dar poate că mai sunt și alții cu ei. În folosul cui se lucrează? Din moment ce noi știm că poziția noastră e Justă, înseamnă că toți ceilalți

sunt necinstiți? Să fie oare Inspectorul înțeleș cu gangsterii? Refuz să-mi închipui! Și dacă scenariul continuă?... Și dacă cele trei fete joacă în continuare niște roluri dictate de interese necunoscute nouă? Înseamnă că Genoveva a plecat cu un scop, iar nu fiindcă i-ar fi căzut cu tronc bandiții ăia! Și celelalte două la fel. Fraților, trebuie-să verificăm imediat toate aceste ipoteze.

Îmi plesnea capul încercând să deslușesc ițele acestor noi încurcături și de aceea Raminagrobis luă comanda. El avea o vorbă pe care spunea că a găsit-o studiind filozofii greci: „interessus fessum fertum. Însă refuza cu încăpățănare să ne-o traducă, iar printre noi nu se afla nici un alt latinist. Ideea lui era să ne constituim într-un grup de acțiune rapidă, la care să cooptăm pe toți cei ce au un interes major în lămurirea definitivă a întâmplărilor din ultimele zile. Drept urmare, la căderea serii, când luna începe să plutească pe deasupra apelor ca o meduză fosforescentă, șase conspiratori: cinci bărbați și o femeie se găseau adunați în holul Redutei, într-o ședință ultrasecretă.

— Fraților, începu Raminagrobis neprotocolar, suntem trași în piept, cum se spune cu o frumoasă expresie argotică. Noi trebuie să lămurim trei lucruri: ce legătură este între dezertori și potir, ce am aflat până acum și ce e de făcut. E clar?

Nici o obiecțiune. În afară de mine și de Vicepreședinte, se mai aflau în hol: pater Bonifaciu și Capoforte, cei dintâi interesați în găsirea potirului și Țoancă-mică, mai ambițioasă și mai fără scrupule ca oricând, dornică să-și recupereze logodnicul cât mai grabnic cu putință, pentru a-l părăsi atunci când va crede ea de cuviință, iar nu când i se năzare lui. Raminagrobis, Vicepreședintele și cu mine, întreprinsesem deja, până la această oră, unele cercetări și eram gata să le aducem la masa comună, spre a fi studiate.

— Perfect! zisei eu. Să vedem ce am aflat. Acum câteva ore m-am repezit din nou la Constanța. Otrava Mirandolinei este, pur și simplu, apă distilată. Nu e nocivă pe cale bucală. decât dacă te-neci cu ea. Genoveva ia în fiecare seară masa la cele mai luxoase localuri pe cheltuiala bandiților. În curând

O să-i aducă în sapă de lemn. Am dat-o în primirelui Stromboli și Kamma, care supraveghează îndeaproape și iahtul. Despre Rândunica nici o urmă. Am zis.

— Inspectorul face pe prostul, raportă Vicepreședintele. Zice că el într-adevăr s-a simțit rău în vara aceea. Fără îndoială, minte. A luat act de dispariția lui Gicu, care i se pare într-adevăr ciudată. Despre fuga fetelor s-

a abținut să facă vreo observație. Sunt neînțelegeri familiare, după părerea lui, n-are calitatea să se amestece.

— Eu l-am discutat pe Papastratos, relată Raminagrobis. Mut ca un rasol de pește. Nu știe cine i-a băgat sticluța în ponci. Mirandolina a mințit afirmând că e complicele ei. A adus un pelin extraordinar, dar asta e altă poveste. În concluzie, știm că nu știm nimic, vorba lui Socrate.

Țoancă-mică făcuse și ea unele cercetări personale așa că ridică două degete:

— Vă dați seama ce e în inima mea, începu ea tamponându-și discret nasul cu batista. Am fost și la Muzeu și la Casa vestigială ca să cer un sfat. Nici Decebal Marinescu, nici Villanova n-au vrut să mă primească. Ștefănescu, care s-a întors de la țară, mi-a șoptit că stau în birou cu prietenele dumneavoastră și consumă toată ziua la cafele și la coniac.

I-am spus lui Ștefănescu să tragă cu urechea și să asculte ce vorbesc. În seara asta o să dea pe la mine să-mi aducă rezultatul.

Duo Mascheratti ascultau cu „atenție, având aerul că nu înțeleg nimic. Îi surprinsei cum aruncau din când în când câte o privire în oglindă, pentru a-și verifica mimica și aerul de perfectă imbecilitate, atât de necesar în noua lor meserie. Recunoșteam și eu, în sinea mea, că, din acest amalgam de date, nu se putea trage o concluzie. Chinezu însă avea altă părere:

— Deci! zise Raminagrobis. Pentru analiza situației în care ne aflăm, voi folosi un silogism deductiv, încă necunoscut în logica modernă, o ecuație proprie, numită de mine, cu toată modestia: „silogismus raminagrobianus”. În această seară îl veți auzi în premieră.

— Hai, dă-i drumul și nu te mai lăuda atâta!

— Fiți atenți. Alianța dintre Inspector și cele trei prietene ale noastre este un fapt dovedit! Nu știu cum și când s-a produs, dar îmi permit să afirm că activitatea lor nu poate fi în contradicție cu legea.

— I-adevărat, acceptă Țoancă-mică. Din moment ce nu sunt căsătorite, sunt libere să facă ce vor.

— Nu domnișoară! Mă gândeam la altceva. Inspectorul le-a dat aceeași misiune, dar le-a plasat în locuri diferite. Cunoșcând ce interes comun pot avea muzeografii și gangsterii, putem deduce care este misiunea fetelor..

— Interesul comun este găsirea potirului, izbucni Vicepreședintele, iar misiunea fetelor e ca acest potir să revină celor în drept.

Îl felicităram pentru forța sa de a sintetiza lucrurile.

— Totuși, continuă el emoționat, mi se pare că e o misiune grea pentru niște fete. Închipuiți-vă: singure în mijlocul unor gangsteri sau muzeografi nemiloși, conduși de cine știe ce instincte sălbatice.

— Lasă că se descurcă ele, zise Țoancă-mică. Dacă și-au pus în cap să descopere potirul îl vor descoperi, să fiți siguri. Rămâne enigma Gicu. Îmi dați voie să continui eu?

— Dă-i bătaie!

După Țoancă-mică erau două dispariții misterioase care n-aveau nici o legătură cu „silogismus ramina— Hrobianus”. A lui Gicu și a Rândunicăi! Dar dacă aceste dispariții erau legate între ele? Să nu uităm că și Rândunica avea un interes în găsirea potirului; se considera chiar moștenitoarea diamantelor ascunse acolo. Să fi renunțat ea peste noapte la acest lucru? Cunoscând bine sufletul femeiesc, Țoancă-mică putea să afirme, cu mâna pe inimă, că nu! Atunci? Dat fiind că posturile principale de observație fuseseră ocupate de celelalte femei, Rândunica se orientase cu siguranță asupra cuiva care să cunoască bine locurile unde s-ar putea ascunde potirul. Or, această persoană nu putea fi decât un muzeograf, respectiv Gicu, născut-crescut în Malu-Mare și fost salariat al celor două instituții muzeale.

Vorbele fetei stârniră un entuziasm de nedescris printre cei de față. „Vorbește ca o inspirată”, o binecuvântă de departe părintele Bonifaciu, Raminagrobis o bătu pe umăr, Vicepreședintele făcu cinste cu câte un coniac. Numai Față de Cal își surâdea singur în oglindă.

— Cu ce l-o fi momit, nu știu, zise Țoancă-mică, fiindcă nu e mai frumoasă ca mine. Să mai ai încredere în fostele colege de primare!... În fine, eu cred că, dacă-i punem sub observație, acesta e drumul cel mai scurt spre a ajunge la potir. Fiindcă Rândunica totdeauna a știut ce vrea. Și eu la fel.

— Mai departe, genialo! o încurajă Raminagrobis.

— Perechea infidelă, continua fata, nu doarme pe la cunoștințe. Am verificat. N-a părăsit nici orașul, fiind legată de căutarea potirului. Deci se ascunde undeva prin păduri sau parcuri. Sau poate în cimitir, fiindcă noaptea e cam răcoare. M-aș mira chiar să nu fie ascunși în cavoul lui Papastratos. M-a dus și pe mine Gicu, odată, să mi-l arate. Și acum – izbucni Țoancă-mică în lacrimi – e acolo cu alta!

Sărirăm toți să o potolim, apoi făcurăm un plan de bătaie. Trebuia mai întâi să eliminăm pionii inutili, deoarece încurcau locul. Banda lui Brutus nu avea potirul, deci trebuia înlăturată din competiție, mai ales că aveau boală să tragă cu revolverele. Sigur că lui Raminagrobis îi convenea treaba asta, fiindcă o recupera mai repede pe Genoveva. Declară chiar că

are o idee și că mâine dimineață, la prima oră, bandiții vor fi cu cătușe la mâini. Vicepreședintele va cerceta muzeele, făcând uz, la nevoie, și de calitate sa oficială. Capoforte se instalează, în post fix, la cârciuma lui Papastratos, iar Țoancă-mică, împreună cu părintele Bonifaciu, urmau să scotocească cimitirele și, în special, cavoul lui Papastratos. Eu trebuia să-l însoțesc pe Mălai-mare, fiindcă nu era exclus să aibă loc și un schimb de argumente violente, la care mi-aș fi putut da o contribuție substanțială. Îmi convenea de minune deoarece mereu mă chinuia gândul că nu-i bătușem niciodată, pe săturate, pe acei ticăloși, răpitori infami de fete nevinovate și asasini dovediți ai sărmanului Leopold.

Pentru moment, fiindcă orele erau înaintate, cel mai înțelept lucru ar fi fost să ne ducem frumușel la culcare, numai că Țoancă-mică își cam luase aere de general și veni cu altă idee:

— E târziu, recunosc, zise ea, dar până la ziuă se mai poate face ceva. Eu, de exemplu, vreau să mă duc să inspectez cimitirul, deși mi-e o frică grozavă de câini. Dar nu-l pot lăsa pe Gicu în ghearele acelei dezământate.

— Te însoțesc, strigară în același timp Raminagrobis, Vicepreședintele și Capoforte.

— Vei merge cu părintele Bonifaciu, decretai eu, deoarece, în virtutea meseriei sale, se presupune că e cel mai cuviincios dintre noi. Raminagrobis se va duce să vorbească cu Inspectorul, pentru a-și pregăti scheciul de mâine, eu voi căuta să iau legătura cu Mirandolina, iar vicele cu Micșuneasca. „InteresiUS fessum fert cum spunea un mare înțelept al zilelor noastre. Iar Capoforte să-și ia în primire postul la cârciuma lui Papastratos: e cea mai plăcută îndeletnicire din seara aceasta.

Mă strecuram spre Muzeu cu inima strânsă, ca la prima întâlnire cu Mirandolina. Doamne, cât timp trecuse de-atunci! Numărai pe degete lunile: cincisprezece. Și, dintr-odată, totul se prăbușise, din cauza acelui blestemat de potir. Dacă l-aș fi găsit în noaptea aceea, l-aș fi dat la topit, să facă din el vine de căruță sau potcoave pentru caii de la serviciul barometric. Cu aceste gânduri, sării gardul dinspre grădina publică al Muzeului, și începui să mă târăsc prin iarbă spre aripa veche a clădirii, unde știam că Decebal Marinescu are grijă să-și găzduiască oaspeții mai importanți. Pași cadențați mă făcură să mă urc cu iuțeala fulgerului într-un corcoduș apropiat. Era patrula muzeografilor, înarmată până-n dinți, făcându-și rondul. Cei doi se opriră, chiar sub copacul meu, și-și aprinseră câte o țigară.

— Urâtă noapte, zise unul. Frig, întuneric, burează, începe să se schimbe vremea.

- Eh, mai avem două săptămâni și gata! Mult a fost puțin a rămas!
- Tu crezi într-adevăr că o să ciocnească?
- De ce nu? S-a stabilit că perioada de clocire e de șaisprezece zile.

Patru au trecut.

- Ar fi ceva senzațional, îți dai seama?
- Te cred și eu! Va revoluționa toată palentologia!

Nu înțelegeam prea bine despre ce era vorba, și ultimele replici le înțelesei cu greutate, deoarece fereastra de la etaj se luminase și ea se afla chiar în dreptul corcodușului. Era camera Mirandolinei: infidela se întorsese de la masă și se pregătea de culcare. Ar fi trebuit să mă dau jos din copac: orice om binecrescut ar fi făcut așa. Dar nu puteam, din cauza patrulei și, în plus, nici n-am pretenția că sunt binecrescut. Rămăsei înțepenit, privind mișcările Mirandolinei. Mai întâi, era clar că Marinescu nu reușise s-o domesticească, deoarece înainte de a-și pune pijamaua, fosta mea iubită trase zăvoarele și baricadă bine ușa cu un fotoliu. Așa, doamnă, sunt bucuros să constat că îți aperi demnitatea, chiar dacă acum, nu mai e nimic între noi! Sincer vorbind, creștea mult în ochii mei. Pe urmă se pregăti de culcare și, cu toate că patrula plecase, n-aș fi coborât din corcoduș pentru nimic în lume. Spre marea mea mirare, căci nu o știam bigotă, înainte de a se băga în pat, își făcu și rugăciunea. Nu înțelegeam cuvintele deși vedeam bine mișcarea buzelor, ceva gen: „Înger-îngerașul meu”, ba chiar mi se păru că rostește și numele de Pepsi, poate: „Doamne, dă-i sănătate și înțelepciune, iubitului și adoratului meu Pepsi”. Vreau să spun că ar fi fost posibil să spună și așa, din moment ce nu o auzeam, eram liber să-mi închipui tot ce poftesc. Și, când termină, stinse lumina și nu o mai văzui. Coborâi din corcoduș sfâșiat de contradicții. Să mă urc pe burlan și să-i bat în geam? Ar fi urmat una din acele discuții monstruoase... Obrazul ei era destins și ochii limpezi... Era Mirandolina II în carne și oase! Pentru prima oară, fantoma creată de mine se contopise cu imperfecta ei ipostază terestră, cu apriga și capricioasa Mirandolina I. Acum dormeau îmbrățișate, visând poate flori și peisaje alpine. Și eu să le turbur?! Tocmai eu! Sării înapoi gardul și până acasă mersei în vârful picioarelor. Nu simțeam nevoia să aflu ce-au făcut ceilalți tovarăși...

A doua zi dimineată, pe la opt, mă deșteptai fluierând o gavotă. Mă simțeam relaxat, aveam certitudini. Era clar că inspiram femeilor pasiuni durabile care nu le vor părăsi până la mormânt. Și asta mă distra, fiindcă purtarea mea era mai curând ușuratică: așa eram eu: „ca albina din floare-n floare”. Dacă ele luau în tragic aceste sentimente firești, le privea, eu îmi declinam orice răspundere. În timp ce reflectam asupra acestor grave

probleme esențiale, nu stă tui de pomană, numai ca să-mi admir dinții să-mi fac semne de încurajare în oglindă, ci mă și bărbierii cu pedanterie, deoarece era prima dată când luam parte la arestarea unor gangsteri și voiam să arăt bine, ca la o premieră. După asta aveam de gând să atac Muzeul cu ajutorul celor de la circ și să o pun în libertate pe Mirandolina. Merita cu prisosință acest gest. Revăzui mental filmul din noaptea precedentă, geamul luminat, rugăciunea și toate celelalte și încântat de concluziile trase, mă apuca să cânt cu putere aria toreadorului. În plin vacarm, Raminagrobis năvăli în odaie, aproape trecând prin ușa pe care o deschisese cu umărul. Lăsai aria neterminată și începu să mă pudrez. După Mălaimare intră Inspectorul cu revolverul în mână. Văzând că sunt singur, puse piedica și băgă arma în teaca de la subsuoară. Raminagrobis se sculă gemând de jos.

— Ce urlă așa, idiotule! mă apostrofă el furios, pipăindu-și șalele. Credeam că te torturează cineva și când colo....

— Îmi pare rău că nu mă torturează nimeni. Ca să se adeverească măcar o dată acel ciudat silogismus raminagrobianus.

— O viață întreagă a judecat cu coloana vertebrală, mă pârî Raminagrobis Inspectorului, și uite că trăiește....

— Și chiar n-ai recunoscut aria?... insistai eu. Nu e o notă bună pentru tine. Carmen de Bizet sau cam așa ceva...

— Zău? în orice caz era cântată într-o gamă minoră și de la cap la coadă. În sfârșit, bine că ești teafăr. La propriu, bineînțeles.

Bineviii să-i arunc o privire Inspectorului. Era ras proaspăt dar pudrat inegal, semn că fusese luat pe întuneric de acasă, și zâmbea prietenos fără să scoată un cuvânt, făcând avansuri disperate pentru a sparge gheața dintre mine și dumnealui. Nu mă impresiona acea mimică, îl preferam pe Marcel Marceau, dar nu mă putui împiedica să zâmbesc văzând aerul lui pedant și freza țeapănă cu fire paralele, parcă dată cu gomenol sau cu unsoare de căruță. Se simți încurajat în sentimentele sale de prietenie și asistență socială și se apropie cu mâna întinsă:

— Raminagrobis a depus o reclamație în numele tău, mă informă el puțin jenat. O găsesc întemeiată din punct de vedere juridic. Aș vrea însă să o contrasemnez. Ca să n-avem vorbe.

Îl privii de sus până jos, parcă admirându-i hainele, apoi semnai cu un gest imperial, fără să scot un cuvânt, acceptând cu indiferență stiloul pe care mi-l întinsese.

— Nu te mai lași de chestii de-astea, zisei eu în cele din urmă. Acum, care e următoarea mișcare?

— Împachetarea bandei lui Brutus, zise Mălai-mare, și punerea ei la frigider. Cu cântec înainte marș!

Iahtul Maramureș era solid ancorat în radă. O umbră ghemuită printre baloturi și cabestane: Stromboli, ne informă că vasul avea o avarie la cârmă, fiind imobilizat pentru câteva zile. Bănuii că el și Kamma nu erau străini de treaba asta, dar nu scosei nici un cuvânt în fața Inspectorului. Ar fi fost în stare să-i aresteze! Privirăm puntea prin binoclu, în timp ce Inspectorul se repezise până la căpitănia portului ca să facă rost de o șalupă. Iahtul Maramureș era pavoazat cu ghirlande și stegulețe multicolore, pe bompres se răsucea în spirală un enorm șarpe de tufănele și umbra iepurelui, parâmele toate fuseseră ornate cu buchețele de cale, garoafe și lobidragi. Din cabina timonierului răsuna un cântec de gitară și alături de cabină, într-un hamac, Genoveva făcea plajă, glumind cu unul din pirați. Lui Raminagrobis îi sări țandăra dar se stăpâni. Scena mă înfură și pe mine, deși secretara directorului general arăta ca o veritabilă sirenă. Îl compătimeam din toată inima pe Mălai-mare, mă și bucuram nițel că dumnealui o să simtă asta și o să se înfurie mai tare. Când sosi Inspectorul cu șalupa, atinsese punctul de fierbere. Fu primul care sări pe bordul iahtului, cu o mină sumbră parcă mergea la abordaj. Genoveva îl zărise de departe și se ridicase în capul oaselor, lăsând picioarele să-i atârne pe marginea hamacului. Era o apariție de zile mari. Periculosul Fu-Manciu înghiți în sec.

— Bună ziua, mormăi el negăsind altceva mai inteligent de spus. Ce mai faci?

— Uriciosule, zise ea întinzându-i mâna spre a-i fi sărutată. Ariciule! Mă băgai în vorbă cu obișnuita-mi grosolănie:

— Ia-ți ceva pe tine, cucoană, că am venit pentru afaceri. Unde e clopotarul ăl mare? Cu el avem treabă.

Îi aruncai o prelată pe umeri, deși Raminagrobis îmi făcea semne disperate să nu mă amestec, că stric totul. Era momentul cel mai rău ales pentru dulcegării, fiindcă din cabinele de sub dunetă, năvăliră pe punte alde Brown, toată colecția, feroci și agresivi, având în mâini pistoale cu surdină, despiedicate, gata de tras. Inspectorul făcu un pas înainte.

— Jos labelle! porunci el. Vă vorbește un reprezentant al ordinei publice și aici nu vă aflați în Texas.

La un semn al lui Brutus, pistoalele dispărură în harnașamentele lor speciale. Căpetenia bandei făcu un pas înainte, cu o mutră arogantă:

— Iar ai venit cu neisprăviții ăștia! tună el. Nu s-au mai învățat minte să nu se mai lege de turiști nevinovați, însetați de frumusețile folclorice ale litoralului dumneavoastră.

Raminagrobis scrise ceva pe o foaie de hârtie și o înmână Inspectorului.

— Cuvântul „neisprăviți este o insultă. De la o lună la trei luni. Poftim reclamația scrisă.

Inspectorul citi cu grijă hârtia și o băgă după aceea în buzunar.

Raminagrobis îmi făcu cu ochiul: nu cunoșteam planul lui dar înțelesei că treaba merge bine.

— În fond, ce doriți dumneavoastră? întrebă Brutus puțin cam dezorientat. Nu, Sammy, nu acum!

— Recunoașteți semnătura asta? Glasul Inspectorului suna ferm ca al unui om care înțelege să-și facă datoria până la capăt.

— A, tâmpenia aia de contract? Da, e semnătura mea. Și ce dacă?....

— Cercetăm un caz. La data respectivă s-au furat de la muzeu niște ouă de brontozaur. În contract, dumneavoastră afirmați că dețineți o asemenea marfă. Suntem convinși că e vorba de alte ouă dar justiția vrea dovezi concrete și de aceea vă rugăm să ni le arătați pe cele care se află în proprietatea dumneavoastră.

— Îți stă mintea-n loc! gemu Brutus. N-avem nici un ou, domnule! Ce, la dumneavoastră se găsesc ouă de brontozaur pe toate drumurile? Și vă rugăm să ne lăsați în pace!

— Deci, continuă Inspectorul, nu e exclus ca ouăle pe care le aveai la data încheierii contractului să fie chiar ouăle furate! Vă atrag atenția că din acest moment orice vorbă vă este înregistrată pe bandă de magnetofon. Aveți dreptul să nu răspundeți decât în prezența avocatului dumneavoastră.

— N-am nevoie de avocat. Iar tu, ori faci pe prostul ori ești chiar prost! N-ai văzut că ouăle erau îngropate de indienii ăia în straturile de flori? Ce-mi tot bați capul cu ele?

Inspectorul lăsase capul în pământ, reflectând câteva clipe în tăcere. Apoi luă cuvântul cu un calm neștirbit.

— Din păcate, fraza prin care îmi dădeați unele calificative puțin măgulitoare a fost și ea înregistrată. Ca încadrare juridică ea constituie delictul de ultraj: de la trei luni la doi ani. Pe de altă parte vă comunic că incriminarea dumneavoastră în ceea ce privește ouăle de brontozaur s-a îmbunătățit simțitor. Nu mai puteți fi acuzați de furt din moment ce e vorba de aceleași ouă. Dar atunci rezultă că niciodată ouăle n-au fost în posesia dumneavoastră.

— Întocmai, se grăbi să precizeze Brutus. Iar dacă tâmpiții aceștia îndrăznesc să pretindă altfel, o să-i dau în judecată.

Raminagrobis scrise din nou ceva pe o hârtie pe care o înmână Inspectorului.

— Pentru cuvântul „tâmpiți”. De data asta e un fel de recidivă. Dacă nu cumva se încadrează la huliganism.

— Nu cred, zise Inspectorul. Și te rog un singur lucru: să nu exagerăm!... Apoi se întoarse spre gașca lui Brutus; Domnilor – le mărturisi el – sunt fericit să constat că nu puteți fi acuzați de furt! Vă felicit! Este o mare satisfacție pentru un reprezentant al justiției să constate că dracul nu e chiar atât de negru. The devil is not so black... încercă el să o dea pe englezește... și mai departe nu mai știu!...

Tradusei eu fraza corect, fiindcă elegantul Inspector începuse să-mi devină simpatic.

— Rămâne doar delictul de escrocherie.

— Care escrocherie? tună Brutus. Nu, Sammy, nu! Fii liniștit. Ce escrocherie, domnule? Măsoară-ți cuvintele dacă nu vrei să dai naștere unor incidente diplomatice.

— Ați contractat în scris, îl lămuri Inspectorul cu blândețe, un lucru pe care nu-l aveți. De la șase luni la trei ani. N-am ce vă face!

Acum îmi dădui eu seama că toată discuția asta fusese o operă de maestru. Tot acum se lămuri și Brutus, și ochii săi scânteiară. Samuel sta încordat ca un arc de ceasornic, dar n-apucă să se destindă fiindcă mie, fiind român, îmi venise, mai repede decât lui, mintea românului a de pe urmă. Cu un lat de palmă, dat cu sete, făcui să-i troznească simultan toate cele șapte vertebre ale gâtului său monstruos, de gorilă. Samuel trecu, fără tranziție, direct în lumea viselor. Aruncai o privire rapidă în jur.

Mălai-mare îl strângea pe George de gât, cu o mână mare și păroasă de urangutan, iar Inspectorul îl aruncase pe Harry peste bord, cu o foarfecă în plină figură. Pentru noi, pericolul nu mai putea veni decât din partea lui Brutus, dar acesta se zbătea cu hamacul în cap, prins în plasă ca un pește, sub privirile malițioase ale Genovevei. În următoarele zece secunde bandiții erau cu cătușe la mâini și cu întreg armamentul individual confiscat.

— Deci, notă Inspectorul, clătinând din cap cu mâhnire, atac cu mâna înarmată, comis asupra autorităților legale. E groasă!

— Pe complicea lor o iau eu pe garanție, se grăbi Raminagrobis să se ofere. E o ființă periculoasă și trebuie supravegheată îndeaproape.

— Dar să ai grijă să nu fugă!

— Mă predau, zise Genoveva fandosindu-se, însă cu o condiție: să-mi dați voie să mă îmbrac. Nu pot merge pe stradă în costum de baie.

După asta, pornirăm în marș triumfal spre domiciliile noastre. Lui Raminagrobis îi lucea fața de parcă era dată cu grăsime, iar lângă el, Genoveva, pășea sfioasă ca o bibilică, cu capul în pământ, formulându-și probabil minciunile viitoare. În fața închisorii ne luarăm rămas bun de la bandiți: Inspectorul rămânea cu ei să le facă formele de internare și să vegheze să fie puși la drepturi, începând chiar cu ziua respectivă. Pretenția lor de a li se da camere cu baie și cu vedere la mare nu fu luată în considerație, deocamdată. La despărțire Brutus ceru să-mi vorbească între patru ochi.

— Ascultă, pramatie, zise el aruncându-mi priviri furibunde precum Teodat în Regina Ostrogoților, acum pot să te înjur fiindcă n-ai martori. Noi aici n-o să stăm o veșnicie, ascultă ce-ți spune un om mai bătrân ca tine. Maximum o săptămână-două. În acest timp îngrijește-te de cele veșnice. Te-am planificat chiar pentru luna asta. Să nu zici că nu ești avertizat. Îmi iau adio de la tine ca de la un om mort.

— Adio, Brutus, îi răspunsei eu cu duioșie. Ne-am distrat binișor împreună. Nu vreau să stau în calea proiectelor tale de viitor, dar, fiindcă ți-ai pus în cap lucruri imposibile, lasă-mă să-ți recomand pe cel mai bun medic psihiatru din orașul Constanța. Sunt prieten cu el și după câteva zile de tratament, pun prinsoare că ai să te simți mult mai bine. Iar dacă nu vei lua în seamă sfaturile mele, mă despart de tine cu un vechi salut românesc: să-ți fie țărâna ușoară!

În cele din urmă plecarăm spre Malu-Mare, cam înghesuiți în Tragusta fiindcă o aveam și pe Genoveva cu noi, dar lui Raminagrobis nu-i păsa de asta, ba era chiar vesel, fiindcă ne cânta tot timpul cântece de pe vremea militariei sale îndepărtate. Genoveva părea preocupată.

— Măine să mă duceți înapoi pe iaht că mi-am uitat niște lucruri, zise ea. Niște fleacuri, însă pentru mine au o oarecare importanță.

— Ascultă, fată, o întrebai eu, ce-a fost cu otrăvirea aia? Ne-am dat seama din prima clipă că Jucați teatru.

Cu câteva clipe înainte de a răspunde, în sufletul ei se dădea o luptă cumplită între bine și rău, între adevăr și minciună și până la urmă minciuna învinse.

— Eu chiar am fost otrăvită, răspunse ea privindu-mă drept în față cu niște ochi limpezi, extraordinar de cinstiți. Nu știu cu ce, însă mi-am pierdut cunoștința. Poate ceilalți să se fi prefăcut, eu însă am fost otrăvită cu adevărat.

Nu mai insistai, deoarece aveam impresia că Raminagrobis este neplăcut impresionat de această discuție. Din cele ce știam era însă clar că adepta Inspectorului încearcă să facă literatură cu noi și n-o să renunțe

nici dacă îi punem sub nas piramidonul și apa distilată. Mă lăsați păgubaș deocamdată și de îndată ce ajunserăm acasă, îi depusei pe cei doi musafiri și pornii să dau o raită prin oraș în căutarea Vicepreședintelui și a echipei Țoancă-mică – părintele Bonifaciu. La clopotul, Capoforte supraveghea intens dar nu observase nimic și nici nu primise vreo veste de la cei doi. Cele două muzee erau, ferecate și pe porțile de fier de la intrare se vedea scris, pe un afiș mare și galben: închis pentru inventar. Un muzeu închis pentru inventar!!.... Era prima dată când auzeam una ca asta! Intrați în parcul orașului privind cu atenție în dreapta și-n stânga, deși era absurd să-mi închipui că un Vicepreședinte s-ar putea ascunde prin tufișuri. Pe o bancă, o pereche cunoscută: Arhibald și Alidada, discutând aprins. În orice caz nu era o discuție tandră, ca între doi tineri căsătoriți. Căzui între ei ca un fulger.

— Domnul și doamna Arhibald, dacă nu mă înșel? îi atacai eu, cu ironie. Departe de lume, în mijlocul naturii, singuri cu sentimentele lor. Ce faceți, turtureilor? Și ce e cu tigaia pe care o țineți în mână?

Tresăriră ca niște hoți prinși asupra faptului și Arhibald încercă să ascundă tigaia la spate.

— Văd că ați început să vă cumpărați oale, crățiți... tot ce trebuie într-o gospodărie. Dacă vreți vă fac rost de un cărucior de copii de la o verișoară de-a mea. Am auzit-o că vrea să-l vândă.

Arhibald se mai decolorase, dar tot insipid și arogant se purta, iar domnișoara Caramela nu părea deloc îndrăgostită de dânsul.

— Da, sigur, se bâlbâi el. Într-o casă ai nevoie de multe...

— Dar tigaia din mâna ta este în stil baroc. Cred că nu sunteți așa de snobi ca să prăjiți ouă numai într-o cratiță cu basoreliefuri.

Alidada îi smulse obiectul din mână și mi-l arătă. Era de fapt un talger cu scene de vânătoare desenate în relief.

— L-am găsit adineauri, zise ea, pe când treceam pe lângă Casa vestigială. Cineva l-a aruncat în stradă de la o fereastră a podului. N-aș vrea ca până la urmă să iasă că l-am furat noi și pe ăsta.

— Ai judecat corect fiindcă toată lumea cunoaște ce obiceiuri urâte are bărbatu-tău.

— Nu mi-e bărbat, deocamdată. E superficial și nu-și cunoaște propriul interes. Vreau mai întâi să fac om din el.

— Bravo, dragă, se supără Arhibald. Da, ce, acum nu sunt om? Și mă mai și cerți în fața individului ăstuia, care a confundat o cloacă maximă cu niște depozite jurasice.

Dacă n-ar fi fost Alidada de față l-aș fi cârpit peste mutră, până la completa lui imbecilizare. Pentru moment îl înregistrai cu acele infamii,

așteptând clipa fericită când voi putea să-i lichidez contul. Mă prefăcui absorbit de studierea farfuriei zburătoare. Era un obiect de muzeu, dar cine oare se distra aruncând exponatele Casei vestigiale pe ferestre? Tot răsucind talgerul observai pe fundul lui câteva cuvinte zgâriate cu un cui ascuțit. Îmi pusei repede ochelarii și reușii să le citesc. Mai întâi un text în românește: „Găditorul să ducă această farfurie la vila Reduta și mai jos un șir de litere de tipar aparent fără nici un sens.

— Am încercat și noi să le descifrăm dar nu am reușit, spuse Arhibald. În chestiile astea, dacă nu ai cheia, e aproape imposibil să afli conținutul mesajului.

Mai privii o dată farfuria. N-aveam nici o idee și literele păreau că-mi joacă în fața ochilor. Le transcrisei cu grijă într-un carnețel:

P E A I E C S S I E D P I
R R V A T R T E A F E R R
I I E L R U E C E U I U A
Z N S A E R R E S I F D D
O C T S C I I C T B I E U
N A I E L M O I E A T N G
I S G P U I A I S N I T U

— Inscripția e proaspătă, remarcai eu, fiindcă urmele zgârâieturii nu s-au oxidat. Mă gândesc să iau talgerul la mine și să-l descifrez cu ajutorul lui Raminagrobis, sau al altcuiva, specialist în rebusuri. Sper că n-aveți nimic împotrivă. Acum să-mi povestiți ce e cu voi și ce învârtiți pe aici.

Povesti Alidada. După ea Arhibald era un mare neînțeles: toată lumea îl condamna, însă nimeni nu încercase să stea de vorbă cu el, de la om la om. Potirul era proprietatea sa personală, putea dovedi acest lucru arătând recipisa de cumpărare de la bazarul din Istanbul, întocmită pe numele lui Și, cu toate acestea, era vânat ca un câine, de gangsteri, de muzeografi și de autoritățile locale, fiind în pericol să fie torturat sau chiar expedit pe lumea cealaltă, cu un glonț în burtă! Ea, Alidada, nu mai putea de mila lui! Nu știa dacă asta se numește dragoste, dar ar fi dorit ca bietul om să nu mai fie prigonit pentru dreptatea lui.

— Tu ce câștigi, din afacerea asta? o întrerupsei eu cinic.

— Eu? Nu câștig nimic. Dar nu pot suferi nedreptatea.

Rânjii. Mă aflam deci în prezența unei femei dezinteresate care luptă pentru dreptatea în sine, pentru conceptul de echitate, o idealistă în adevăratul înțeles al cuvântului, gata să jertfească liniștea ei personală,

numai ca lumea să devină mai bună. Făcui o reverență adâncă, de-mi trozniră toate oasele. Bravo dragă! Și noi care te credeam o ființă obișnuită!

— Nu mai râdeți, Maestre! se supără Alidada, roșie la față. Deși exprimați întocmai gândurile mele, aveți un ton ironic care schimbă complet înțelesul vorbelor dumneavoastră.

— Bine, bine! Și acum ce aveți de gând?

Vorbi Arhibald. Cu o voce joasă și chelălăitoare ca o tinichea de acoperiș când un vânt puternic o suflă în dungă. Voia să intre în stăpânirea potirului și să-l folosească așa cum va avea chef. Recipisa se afla la loc sigur, într-unul din cele zece mii de seifuri ale Băncii Naționale. Cel care ar încerca să pună mâna pe ea n-ar face decât să demonstreze că e slab de minte. În plus, era singurul în măsură să bănuiască, cu cele mai multe șanse de probabilitate, cam unde ar putea fi dosit potirul. Deci, aproape toate atuurile se găseau în mâna lui.

— Până la victoria finală, glăsui el, să nu încercați să mă atrageți iar în vreo capcană. Mă consider în legitimă apărare, așa să știi. De altfel nici n-o să bănuieți unde m-am ascuns.

Alidada se agăța de gâtul lui.

— Vai, Arhi! se lamentă ea, numai te rog să nu mai mergem în locul acela. Știți – se întoarce ea către mine – câteva zile ne-am ascuns în cimitir. Noaptea e ceva lugubru. Apoi ieri am zărit o lumină ieșind din cavoul unuia, Papastratos. Un cavou cât o casă, cu niște îngerași a la Donatello la toate cele patru colțuri. Proprietatea unor mari armatori de pe vremuri: familia Papastratos, plecați mai toți în Grecia după război. Ei bine, lumina se mișca și, deși sunt materialistă convinsă iar nu idealistă cum mi-ați spus ca să râdeți de mine, mi-a fost frică de strigoi și am insistat să plecăm de-acolo. Pe tema asta ne certam când ați venit dumneavoastră.

Vorbele ei treceau pe lângă mine ca apa pe lângă gâscă. Era aceeași Alidada, cu ochi adânci ca spațiul cosmic, dar scăpase de mult din zona mea de atracție și acum o priveam cu nepăsare cum se depărta tot mai mult, ca un meteorit, spre Calea lactee. Nimfa și Faunul! Să-ți vină rău, nu alta! Îi părăsii brusc, mormăind un bună seara sec, îngândurat, îndreptându-mă spre Reduta, cu farfuria în stil baroc la subțioară...

Capitolul XIII - CUM SE DESCIFREAZĂ UN MESAJ MISTERIOS

În drum spre casă mă abătui pe la Clopotul ca să inspectez postul de observație pe care-l instalasem acolo. Capoforte era la datorie. Privea fioros pe la mese iar după surâsul lui imbecil se vedea clar că se află într-un avansat grad de intoxicație etilică. Până să ajung la dânsul, ca să-mi dea raportul, îmi ieși în cale Papastratos, cu veșnica lui cârpă de șters mesele în mână.

— Vezi că la masa din fund, îmi șopti el, e unul de la poliție. Trage cu urechea până nu mai poate. Mi-a gonit toți clienții.

— Nu mai exagera, văd că toate locurile sunt ocupate. Și cu băutura cum stă?....

— Lucrează tare. E profilat numai pe drojdie, dar văd că se ține bine. N-ai vreo idee cum să-l scot de-aici? Mi-a venit niște vin și mi-e și frică să cobor în pivniță să-l cupajez. Cine știe ce poate să-și închipuie.

— Vinul îl cupajezi cu apă, nu?

— Ferească dumnezeu! Avem instrucțiuni foarte severe în această privință. Dacă te prinde că faci altfel, harști! o zi din salariu. Nu vreau să risc.

Gâlgâia corectitudinea în el! Îl privii cu admirație și-l rugai să-mi aducă și mie o doză, la masa lui Capoforte.

— Și să știi, nene Papastratos, că cetățeanul de care te-ai speriat nu e ginitor. E omul meu. O să mă caute cineva aici, la Clopotul, și l-am lăsat pe el să dea relații. Tot ce consumă treci în contul meu, e limpede?

Papastratos îmi mulțumi din suflet. I se luase o piatră de pe inimă. Îmi aduse comanda și dispăru fără întârziere în beci, ca să cupajeze vinul. Văzându-mă, Capoforte duse două degete la tâmplă, într-un fel de salut milităresc.

— Noroc, șefule! raportă el încercând fără succes să se ridice. În timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic! Vino mai aproape să-ți spun un secret.

Plecai urechea spre el, deși duhnea a sală de disecție.

Au aștia o drojdie colosală! Îmi mărturisi Capoforte, cu un zâmbet tâmp. Extraordinară. Îți jur pe fericirea mea!

Aha! Deci asta era! Urmau desigur confidențele unui bețiv, cu evocarea amănunțită a îndepărtatei sale copilării! Mă grăbii să înghit

drojdia și să-mi lau la revedere, însă Capoforte mă apucase strâns de mână.

— Aveam niște bubulițe care mă chinuiau îngrozitor... continuă el.

— Da, da! Într-adevăr bolile astea ereditare sunt foarte supărătoare.

— Nu, frate! Le-aveam doar de vreo două luni. M-a blestemat un lăutar fiindcă nu i-am dat bacșiș. Ei, bine, din trei drojdii m-am vindecat! Ce zici de treaba asta?

— Vrei să zici că n-ai băut decât trei drojdii!?

— A, nu! Dar acum consolidez efectele tratamentului.

— Ești un înțelept. Să știi că ai credit nelimitat la Papastratos. dar fii cu ochii-n patru. Cum vezi vreo figură cunoscută, telefonul e în spatele tău.

— E clar, șefule! Și, auzi: azi, la prânz, din șase mateloți de pe Farandola, toți bolnavi de dizenterie de două săptămâni, trei s-au vindecat după ce au gustat din drojdie!

— Dar trei nu. Deci nu se poate trage nici o concluzie.

Înălță din umeri. Din nefericire, cam așa stăteau lucrurile. Dar poate că, studiind în continuare problema, se va ajunge la cine știe ce descoperire importantă, menită să ușureze suferințele întregii omeniri. Îl lăsa prada cercetărilor sale științificoumanitare și mă grăbii să plec, convins că de-aici n-o să iasă mare lucru. A fost una din greșelile capitale ale vieții mele, bineînțeles nu singura, însă trebuia să fii dotat cu clarviziune ca să bănuiești ca tocmai Capoforte, deci un individ pe jumătate beat și pe de-a-ntregul caraghios, deținea în acel moment, fără să aibă habar, secretul după care alergau atâția oameni plini de inițiativă și fantezie, inclusiv marele Raminagrobis, geniul romanului malaez de aventuri și părintele necontestat al silogismului raminagrobian. (Țin foarte mult la fraza aceasta, întrucât ea mi-a fost dictată, cuvânt cu cuvânt, chiar de marele învățat).

Rătăceam, deci, în necunoscut ca o mașină fără faruri printr-o ceață londoneză, când ajunsei la vila Reduta. Iordan mă informă că musafirii mei se aflau în holul de la etaj și că dăduseră ordin să nu fie deranjați decât în caz că se demolează casa. Urcai în grabă, cu farfuria zburătoare în mână, și un spectacol reconfortant mă aștepta într-una din odăi, numită de îngrijitori „odaia roz, fiindcă avea un tapet de satin de această culoare, presărat cu boboci de trandafir și porumbițe galeșe ce stăteau cioc în cioc pe aceeași crenguță. Un pic-up, așezat direct pe podea, într-un colț al încăperii, emitea ultimele acorduri dintr-un fel de imn celest, preclasic, executat probabil de un cor de bălbâiți, fiindcă în loc de cuvinte se auzea doar un fel de bibap – ha-da-ba-da, și așa mai departe. În jurul pic-up-ului,

pahare pe jumătate golite, farfurii cu portocale și fursecuri și un platou mai mare pe care mai rămăseseră doar două sau trei bucăți de sancrasas verde. Raminagrobis trona în mijlocul încăperii, revărsat cu toți parametrii săi într-un fotoliu scund, plin de perne. Era înfășurat într-un imens halat de baie, alb-pufos și părea în transă. În dreapta și-n stânga fotoliului, pe două măsuțe turcești, scunde și sculptate în arabescuri, se aflau două castronașe cu apă fierbinte, în care Mălai-mare își înmuea degetele. În spatele său, Genoveva, înfășurată într-un kimono de mătase, negru cu balauri de argint pe poale, îi masa tâmpilele cu mișcări delicate. Când mă văzu scoase un țipăt scurt și-și controlă ținuta. Chinezu deschise anevoie pleoapele.

— Simt un miros de drojdie, spuse el. Nu cumva a venit Pepsi, scumpo?

— Nimic nu-ți scapă, o, tu, fericitul din lotus, răspunsei eu în locul Genovevei. Sau ai vrut să faci bancuri?

Schimbă, fără să se ridice, poziția enormelor sale picioare goale, care se odihneau pe un vraf de perne, surâse, recăzu din nou în transă pentru câteva clipe, apoi deschise ochii și mă privi cu blândețe.

— Paharul din dreapta e al meu, mă informă dânsul. Mai pune-i câteva cuburi de gheață și dă-l încoace! Toarnă-ți și ție. Nu, Genoveva nu mai bea, nu vezi că are treabă! Continuă cu masajul, iubito. Pepsi e prietenul nostru, nu se formalizează.

Genoveva zâmbi aseptice, fără adresă, și-și continuă munca, fără să-i pese de mine.

— A, nu, bineînțeles, îl asigurai eu. Până-ți face pedichiura...

— ... Adică manichiura...

— Mă rog... vă pun la curent cu toate noutățile. Mai întâi, lumini intermitente, noaptea, la cavoul lui Papastratos...

— Păi ce, a murit cârciumarul?

— Nu, domnule! E vorba de vreun străbunic de-al lui. Așa... Pe urmă Alidada și cu Arhibald se învârtesc prin parc. Îmbrăcați omenește, de data asta. Umblă după potir. De la mansarda Casei vestigiale s-a aruncat o farfurie de metal pe care e zgâriat, cu un cui, un mesaj misterios. Nu l-am putut descifra. Cred că e de la Micșuneasca sau de la Vicepreședinte.

De Mirandolina nu le mai spusei nimic. Sunt lucruri delicate, prea gingașe ca să le poți împărtăși fie și celui mai bun prieten. Nu mă temeam că Raminagrobis ar fi putut râde de mine: nasul lui maro mirosea imediat când e ceva serios și când nu. Dar era prea fericit în aceste clipe ca să suporte confidențele altuia, și indiferența lui m-ar fi durut mai mult decât o grosolănie. Trecui deci peste subiectul care mă frământa cel mai mult și-i

întinsei farfuria. Celebrul detectiv își scoase degetele din castronașe cu un aer plictisit, se șterse cu un prosop și se cufundă în studierea acelor litere fără înțeles.

— După frecvența literei R, spuse el într-un târziu, pare a fi scris în limba spaniolă. Litera I este Însă și ea bogat reprezentată și ea e caracteristică limbii italiene. Mai observ un număr mare de consoane și acest lucru îmi sugerează o limbă scandinavă.

— Deci, după tine, ar fi un dialect hispano-italoscandinav!...

— Așa ai înțeles tu? Nu, suflete! Raționam doar cu voce tare ca să-ți dai seama și tu cum trebuie să judeci când ai de-a face cu scrieri criptice. Înregistrează tot, în cele mai mici amănunte: nu se știe când vei mai avea ocazia să lucrezi cu cineva care se pricepe.

— Eu cred că e în românește, interveni Genoveva masându-i, în continuare, tâmplele. Nu pot să spun de ce, dar așa am eu impresia.

Raminagrobis ridică ochii spre tapetul cu trandafirași și colombe. Apoi sorbi prelung din paharul pe care i-l pusesem la îndemână.

— Sigur, Pusi, consimți dumnealui, refuzând să o supere. Însă noi încercăm să fim logici, nu?

— Cu alte cuvinte eu nu sunt logică

— Ba da, ba da! Însă eu propun să procedăm prin eliminare. Tu ce zici, Pepsi?

— Procedează prin ce pofțești, totuși și eu cred că mesajul e în românește.

— Bun. De acord! Dar poți să dovedești? Pe ce argumente logice te bazezi? Asta să-mi spui mie, dacă mă iubești!

— În primul rând suntem în România... Începu Genoveva.

— Deci asta ar fi, după părerea ta, una la mână! Mă rog... Acum să-l vedem și pe Pepsi.

— La Casa vestigială se află sechestrați Vicepreședintele și Micșuneasca. Ce nevoie avem să presupunem că există și un al treilea prizonier iberico-scandinav? Pe urmă, sunt deja câteva rânduri la început scrise în românește, cele în care se dă adresa destinatarului.

— Simplifici prea mult lucrurile. Dacă-i așa, de ce nu descifrezi tu cele scrise pe farfurie?,

Poate că m-aș fi apucat și de treaba asta dacă nu ne-ar fi bătut în ușa Coana Veta. Venise părintele Bonifaciu și domnișoara Țoancă-mică și voiau să ne comunice rezultatul investigațiilor făcute prin cimitir și împrejurimi. Țoancă-mică părea zdrobită, înainta sprijinindu-se cu încredere de părintele Bonifaciu, care se arăta foarte dispus să se devoteze întru salvarea acestui suflet nefericit. Le făcui semn să-și toarne

băutură, dar Țoancă-mică refuză cu îndârjire. Nu-i mai trebuia nimic, fiindcă inima ei fusese călcată în picioare de către Gicu. Da umblase cu Boni peste, tot controlaseră tot cimitirul. În cavoul lui Papastratos nu era nimeni, dar într-un colț unde Gicu adusese cândva niște paie, găsiseră o batistă de damă, cu inițialele R. P. și mirosind a 4711.

— Am simțit cum mi se rupe ceva în piept, începu să bâzâie Țoancă-mică. Erau paiele noastre și acum găseam o batistă străină în ele! Și el care spunea că nu poate suferi parfumul 4711!...

Nu-i mai spusei că bărbații nu mint decât pentru a le face plăcere suavelor, exclusivistelor și intransigentelor lor iubite. Era prea dărâmată ca să filozofăm asupra minciunii și asupra fericirii în dragoste.

— Și profesorul nu era prin apropiere? se interesă Raminagrobis.

Cercetaseră cu atenție dar nu găsiseră nici un indiciu, în afară de batistă și de un rucsac în care mai erau câteva cutii de conserve: pate de ficat și carne de porc în suc propriu. Dacă noi puteam deduce din asta unde se ascundea Gicu, atunci părintele Bonifaciu își scotea pălăria în fața noastră.

— Poți să te descoperi, sfinția-ta, spusei eu. Avem aici pe omul cel mai logic din întreaga Malaezie: poetul, inginerul și creatorul de romane de aventuri, Raminagrobis, autorul celebrului „silogismus raminagrobianus”. Ia fă-ne tu o demonstrație, rabi, ca să vadă și italienii de ce suntem în stare.

— Sunt cunoscut deja în întreaga Italie, spuse Dalai-Lama cu modestie. Ca și în oricare altă țară din Europa. Cutiile de conserve trădează o așezare omenească cu caracter durabil. Gicu și-a stabilit cartierul general în cavoul lui Papastratos. Inițialele de pe batistă o indică pe Rândunica. Alidada spunea că a văzut lumini mișcătoare în nopțile trecute. Deci profesorul Gicu C. Niculescu caută un lucru foarte important, pe care speră să-l găsească chiar acolo, în cimitir. E ceva ce poate duce la potir, căci altfel n-ar fi fost secondat cu atâta abnegație de Rândunica. După ce se termină povestea asta, ai să vezi că tot la tine are să se întoarcă.

— Ah, zise Țoancă-mică (și lacrimile îi șiroiau pe obrazul răvășit) întâi am să mă răzbun groaznic și pe urmă am să-l iert!

Priveam pe geam de o jumătate de oră. Mi se ceruse să mă întorc cu spatele pentru ca Genoveva să se poată îmbrăca și mă executasem fără să crâcnesc. Nu mă deranja nici faptul că treaba asta dura atâta, deoarece o putusem urmări în voie, reflectată într-unul din geamurile ferestrei. Pater și Țoancă-mică se duseseră să facă baie, fiecare separat, și să-și pună ținuta în ordine. Raminagrobis rămăsese ca și singur în odaie, orb la toate,

torturându-și inteligența numai și numai cu descifrarea mesajului aruncat de la mansarda Casei vestigiale. Ascultând cu atenție, se putea auzi, din direcția lui, un sfârâit ușor și persistent, ca al unor lămpi de radio ce funcționează de multă vreme la o tensiune maximă. O clipă mă temui chiar să nu se supravolteze, dar se vedea clar că lui puțin îi păsa de asta. Scrisese din nou literele pe un carton și le privea de parcă în ele s-ar fi ascuns taina fericirii veșnice:

PEAIECSSIEDPI
RRVATRTEAFERR
IIELRUECEUIUA
ZNSAERRESIFDD
OCTSCIICTBIEU
NAIELMOIEATNG
ISGPUIAISNITU

— Poți să te-ntorci, strigă Genoveva. Sunt gata!

— Nu-ți tragi mai întâi fermoarul?

— Aoleo, așa e! Dar de unde vezi tu cu spatele?

— Pur și simplu n-am auzit zgomotul respectiv.

Mă apropiam de fotoliul genialului detectiv. Îmi făcu semn să-i torn, fără să ridice ochii de pe hârtie. Genoveva, complet îmbrăcată de stradă, veni ușurel pe la spate și se așeză pe una din laturile fotoliului, trecându-i o mână pe după gât.

— Singurele formații care au un înțeles ar fi: NAIE, la începutul rândului șase, OCT deasupra, PUIA și NITU în rândul ultim și numeroase EI, EU și AI, răspândite mai peste tot. Cu ajutorul lor, tot ce putem face e să batem pasul pe loc. Interesante îmi par și combinațiile de litere: PRVAT, RUEC, ZNSAER, RESI, BIEU, care nu înseamnă nimic și ISGP, care ar putea fi inițialele unei întreprinderi de stat. Și aici ne-am împotmolit! Mi-ar trebui o tablă de logaritmi și o riglă de calcul.

N-aveam chef să alerg acum prin oraș în căutarea instrumentelor cerute, și eram aproape sigur că nu le voi găsi în Malu-Mare. Îl sfătuii ca în lipsa lor, să mai tragă o dușcă pentru a-și încălzi circumvoluțiunile. În dorința de a sprijini munca noastră, Genoveva își începu din nou masajul cranian. Se scurse o altă jumătate de oră dar inspirația nu venea.

— De ce nu încerci să-l citești pe verticală, propuse atunci Genoveva fără a-și întrerupe activitatea. Eu de la început am vrut să vă spun, apoi mi-au venit alte gânduri și am uitat.

— Adică cum pe verticală?

— Începi cu litera P și în loc s-o iei la dreapta, cobori!

— E o idee și asta!

Raminagrobis încercă singur, apoi citi cu voce tare:

„PRIZONIER ÎN CASA VESTIGIALĂ. SE PETREC LUCRURI MISTERIOASE. CECILIA ESTE ȘEFUL BANDEI. FIȚI PRUDENȚI. RĂDUCU.”

Raminagrobis sărută cu un mare plescăit din buze, genunchiul aflat lângă el, pe laterala fotoliului.

— Și frumoasă și deșteaptă! zise el. Caz unic în istoria tuturor timpurilor! Te-am cerut de nevastă astăzi?

— Încă nu, dar nu e nici o grabă!

— S-o crezi tu! N-am chef să se bage altul pe fir. Uite, Pepsi de-abia așteaptă.

— Lasă că știu eu ce așteaptă Pepsi.

Înălțai din umeri apoi le cerui să fie serioși. Biletul lui Răducu nu ne aducea nimic nou. Era doar un fel de confirmare scrisă a faptului că bietul Vicepreședinte avea o viziune infantilă asupra întregului univers. Ideea cu farfuria aducea prea mult a Jules Verne combinat cu Alexandre Dumas-tatăl, ca să nu ghicim că expeditorul a rămas credincios lecturilor din primele clase de liceu. Genoveva se arătă indignată de imaginea falsă pe care încerca să ne-o facă despre Micșuneasca. Cecilia – șeful bandei!!?... Să calomniezi în halul ăsta tocmai pe ființa care te iubește cel mai mult, acest lucru i se părea îngrozitor Genovevei. Ca să o liniștească, Raminagrobis trebui să facă uz de toată puterea sa de convingere. Tot pentru o atitudine mai tolerantă și mai plină de înțelegere pledă și Pater, care revenise în mijlocul nostru însoțit de Țoancă-mică, pentru a vedea ce avem de făcut în continuare. Raminagrobis le înfățișă un scurt rezumat al situației, omițând să spună că descifrarea textului scris pe farfurie, o datoram, în exclusivitate, Genovevei. Apoi conchise:

— Muzeografii s-au baricadat în clădirile lor insalubre ca plăieșii lui Ștefan cel Mare în cetatea Neamțului. În jurul acestor fortificații, dau târcoale două *ganguri* deosebit de pofticioase, dar, pentru moment, ineficace: Arhibald-Alidada și Rândunica-Gicu. Vă rog să remarcați că în fiecare *gang* se află câte o persoană care ar putea cunoaște foarte bine povestea potirului: mă refer la Arhibald și la Gicu. Și chiar cele două fete au văzut obiectul. Eu zic să ne lăsăm conduși de flerul lor și să cercetăm muzeele.

— Asta știam și noi, îl întrerupsei eu, însă nu văd cum...

Ochii lui Raminagrobis sticliră. Chinezul cântărise bine situația și avea și unele soluții. Ni le aduse, cu emfază, la cunoștință:

— Vom acționa dinăuntru în afară. Într-una din seri, domnișoara Țoancă-mică mi-a povestit că are o prietenă telefonistă.

— Aha! în seara când ai avut criza aceea de epistaxis, nu? Când era să dai ortul popii și așa mai departe?....

— Cred că atunci, recunosc Țoancă-mică lăsând ochii în jos. Da, într-adevăr, sora lui Ștefănescu lucrează la telefoane.

— Te vei duce la ea și vei stenografia toate convorbirile celor două muzee.

Ia te uită ce-i dă prin cap! Excelentă idee! Să-l mai prind pe vreunul zicând că timpul petrecut la televizor, pentru a urmări o mulțime de filme de aventuri, e timp pierdut! Din contră, Raminagrobis îl valorifica, în această clipă, cum nu se putea mai bine! Și se putea face chiar mai mult. Să tragem un fir secret chiar până la vila Reduta! În calitate de inginer, Mălai-mare putea foarte bine să facă treaba asta și nici nu se opuse. Deci, Țoancă-mică la poștă, Raminagrobis instalator, părintele Bonifaciu să dea o fugă la circ cu un bilet pentru domnul Adalbert Măcelaru, Genoveva...

— Și eu vreau să mă reped până la Constanța pentru două-trei zile, spuse secretara directorului general. Mi-au rămas o sumă de rochii acolo și aștept și niște bani pe adresa unei prietene.

— Ai să-mi lipsești, iubito, gemu Raminagrobis teatral.

— Ei, ho, că nu se duce la capătul lumii!

Nu-mi rezervasem nici o sarcină specială, nu din comoditate ci fiindcă nu mă simțeam deloc bine. În timpul meciului de judo, de-acum câteva zile, Vicepreședintele mă îmbrâncise peste un scaun și de-atunci rămăsesem cu ceafa sucită. Era un scaun greoi, cu ornamente multe, stil Ludovic XIX, puteam să îl arăt oricui nu mă credea.

— A existat și un Ludovic al XIX-lea? Întrebă Țoancă-mică.

— Se pare că da, frumoaso, după unii. Știi, recent s-au făcut niște săpături în pivnița castelului, la Versailles bineînțeles, și s-a găsit acolo, un cadavru complet necunoscut. Ei bine, cineva a emis ipoteza că ar fi vorba de Ludovic al XIX-lea. Încă nu s-a stabilit precis, dar eu merg pe ideea asta!

Capitolul XIV - BABY ȘI ÎNCĂ ȘASE PUI DE BRONTOZAU

Câteva zile urmărirăm cu atenție toate convorbirile telefonice ale celor două muzee și, cu asta, ne lămurirăm definitiv. Muzeografii, mânați de ideile lor fixe, o luaseră razna! Îți venea să și râzi, dar, în fond, din punct de vedere medical, situația lor era cât se poate de gravă: se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur! Când am înțeles bine despre ce e vorba, întâi ne-am tăvălit de râs, eu și Raminagrobis, Țoancă-mică mai puțin, fiind încă îndurerată din cauza josnicei comportări a infamului Gicu. Ea se mulțumea să zâmbească din când în când, îndeplinindu-și în mod conștiincios îndatoririle de secretară a colectivului și înregistrând totul, cu ajutorul unui magnetofon, împrumutat tot de la sora lui Ștefănescu.

Cum am spus, muzeografii, negăsind probabil altceva mai stupid de făcut, se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur, în speranța că vor reuși să scoată și pui! Cum ajunseseră la această concluzie de domeniul absurdului, nici nu încercărăm să deducem: de altfel, raționamentele patologice nu pot fi reconstituite, susține Raminagrobis, care s-ar părea că are o oarecare competență în materie. Într-un limbaj acru-dulce, cei doi directori își comunicau zilnic succesele, dar țineau secrete mijloacele utilizate. Totuși, coroborând o serie de date disparate, auzite în telefonul spion, Chinezu reuși să pătrundă toate tainele muzeografilor. La Casa vestigială, de exemplu, se adoptase o metodă mixtă, numită de dâșii bio-mecanică, în timp ce Decebal Marinescu, directorul Muzeului, nu admitea decât cloceirea umană, considerată de el singura recomandabilă într-un caz atât de delicat. La început se gândise să dea această sarcină de onoare femeii de serviciu, care avea șapte copii, deci toate calitățile unei mame ideale. Femeia însă, spirit incult și plin de prejudecăți neroade, refuzase, pe motiv că dacă o află bărbatul o rupe cu bătaia! Nici cu ceilalți muzeografi nu avusese mai mult succes, erau toți tineri și le-ar fi fost imposibil să stea nemișcați timp de șaisprezece zile cât calculaseră că va dura această corvoadă. Atunci, Decebal Marinescu se hotărî să le clocească el însuși și organizează ca totul să se desfășoare în cel mai strict secret. Se pare că pentru un bărbat treaba asta e întrucâtva degradantă, deși la unele specii și bărbatul clocește, iar la altele numai bărbatul. În fond, ceea ce contează este temperatura constantă a corpului. Ar fi pus în cuibar o găscă sau o curcă dar, după studii amănunțite, muzeografii stabiliseră că brontozaurii aveau o temperatură mai apropiată de cea a

omului decât de a altor viețuitoare. Directorul își dădea seama că e pus într-o situație caraghioasă, cu toate acestea era gata să sufere orice umilire în interesul științei! îl încuraja în această hotărâre muzeografa Camelia, o domnișoară bătrână, partizană fanatică a culturii de prune și îndrăgostită în secret de director, din cauza autorității pe care acesta o degaja în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Camelia se oferise să facă, ea însăși, pe cloșca, însă Decebal Marinescu o refuzase, temându-se că muzeografa, fiind domnișoară bătrână, ar putea să nu aibă temperatura necesară. Prefera să rezolve singur problema; numai astfel poți fi sigur că un lucru se face așa cum trebuie, obișnuia dânsul să spună în diverse ocazii. Iată-l deci, de mai bine de două săptămâni instalat pe un cuiabar întocmit din vată hidrofilă, cu telefonul alături, vorbind cu ceilalți subalterni numai prin intermediul Cameliei. Devotată, muzeografa îi aducea gustări și aspirine iar seara, înainte de a adormi pe patul de campanie instalat în anticamera directorului, se ruga celui de sus, ca să iasă bine clocitul și, dacă se poate, să reușească înaintea celor din tabăra adversă. În perioada de incubație, Mirandolina nu avu nici un spor. Cred că nici nu știa exact ce se întâmplă, deoarece îi fusese interzis să apară în fața directorului. Putea vorbi cu el numai la telefon, dintr-un birou alăturat, și e cam greu să fascinezi un bărbat în astfel de condiții, complet nefavorabile dacă ținem seama și de faptul că directorul era căzut cloșcă. În consecință, fosta mea iubită se plictisea de moarte, deși toți ceilalți muzeografi o copleșeau cu atențiile lor, fals dezinteresate. Mirandolina avea voie să umble prin toate încăperile, în afară de apartamentul directorului, dar îi era interzis să părăsească muzeul. Se folosea de prilej pentru a cerceta cu atenție exponatele, chiar și pe cele ținute în lăzi, și ajunsese la concluzia că potirul nu se afla acolo. Multe din informațiile ce o priveau ne erau furnizate de Ștefănescu, care, suflet nobil și prieten desăvârșit, luase obiceiul să o viziteze pe Țoancă-mică, în fiecare noapte, pe ascuns. Țoancă-mică era încântată de atitudinea lui Ștefănescu: sobru, respectând cu strictețe conveniențele, animat numai și numai de dorința de a da ajutor sincer și prietenesc unui suflet zbuciumat din cauza unui amor neîmpărtășit.

Casa vestigială folosea, cum am spus, metoda bio-mecanică: un grătar de lemn, câteva oglinzi menite să concentreze căldura soarelui, șapte-opt termometre: noaptea cineva se așeza pe grătar, cu o plapumă în cap, și acel cineva era chiar Micșuneasca!

— Parcă o văd! râse Raminagrobis cu lacrimi când auzirăm despre noile aventuri ale Micșuneascăi. Domnule, femeia asta e formidabilă, are

un umor involuntar și un dispreț total pentru căile bătătorite. Va fi eroina principală a viitorului meu roman.

Știam precis că așa are să se întâmple, fiindcă avea într-adevăr obiceiul să-și transforme prietenii și cunoscuții în personaje de roman, schimbându-le, într-o oarecare măsură, datele personale, după nevoile acțiunii respective. De acest tratament beneficiau și fostele sale iubite, mai ales cele care nu-i fuseseră devotate. „Eu am nevoie de personaje negative, – binevoia el să-mi explice uneori, – de unde vrei să le iau dacă nu din mediul înconjurător! Pe mine mă prezentase în cele mai neașteptate ipostaze: călugăr orb care provoacă un incendiu, baron scăpătat care se însoară cu o spălătoreasă, casier necinstit care fuge cu banii statului, trișor care varsă banii câștigați la cărți în beneficiul unui azil de nebuni, actor bătrân care bârfește pe toată lumea și e fluierat de public. Și, de fiecare dată, destinul meu era cam același: după ce îmi pierdeam toți dinții într-un accident de cale ferată, adoptam un orfan și continuam să-mi câștig existența cu albinăritul și creșterea viermilor de mătase.

La capătul celor șaisprezece zile de incubație se produse o tăcere mare, nimeni nu vorbi în ziua aceea la telefon, nici în ziua următoare, când, spre seară, Ștefănescu îi comunică lui Țoancă-mică, de la un telefon public, că unul din ouă a spart și, prin membrana translucidă, se vedea pulsând o vietate încă necunoscută. Apoi comunicatul lui Ștefănescu se întrerupse brusc și în microfonul spion auzirăm vocea triumfătoare a lui Decebal Marinescu:

— Iubite confrate, am ținut să fii cel dintâi care să afle vestea că astăzi, în orașul Malu-Mare, a ieșit din găoace primul pui de brontozaur contemporan. Cunoscând devotamentul dumitale pentru știință, sunt convins că te vei bucura.

— Într-adevăr. Ei, atunci, bravo! Felicitările mele! Și la noi s-a produs acum o jumătate de oră același eveniment, dar copleșiți de emoție, încă n-am anunțat vestea.

— La noi a ciocnit acum o oră!

— Ia stai puțin, cât aveți dumneavoastră ceasul?

— Zece și douăzeci și patru, după radio.

— Extraordinar, ceasul meu a stat! Am uitat să-l întorc. Îmi cer scuze și dă-mi voie să rectific: puiul nostru a ciocnit la ora nouă fix, deci cu douăzeci și patru de minute înaintea puiului dumneavoastră. Desigur, asta n-are nici o importanță.

— Bineînțeles, din moment ce vă referiți la un ceas care nu marchează timpul cum trebuie. De altfel la noi a fost de față și un reprezentant al institutului de arheologie.

— Și la noi au fost reprezentanții Institutului. Doi, nu unul. Am încheiat și un proces verbal.

— Să fiți sănătoși. Să vedem dacă o să vă trăiască. Și încă ceva: mi-am permis să înregistrez pe bandă convorbirea noastră. Ai ceva contra?

— Nu! Și eu am înregistrat-o! Dar nu știu la ce o să vă folosească. Ministerul e lămurit asupra onestității fiecăruia dintre noi.

— Te referi probabil la ruda dumitale. Da, sunt convins că ea trebuie să te cunoască foarte bine. Vorba e dacă va binevoi să privească adevărul îndată.

— Cum să nu. Cu atât mai mult cu cât, de data aceasta, adevărul se împacă foarte bine cu sentimentele sale de rudă apropiată.

— Poate vă dă și o mână de ajutor la întocmirea comunicării. Ar fi frumos din partea voastră să-i propuneți să semneze coautor.

— O să ne aducem aminte cu recunoștință de sfaturile dumitale dezinteresate.

Imediat după această discuție, urmară zece convorbiri fulger, ultra-urgente, cu Bucureștiul: Decebal Marinescu raporta forurilor superioare acest eveniment memorabil în istoria paleontologiei. După părerea directorului, asistam la nașterea neo-paleontologiei, al cărei părinte și întemeietor urma să fie dumnealui personal. Casa vestigială însă, nu dădu nici un comunicat și nici nu înștiință Ministerul, așa cum declarase că o va face. Petrescu Villanova era circumspect, vorbea pe alt fir, secret, cu ruda lui, sau, pur și simplu, nu obținuse rezultatele cu care se lăuda? Ne era greu să facem vreo presupunere, cât de cât întemeiată.

Mai așteptară câteva zile, cu căștile la urechi. De la Muzeu aveam noutăți din oră în oră. Puiul de brutozaur ieșise complet din cochilia în care dormise atâtea zeci de mii de ani, și fusese botezat Baby. Semăna cu o orătanie mică și nevoiașă, era numai piele și os și scotea un chițait slab ca de șoarece. Chiar în ziua primei ecloziuni sosise de la București, cu avionul, un delegat al Institutului, cu misiunea de a verifica faptele și de a lua măsuri ca puiul de brutozaur să fie bine îngrijit. După spusele lui Ștefănescu, delegatul fusese luat de la aeroport cu coniac și șliboviță și acceptase să fie, chiar el, nașul miciei vietăți. Primul său raport fu obiectiv și înălțător. Se afla în prezența unui eveniment zguduitor, dar trebuia să mai verifice. Casa vestigială păstra mai departe tăcerea și nu îngăduise delegatului să intre în clădire, deși acesta avea ordin de serviciu semnat chiar de directorul general. Se presupuse deci, că la dâșii nu ciocnise, și Muzeul primi, singur, toate onorurile cuvenite unei atari descoperiri. În jurul lui, autoritățile comunale constituiră o gardă de onoare, formată din fruntași ai orașului, îmbrăcați în costume naționale și purtând la brațul

stâng o eșarfă argintiu cu galben, reprezentând culorile județului. În fiecare zi la ora unsprezece, când puiul de brutozaur lua masa principală, orchestra liceului se instala sub geamurile muzeului și cânta române (În fânul de curând cosit, Smaranda) precum și muzică populară (De cine dorul se leagă, Ionel-Ionelule și Marinică zis codașul). Baby creștea vioi, se hrănea mai ales cu terci, în care i se puneau tot felul de vitamine, în special vitamina C., și cetățenii din Malu-Mare sperau să-l vadă, în curând, alergând pe străzile orașului, cu o fundă roșie legată de gât, ca să nu se deoache. Prin Ștefănescu aflară un amănunt care ne dădea o imagine, destul de apropiată, a ciudatei vietăți: femeia de serviciu, văzând-o a doua zi după ieșirea din ou exclamase: „parcă e un pui de curcă, mititelul!” și, bineînțeles, i se desfăcuse pe loc contractul de muncă. Apoi Decebal Marinescu revenise asupra hotărârii, ținând seama numai și numai de faptul că femeia avea șapte copii și că ignoranța ei în materie de paleontologie nu putea fi pusă la îndoială. În orele următoare ieșiră din găoace alți șase puișori de brutozaur, semănând leit cu Baby, la fel de voraci și de neajutorați. Ei fură botezați: Bezu, Bițu, Bomilionel, Busuioc, Bimbirică, Biscamfor și tot delegatul ministerului le fu naș. Nume începând, toate, cu litera B pentru a marca astfel că se trag, toți, dintr-un strămoș comun. Ziarul local „Parâma începu să apară zilnic, în două culori, publicând un buletin despre starea sănătății celor șapte pui de brutozaur și despre progresele pe care ei le fac sub atenta îndrumare a cunoscutului om de știință Decebal Marinescu, directorul Muzeului, care se ocupa personal de creșterea lor.

*

— Gata! zise Raminagrobis. Ne-am distrat destul! Să vedeți voi că nătlării ăștia o să ajungă celebri, mai cunoscuți pe întreg mapamondul decât Sir Francis Chichester Clark, care a făcut ocolul lumii, singur într-o barcă. Dar noi avem alte treburi de rezolvat și mi se pare că a sosit momentul să trecem la acțiune.

Într-adevăr, acum eram lămurii asupra celor ce se petrec la Muzeu. Cei de la Casa vestigială erau mai misterioși, dar, judecând prin analogie, ne era ușor să ne închipuim că și dâșii sunt ocupați tot cu clocitul. Se părea, totuși, că lor nu le-a reușit ecloziunea, deși în discuția telefonică dintre cei doi directori, înregistrată de noi cu ajutorul telefonului spion, Petrescu-Villanova afirmase că și la ei a ciocnit. Pe urmă însă – tăcere absolută, nici un telefon, mister, cel mai profund mister!

— Deci! continuă Mălai-mare. Punctul unu: în noaptea asta, atacăm Casa vestigială! Mă irită tăcerea ăloră. Fac pe deșteptii? O să le arătăm noi! Ție ți-a venit artileria de la Constanța?

Da. De o jumătate de ceas! Prin biletul trimis cu părintele Bonifaciu, cerusem niște ajutoare domnului Adalbert Măcelaru și acesta mi le trimisese de îndată ce lipsa lor nu îi stânjenea lui programul artistic. Măine aveau relache, deci mă puteam folosi cum voiam de serviciile elefantului Rajah, sub comanda bătrânului trădător Kamma, și de ale mini-maimuței Pișcot, un mic cimpanzeu indian, o specie foarte rară și în același timp foarte căutată de circari, din cauza Inteligenței și agilității lor deosebite. Pișcot era un ăla mic, încăpea într-o servietă sau chiar în buzunarul de la piept, cu niște ochi șmecheri, veșnic băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala, mirosind, încercând să aibă și să pună mâna pe tot ce vedea în jurul său. Dacă voiai să-i faci o plăcere, să-l fi servit cu pișcoturi. Îi plăceau mult cele numite „limbă de pisică”, dar se mulțumea și cu niște simple foi Lica, cu puțin zahăr deasupra. Pișcot avea o mare calitate: era foarte serios în serviciu. Cu ajutorul lui intenționeam să pătrund la Vicepreședinte, să-l eliberez și pe urmă să vedem ce mai e și cu nefericita de Micșuneasca, și ce-o fi fost în capul ei când s-a făcut șefă de bandă. Rajah urma să fie folosit numai în situații extreme. Părintele Bonifaciu adusese și o desagă cu diverse ustensile, cerute de mine. Așteptară căderea nopții...

Dacă primăria din Malu-Mare ar fi avut un ornic, bătaia lui în miez de noapte ar fi însoțit cu sunetele ei grave primii pași pe care îi făcurăm în afara redutei, în formație de luptă. Casele din jur trecuseră de mult, cu șalterele răsucite, în somnul al doilea. Prin ferestrele deschise, răsunau, într-un fel de cromatism diatonic, violoncele și contrabași nevăzuți, făcând să tremure întruna ciucurii de la storuri. Trecurăm, toată caravana, în pas elastic pe străzi. Sub licărirea stelelor îndepărtate, care băteau în ferestre, Rajah părea o bucată enormă de rocă lunară, sau un asteroid cenușiu, ce plutea fără zgomot deasupra pământului. La Clopotul rămăsese un singur bec aprins, înăuntru. Privirăm prin vitrină: Capoforte, la locul lui, dormea cu capul pe masă. În dreapta, după colț, răsări din beznă Casa vestigială, cu un perete devorat de iederă. Cotrobăii prin desaga cu scule.

— Pișcot, scumpule, îi șoptii eu la ureche micului cimpanzeu, fii atent la mine: a-ba, e-be, o-bo, u-bu! E clar?

Pișcot mă pupă pe nas și luă cârligul pe care i-l întindeam. Înțelesese perfect. Era vorba să se urce pe iederă sau pe burlan, până la fereastra de colo, și să agațe belciugul de zăbrele. După asta avea dreptul la un buzunar de pișcoturi.

Parcarăm elefantul peste drum, lângă o benzinărie PECO. Părea un camion înfășurat în prelate. Pișcot trecu voios la îndeplinirea misiunii, după ce își luă la revedere de la fiecare în parte.

— Știți ce? zise Raminagrobis, să nu stăm grămadă și să ne păzim unii pe alții. Pentru treaba de-aici, eu, Pepsi și Kamma suntem de ajuns. Țoancă-mică și cu părintele, ar putea, între timp, să mai dea o raită prin cimitir, în căutarea lui Gicu. După ce terminăm, și eliberăm prizonierii, venim și noi, e bine?

În timp ce echipa celor doi se îndrepta spre cimitir, Pișcot ajunsese sus, strecurase cârligul pe după gratii și ne făcea bezele. În cameră, dincolo, nu era nimeni, căci altfel maimuțica noastră s-ar fi arătat neliniștită. Lăsarăm coarda de care era legat cârligul în mâinile lui Kamma și ne cățărarăm pe iederă. Mi-era cam greu să fac pe acrobatul, cu gâtul strâmb, dar strânsei din dinți și ajunsei sus în același timp cu Mălai-mare. Făcurăm un semn în jos și coarda de nailon, prinsă de colții lui Rajah, se întinse ca o strună. Grilajul, de altfel nu prea gros, începu să se îndoiaie. Ne ancorarăm bine în iederă și ne unirăm eforturile cu ale elefantului. Încet-încet, barele de fier ieșiră din alveole. Pișcot împingea cu forță, părând că dumnealui duce tot greul. În sfârșit intrarăm în cameră, punând zăbrelele alături, rezemate de glaful ferestrei. Nimerisem într-un fel de cameră de debara, plină de coifuri, de pulpare și de catapulte. Lângă ușă, un om preistoric de ghips, cu un picior rupt, ne privea melancolic. Pișcot i se urcă pe umeri și începu să-i pipăie obrazul. I se părea o figură cunoscută. Lângă un godin ruginit și rece ca un picior de pod, sta rezemat un basorelief de teracotă mfățișând pe Zeița Bendis, divinitate autohtonă, zeița lunii, a pădurilor adânci și a sortilegiilor. Alături de ea, un prapur cu litere slavone bătute cu aur, tăvălit în praf și mirosind a șoareci. Raminagrobis filtră printre degete lumina lămpii de buzunar. Ușa era încuiată pe dinafară, dar aveam cu noi un clește cu bot de știucă. Apucaî cu el capătul cheii și reușii să-l întorc în broască. Dincolo era un coridor scufundat în întuneric. Însă înainte de a ne avânta în cercetarea lui, Pișcot, mă trase de pantaloni ca să-i arăt și lui cleștele. După miros nu făcea doi bani. Lăsarăm camerele la rând și izbutirăm să imobilizăm vreo șapte muzeografi, pe care îi legarăm fedeleș cu niște cearșafuri. La etajul următor ne orientarăm mai ușor, fiindcă în fața unei uși, pe un scaun stil Ludovic al paisprezecelea, moțăia un muzeograf, înarmat cu o măciucă de pe vremea răscoalei de la Bobâlna. Cu un pumn bine plasat, Raminagrobis îl scoase din priză pentru o jumătate de oră. Camera pe care o păzea era încuiată, însă alături se afla un geam cu oberlichtul deschis. „A ba, e-be, o-bo... îi șoptii la ureche lui Pișcot care mă ținea de gât și acesta dispăru fără zgomot prin

deschizătura indicată. După câteva secunde, clanța începu să se miște și cheia se răsuci în broască. Năvălirăm înăuntru aprinzând brusc lanternele. Într-un fotoliu moțâia Vicepreședintele, înfășurat până-n călcâie cu o plapumă. Părea complet imbecilizat din cauza căldurii și, când își dădu seama că am venit să-l eliberăm, nu mai putu de fericire. Nu era legat, însă nu părea dispus să se scoale în picioare.

— Hai, îmbracă-te, nu te mai moșmoni atâta, că se face ziuă, îi ordonă Raminagrobis. Unde e Micșuneasca?

— Caută potirul. Am acceptat să-i țin locul doar pentru câteva ore.

— Unde să-i ții locul?

Vicepreședintele oftă.

— Sub mine e o lădiță căptușită cu vată, mărturisi el, Clocim ouăle de brontozaur, ce să ne mai dăm după degete. De fapt, Cecilia e titulara.

— Mă, voi aveți un humor colosal! Abia acum îmi dau seama de asta. Și?...

— Și... pe dracu! M-am opus cât am putut, dar când îi intră ei ceva în cap, e nenorocire!

— Și acum de ce nu-și vede de meserie? Ce, tu ești bărbat sau cloșcă? Mă mir că nu ți-e rușine! Și ea pe unde bântuie la ora asta? De ce ziceai că e capul bandei?

Pișcot mă trase iar de pulpana pantalonului. În cadrul ușii apăruse Micșuneasca, desculță și cu un pardesiu pe umeri. Nu arăta deloc a șef de bandă, dar așteptam să ne dea niște explicații. După ea venea însă Petrescu-Villanova, și, în urma acestuia, o droaie de muzeografi înarmați cu bâte.

— Întâi să vedem dacă s-au atins cumva de ouă, zise directorul Casei vestigiale mohorât. Dați-l la o parte pe Vicepreședinte și puneți cutia pe masă!

În timp ce muzeografii îi îndeplineau ordinele, Vicepreședintele se întoarse cu spatele și-și îmbrăcă pantalonii. Nu părea prea încântat de rolul pe care-l jucase.

— Trebuie să vă resemnați, le spusei eu. Metoda voastră biomecanică a dat greș!

— Nu se știe, oftă Villanova mohorât. Mai sunt speranțe...

— Foarte slabe. Perioada de incubajie a trecut.

— Slabe-neslabe, o să mai perseverăm câteva zile.

— Da, dar prizonierii tăi s-au plictisit și am venit să-i luăm acasă.

— Glumești! Nu părește nimeni Casa vestigială până nu ne lămurim definitiv. De altfel, dumneaei s-a angajat să clocească atât cât va fi nevoie, în schimb, ne-a scotocit încăperile cum a vrut.

Deci și Micșuneasca avea nevoie de diamante! Pentru asta îl părăsise pe Vicepreședinte și apoi acceptase ca viitorul ei soț să fie încarcerat! Ce dumnezeu, toate sunt la fel? Paradoxale, ilogice, atrase de aceste jucării sclipitoare ca niște coțofene? Eu unul aș prefera să încerc să descifrez hieroglifele maya, decât țelurile acestor stranii – și imprevizibile creaturi. Cu siguranță că, atât Raminagrobis cât și Vicepreședintele, în calitate de membrii fondatori ai societății burlacilor, împărtășeau punctul meu de vedere; citeam asta pe chipurile lor nedumerite. O clipă avusei chiar impresia că Vicepreședintele dorește să ia cuvântul, și, nu știu de ce, cu toți îl priveam de parcă așteptam un verdict de la el, când se întâmplă nenorocirea. Pișcot, care se învârtea nestingherit printre picioarele noastre, se urcă pe un scaun, apoi pe masă, se împiedică de cutie și vărsă toate ouăle pe dușumea, de la o înălțime de aproape un metru și jumătate! Urmă un moment de stupoare, Villanova își acoperi ochii cu palmele, credeam că face un infarct, câțiva muzeografi se aruncară în genunchi și adunară de jos prețioasele relicve preistorice.

Când Villanova deschise ochii, toate ouăle erau pe masă, absolut intacte! Un al doilea infarct păru atunci că-l pândește pe mult încercatul director al Casei vestigiale. Reuși să se depășească și ceru cu voce tremurătoare să i se aducă un ciocan. Aveam chiar eu unul în traista de scule, și, cu el, Villanova izbi, cu o oarecare teamă, într-unul din ouăle de pe masă. Nici după acest șoc oul nu se sparse! Abia la a treia lovitură, dată cu toată puterea, se sfărâmă în mai multe bucăți, ca un drob de sare. Nimeni nu mai înțelegea nimic!

— Bine, zise Villanova prăbușindu-se în fotoliul până atunci destinat clocirii, dar atunci cum de-au scos ăia pui? Obiectele astea sunt complet vitrificate. Nici nu sunt ouă, că s-ar vedea gălbenușul; chiar împietrit acesta ar trebui să aibă altă culoare.

Prin forța lucrurilor, pacea se încheiase între noi, și prizonierii se puteau întoarce acasă. Starea de asediu fu ridicată, gărzile erau libere să se ducă la culcare. Continuam totuși să emitem ipoteze.

— Sunt niște escroci! tună Villanova. Asta e o mistificare în toată regula!

— Adică să fi avut ei atâta nerușinare? se întreba Vicepreședintele. Nu văd ce câștig poți trage de pe urma ei. Până la urmă tot vor fi nevoiți să dea cărțile pe față.

Micșuneasca se băgă și ea în vorbă.

— Am impresia, zise ea, că aici e altcineva, mai deștept decât toți cei de dincolo, care trage sforile. Poate că vrea să-și bată joc. În orice caz,

intuiția mea de femeie îmi spune că Decebal Marinescu a făcut atâta publicitate, fiind de bună credință!

— Bine, dar asta ar fi extraordinar! exclamă Villanova, și ochii lui scânteiară ca două stele suplimentare răsărite peste noapte în prelungirea osiei carului mare... Ar fi minunat! Trebuie să-i lăsăm să meargă până la capăt. Vă ordon... și vă rog, se adresează către noi... nimeni nu scoate o vorbă despre cele ce a văzut aici. Altfel, voi fi silit să prelungesc starea de asediu.

Eram sătui de atâta asediu așa că îi jurarăm tot ce voia el. Părea nespus de fericit și ne trată chiar cu niște coniac, ca să reechilibram concentrația sanguină, zicea dânsul. Acest argument ne cuceri pe toți cei de față.

— Acum - acăsică! îi poruncii Vicepreședintelui când ne pomenirăm în stradă. Ia-ți podoaba, (- mă refeream la Micșuneasca -) du-o la Reduta, și fă-i mizerii ca să te țină minte și să-și dea seama că ești bărbat.

— Am să dorm în hol, într-un fotoliu.

— Tu, în loc s-o pedepsești, o răsplătești? Nu te-ai săturat de fotoliu? Găsește altceva mai crud, ascultă-mă pe mine. Și mâine o expediezi acasă cu primul tren.

— Am să mă mai gândesc pe drum ce măsuri să iau.

Capitolul XV - PE MASA DE TORTURĂ!

Pișcot se instalase pe umărul meu și mă trăgea de păr, dar îl simții că tremură și-l băgai în sân, unde, dând de căldură, începu să caște. Când ajunserăm la poarta cimitirului îl lăsarăm pe Kamma să ne acopere ieșirea cu ajutorul elefantului și ne îndreptarăm spre cavoul lui Papastratos. În drum ne leșiră în cale două fantome: pater Bonifaciu și Țoancă-mică.

— Cred că sunt înăuntru, ne șopti dactilografa principală. Acum vreo zece minute am văzut mișcare, colo, după pietrele alea tombale, dar, când să mă uit mai bine, Pater a încercat să mă sărute.

— Exagerează, zise omul bisericii. Am auzit fâșiind în iarbă ceva ca un șarpe și m-am speriat.

În fond tot stătești voi degeaba, îl luai eu peste picior. Și mai departe cum facem, maestre?

Ca de obicei, Raminagrobis încropise un plan.

— Ne apropiem de cavou și ascultăm. Apoi ne dăm drept fantome, sau o să le spun că e paznicul. Lăsați pe mine.

Îl ăsarăm pe el. Cavoul lui Papastratos era o construcție măreață, ortoclinorombică, Cu mari torțe de piatră, răsucite, plantate în infundibule speciale. Prin vitraliile colorate nu se vedea nici o lumină, dar Țoancă-mică puse urechea în dreptul broaștei și ne făcu semn să tăcem. Ascultarăm cu atenție și, de dincolo, se auzi, înăbușită, vocea lui Gicu, înjurând ca la ușa cortului.

— La asalt, năvăliți, ura! șopti Raminagrobis ca pe vremea când făcea armata și ataca manechine sau ținte de carton.

Din păcate și această ușă era zăvorâtă pe dinăuntru. Îl scosei pe Pișcot din sân și-i șoptii: „a-ba, e-bc, Pișcot! Mai fă o dată un sacrificiu pentru mine, dacă mă iubești. Maimuțica dădu din cap politicoasă, dar ușor plictisită, se întinse de-i trozniră oasele și se avântă cu curaj printr-o lucarnă fără geamuri. Curând îl auzirăm boscorodind la ușă, apoi se întoarse la ferestruică și ne explică prin gesturi că nu poate deschide. Zăvorul era prea greu pentru dânsul. Îi făcui semn să coboare. O să găsim noi altceva, gândeam eu, însă Pișcot ceru să se uite în desaga cu scule și scoase cârligul deja folosit de el la escaladarea Casei vestigiale. Înainte de a porni din nou în expediție mă privi în ochi și se frecă semnificativ pe burtă. Da Pișcot, scumpule, desigur, te așteaptă munți de pișcoturi „limbă de pisică”. Le-ai binemeritat de la patrie. Acum du-te și fă-ți datoria cu voioșie.

Trăgând de coardă, după ideea lui Pișcott reușirăm să clătinăm zăvorul, și năvălirăm înăuntru. Raminagrobis mătură cu fasciculul lămpii sale electrice toate ungherele și, într-un colț, îi descoperirăm pe prof. Gicu C. Niculescu și pe complicea sa, Rândunica, legați fedeleș și lungiți, unul lângă altul, pe un maldăr de paie sfoiegite. Pater le tăie legăturile cu un cuțit de vânătoare.

— Nemernicule!... Începu Țoancă-mică.

— Nu! urlă Gicu. Nici o vorbă, vă implor! Întâi salvăm ouăle... Și se apucă să cotrobăie febril prin paiele răvășite. Le găsi îndată, erau acolo, toate cincisprezece, dar noi nu mai înțelegeam nimic. Gicu le aranjă cu dragoste în cuiabar, apoi se întoarse spre noi ferm, gata să ne dea toate explicațiile pe care le pofteam.

— Ei hai, dă-i drumul! că avem treabă poimâine dimineață, îl zorii eu. Ce s-a întâmplat?

— Cloceam liniștit, începu Gicu aruncând o privire nesigură înspre locul unde se afla fosta lui logodnică. Rândunica îmi spunea bancuri cu olteni, eram într-o dispoziție excelentă și asta nu se putea să nu aibă efect și asupra activității desfășurată de mine în acel moment, când, peste noi, dădu buzna, fără să bată la ușă, ticălosul de Arhibald și vampira care se ține după el. Ea m-a legat, și a strâns nodurile așa de tare, încât funia mi-a intrat în carne. Și cu tine e la fel, Rându?

— Nu! zise Rândunica, pe mine m-a legat Arhibald și a făcut treaba asta mai cu milă. Astea nu sunt mâini și picioare pe care să vrei să le învinețești.

— Ce voiau de la voi?

— Mai întâi, cică de unde avem ouăle. Că hâr, că mâr, a trebuit să le arăt intrarea secretă, altfel zicea că le sparge.

— Ce intrare secretă? Și de unde ai tu aceste ouă?

Gicu oftă profund ca și cum ar fi vrut să ne facă o demonstrație a marii sale capacități respiratorii. Dar acum nu mai avea nici un rost să păstreze secretul. Clădirea unde funcționa în prezent Muzeul, fusese pe vremuri a unuia Papastratos, mare armator și contrabandist de articole de băcănie, care, acum vreo patruzeci de ani, pusese să se construiască un tunel secret între locuința sa și cavou, pe unde să-și poată transporta, în siguranță, mărfurile sustrase de sub vigilența organelor vamale: măslina, lacherde, sacâz, cuișoare. Gicu moștenise secretul de la mama sa, fostă domnișoară Papastratos. Prin tunel, se introdusese în Muzeu și înlocuise, chiar din prima zi, ouăle de brontozaur, cu niște ouă de curcă. Și bine făcuse, căci, mai târziu, ar fi fost imposibil, cu măsurile de pază instituite de muzeografi.

— În acest moment, năvălitorii au pătruns în Muzeu, continuă Gicu, dar sper să-i prindă și să-i cotonogască bine. Eu nu cer decât un singur lucru: să fiu lăsat în pace să-mi continui cercetările mele științifice și experiențele menite să...

— Adică să clocești niște pietroaie, îl întrerupse, cu cruzime, logodnica părăsită. Să-ți fie rușine, Gicu! Eu te-am iubit și tu ți-ai bătut joc de mine. Tot ce mi-ai spus a fost minciună!

Un val de durere păru că o îneacă, se sprijini de brațul părintelui Bonifaciu, reuși să se domine, apoi continuă cu o voce ascutită, isterică:

— Să stai pe cuiabar, astea erau cercetările tale! Cu individă asta oxigenată lângă tine!... Că eu când am vrut să mă oxigenez, nu mi-ai dat voie; ziceai că nu-ți plac blondele. Și acum ești cu ele în paie, unde mă tot pofteai și pe mine. Ah! nu te-am cunoscut eu cât de mârșav ești, că nu te lăsam nici bună-ziua să-mi dai! Banditule, Cassanova, escroc sentimental!

Raminagrobis luă cuvântul solemn.

— Să știi profesore că sacrificiile tale, în interesul științei au fost mărețe, dar inutile. Ouăle nu sunt ouă! Am spart, acum o oră, câteva, la Casa vestigială, și ne-am dat seama că înăuntru e un fel de piatră de var, sticloasă și sfărâmicioasă. N-are gălbenuș, n-are nimic. De altfel muzeografi de-acolo le-au clocit optsprezece zile prin metoda bio-mecanică și n-au făcut nici o brânză! Deci condoleanțele mele!

Nu voia să ne creadă și până la urmă sparserăm câteva ouă în fața lui, ca să-l convingem. Fu o grea lovitură pentru acest martir al științei: câteva minute nu izbuti să scoată un cuvânt, apoi începu să ofteze. Profesorul Gicu C. Niculescu fusese înfrânt de destin!

— Duceți-vă acum acasă, îi povățui eu, și lămuriți lucrurile. Care cu care. Noi o să intrăm prin tunelul secret ca să o eliberăm pe Mirandolina.

— Mergem, Rându? spuse Gicu timid.

— Du-te cu nevastă-ta, blegule! spuse Rândunica. Pe mine m-ai plictisit destul. Scumpo, să știi că Între noi n-a fost niciodată nimic. Sper că nu ți-ai închipuit nici o secundă că aș fi capabilă să flirtez cu viitorul soț al celei mai bune prietene.

— Zău? Ați stat tot timpul și v-ați uitat unul la altul?!

— E extraordinar cât de bine ai sesizat situația! Gicu avea nevoie de cineva care să-l ajute în timpul clocitului, să-i aducă apă, mâncare. Că el nu se putea deplasa, nu? Și numai fiindcă te cunoșteam pe tine am acceptat sarcina asta, te rog să mă crezi.

— I-aș fi adus și eu apă și mâncare...

— Da, dar nu voia să revină la tine decât după ce va fi devenit celebru. Ambiții bărbătești, noi n-o să-i înțelegem niciodată!

Pusei capăt acestor discuții ilogice.

— Deci, voi doi, vă duceți la vila Reduta și vă culcați. Ați mai dormit până acum împreună.

— Nici gând, zise Țoancă-mică fermă. Nu, Gicu?...

— Da, mormăi Gicu, jenat.

— Adică o dată, preciză dactilografa principală, când am fost într-o excursie. La înapoiere am călătorit în același vagon și am dormit tot timpul pe umărul lui. Nu, Gicu?

Mă privea drept, cinstit, în față, deci realitatea era cu totul alta.

— Bine. Acum fuga acasă. Uite un bilet către Iordan. Să vă dea camera mov că e cu pereții tapisați. Vă dați cu capul de ei, vă strângeți de gât, apoi la douăsprezece direcția policlinică și Sfatul popular. Ne-am înțeles?

— Mda. Adică dacă o să...

— Nici un adică. Și spuneți-i lui Kamma să vină cu elefantul în fața porții principale a muzeului. Valea!

O luară la fugă printre morminte, ținându-se de mână. Urma trecerea prin tunel: Raminagrobis studiasse mecanismul și apăsând pe niște rozete văzurăm că, într-unul din pereții cavoului, se deschide, încet și fără zgomot, o trapă. Dincolo începea o gură de tunel, întunecoasă ca o cameră oarbă, din care răbufnea un aer stătut și parcă mirosind a pucioasă.

— Dacă ți-e frică, îi spusei Rândunicăi, poți s-o-ntinzi și tu, numai să nu te bagi iar între cei doi.

— Sunt sătulă până peste urechi de cretinul ăla! Credeam că facem o afacere amândoi și când colo... Bine că nu i-am permis să-și ia nasul la purtare!

— Mă faci să te și cred. Atunci, vii!

— Bineînțeles. Dacă mă ține Pater de mână, că am tocuri înalte și mi-e să nu dau peste niște pietroaie. Ce zici Boni, te sacrifici?

— Te voi călăuzi, fiica mea, acceptă Boni cu o cucernicie prea înaltă ca să fi fost și sinceră. Adevăr grăiesc vouă, a spus eclesiastul, că acei ce mă vor urma, calea dreaptă își vor alege.

Rândunica chicoti dar nu ne spuse ce-i trăsise prin cap. Intrarăm unul după altul în catacombă. Era destul de înaltă și mai la vale mirosea a scorțișoară. Sub pașii noștri trosneau cochilii de nuci sau alune, pe pereți erau scrise cu cretă tot felul de socoteli aritmetice, într-un loc găsirăm și inscripții mai ample: „na thas pari o diavolos” sau „schlach zalba trefana”, însă ne fu imposibil să le traducem.

— Ți-am spus să mă ții de mână, nu să mă pipăi, se auzi vocea celebrei trapeziste.

— Cum poți să vorbești așa? Popa părea stingherit... Bâjbâiam, pur și simplu. Din cauza întunericului.

Îmi făcui socoteala că eram o echipă de șoc, puternică. Mălai-mare – nouăzeci de kilograme, părintele Bonifaciu – tot cam pe-atâta. eu – mai subțirel, mai stilizat ca să zic așa, dar maestru al celor mai frumoase lovituri de judo și karate, și Rândunica, cu mușchi de oțel și sânge rece de trapezistă. Și, să nu-l uităm nici pe Rajah și nici pe Kamma. Parcă ghicind ce socoteli fac, Pișcot scoase capul din buzunarul de la piept și mă ciocăni în coaste cum ai bate la o ușă. Desigur, suflețel, și tu faci parte din bandă, nu te uită nenea Pepsi tocmai pe tine. Dar tu ai vrut să mă anunți doar că îți miroase a pișcoturi și să am grijă să facem o bună provizie. Te rog să contezi pe mine.

Câteva trepte ne conduseră în fața unei bolți astupate cu un fel de placaje de piatră. Raminagrobis trase de un belciug și zidăria începu să se deplaseze. Ne regăsirăm într-o anticameră cotită care dădea într-o pivniță enormă. Pe jos, la lumina lanternei descoperii două foițe de staniol: caramellele Alidadei. Traversarăm pivnița cu multă precauție, ca să nu dărâmam stivele de lăzi și bidoane ce se aflau acolo. Printr-un gârlici neîncuiat, scoaserăm capul într-o odaie de la parter. Ne aflam desigur în aripa veche, fiindcă mirosea a tencuială proaspătă și, uitându-mă pe un geam, văzui că peretele exterior era înconjurat de o schelărie de țevi. Recunoscu imediat locurile, fiindcă mai fusesem de două ori pe-aici.

— Dau o fugă până sus s-o aduc și pe Mirandolina, îi șoptii lui Raminagrobis. Știu unde e camera ei. Așteaptă-mă aici!

Mă repezii pe scări cu viteza unui tsunami, tamponai un muzeograf care ieșise să admire luna, îi făcui din fugă o anestezie generală și intrai în camera știută, fără să mai bat la ușă. Deși era trecut de miezul nopții, doamna nu se afla, ca orice femeie cumsecade acasă, în pat, cu plapuma până-n gât, visând flori și opere de binefacere. Te pomenești că era dincolo, sărbătoreau succesul clocitului? Ei bine, știam pe cineva care o să le strice petrecerea. Mă întorsei la grupă, hain și setos de încăierare.

— E semn bun, fraților! grohăii eu. Mă mănâncă pumnii...

Între timp, luându-se după alte câteva foițe de staniol, Raminagrobis descoperise un coridor cu multe geamuri, prin care trecurăm nestingheriți în aripa nouă a Muzeului. Parterul era cufundat în întuneric. Ciulirăm urechile, nu se-auzea nici o respirație, probabil că muzeografii, îmbătați de atâtea succese, slăbiseră vigilența. Ușa de la intrare era baricadată cu niște mobilă iar ferestrele aveau gratii. Din câte știam noi, biroul

directorului se afla la etaj. Mă pregăteam să urc, când Pișcot pufăi pe nări și mă trase de gulerul cămășii. O lumină se aprinsese sus, în holul de la etaj, și o voce intrigată întreba ceva... „E cineva acolo?” parcă zisese... Ne ascunserăm după etajerele cu ceramică populară, aflate în număr destul de mare în sala de la intrare, și nu găsirăm necesar să dăm vreun răspuns. De altfel întrebarea nici nu ne era adresată nouă. „Alarmă”, strigă aceeași voce și, imediat, toate luminile se stinseră de la tabloul de siguranță. De după o balustradă, o mână invizibilă aruncă în hol niște obiecte mici, nemetalice, care se izbiră cu un pocnet sec de mozaic. Înțeleseserăm că vizitatorii, misterioși se descotorosiseră, în felul acesta, de siguranțe și nu se putea să nu-i aprobăm. Îndată după asta, câteva uși pocniră și o rumoare se iscă pe palierul superior al scării. Pișcot mă trase din nou de guler. Pe balustrada oblică alunecau cu repeziciune două siluete negre. Una din ele se ascunse după o vitrină, fără să-i dea prin gând că mai eram și eu pe-acolo. Îi astupai gura, să nu țipe, și, printr-un procedeu foarte simplu, mă asigurai că era, într-adevăr, Alidada. Cea de-a doua fantomă avu însă ghinion, fiindcă, intrând în întunericul absolut de la picioarele scării, călcă peste siguranțele aruncate tot de ei și se prăbuși cu urlet peste o vitrină de cristal, pe care o făcu țândări. Profitaram de acest incident ca să ne refugiem într-altă sală. „Să nu suflă o vorbă, îi șoptii eu la ureche Alidadei, și totul o să fie bine. Îmi promiți? Da, maestre, oftă mititica părăsindu-se temătoare în brațele mele. Și atunci, o sărutai, deși poate nu era momentul cel mai potrivit. În Muzeu se aprinseseră lanterne și torțe, o trupă numeroasă coborî scara. Decebal Marinescu pășea în frunte înarmat cu o lance, nici ceilalți nu veniseră cu mâna goală. Pe Arhibald însă îl capturară fără luptă, deoarece era încă amețit de pe urma căzăturii.

— Duceți-l în Evul Mediu! porunci directorul muzeului cu o voce cavernoasă, și ochii săi luceau sinistru la lumina torțelor.

Aveau acolo o masă de tortură din secolul nu știu cât, o masă de întins oasele și de ea îl legară pe intrus.

— Ce cauți? întreabă directorul.

Arhibald strânse buzele. Era hotărât să nu vorbească decât în prezența avocatului său, dar inchizitorul făcu un semn și doi muzeografi apăsară pe niște timone aflate la capul patului. Mădularele lui Arhibald se întinseră.

— Venisem după potir, gemu el.

Frânghiile cu care era legat se relaxară.

— Cu cine mai erai?

— Singur.

Un nou scârțâit de timonă și parâmele iar se încordară.

— Eram cu Alidada, începu să turuie licheaua. Venisem doar să punem mâna pe potir și pe urmă ne vedeam de treabă.

Deși aflată sub aripa mea ocrotitoare, susnumita începu să tremure. „St! îi spusei eu ca s-o liniștesc, fetele frumoase nu sunt întinse pe masa de tortură”.

— Căutați muierea! răcni directorul arătând către sala unde ne aflam noi.

Ne înarmarăm la repezeală cu ce ne căzu în mână și așteptarăm încordați. Fără să mă laud, primul val de muzeografi fu făcut țândări, grație părintelui Bonifaciu, care mânuia o loitră, smulsă de la o căruță cu coviltir. „Dați numai la picioare! îi făcui atenți și repezii coada sulitei în genunchii unui muzeograf mai îndrăzneț. Muzeografii se repliară, apoi reluară înaintarea împingând în față niște dulapuri joase, conținând adevărate comori numismatice. Părăsirăm evul mediu și intrarăm în perioada romană. În timp ce noi aruncam orbește cu sulitele de pe pereți, Raminagrobis acordă un fel de balistă și expedie, pe adresa adversarilor, toate rocile găsite în rafturile secției geologice. Dulapurile cu monezi fură făcute țândări. Totuși presiunea creștea. Următoarea poziție de apărare ne-o aleserăm în sala aranjată pentru prezentarea ocupațiilor meșteșugărești, unde rostogolirăm peste asediatori niște putini iscusit lucrate de dogarii din regiunea Hurezu. Eram, toți, numai vânătași, fiindcă diavolii de muzeografi începuseră să arunce în noi cu exponate din fier forjat. Ne lipiserăm de perete și ne apăram cu greutate, altă ieșire nu mai aveam și începusem să mă întreb cum o fi pe masa de întins oasele, când un dulap care ascundea o ieșire secretă se dete la o parte, și Mirandolina ne făcu semn să ne strecurăm după ea. „Ești și tu bună la ceva, îi spusei eu în treacăt, fără s-o las din mâini pe Alidada, pe care o țineam pe după umeri. Ne aflam în altă sală, încă neînglobată în circuitul obișnuit. Aici erau reprezentate industriile locale, în special pescuitul. Pe pereți se aflau întinse plase de toate mărimile, într-un colț o lotcă, un teasc sau un uluc pentru strâns untura de pește, niște pelerine unse cu smoală... Mirosea a hoit de balenă în stare de totală putrefacție și acest miros venea de la niște butoiașe cu ulei de morun, foarte folosit în medicina populară de prin partea locului. Poate că am fi avut și noi dreptul la câteva momente de răgaz, dar banda lui Marinescu nici nu se gândea să ni le ofere. Îi auzeam deja tropăind prin holul cu ceramică, în intenția de a ne ataca prin altă cale de acces, când Pișcot, buimăcit de somn și de mirosul de pește, se zmulse din brațele mele și izbuti, dându-se huța printre năvoade, să răstoarne un butoiaș cu ulei de morun. „E o idee”, spuse Mirandolina,

privindu-mă pe sub sprâncene și Raminagrobis, spirit lucid chiar și în momentele cele mai critice, pricepu îndată ce voia să spună. Cu ajutorul părintelui Bonifaciu, desfundă și celelalte butoiașe, și conținutul acestora îl vărsară pe mozaic. „N-o mai strânge de pomană pe tovarășa”, continuă Mirandolina, „și caută mai bine o soluție să ieșim de-aici, că ne deznoadă ăștia cu bătaia. Și gândește-te și la Arhibald!”. Să mă gândesc și la Arhibald? Poftim, pretenții! Bine, cucoană, stai să vezi ce generos sunt! De fapt știam ce trebuie să fac, dacă șovăiam încă, era numai și numai la gândul că intervenția mea va produce mari pagube. Îl chemai deci, din nou, pe Pișcot, și dumnealui veni, ce-i drept, cam strâmbând din nas. Pesemne că se distra foarte bine cu năvoadele și eu cam abuzasem de serviciile sale, în noaptea aceea.

— Încă o' misiune, pițigoiole, și pe urmă mergem să ne culcăm, îi cerui eu scuze. Dacă nici tu nu mă înțelegi, înseamnă că toți prietenii m-au părăsit. Și de mâine-ncolo – pișcoturi la discreție!

Mă privi cu admirație și așteptă răbdător să scriu câteva cuvinte pe o foaie de carnet.

— A-ba, e-be... Înțelegi? Îi duci lui nenea Kama biletul ăsta și atât.

Salută militărește, cum făcea în timpul programului, și dispăru printre zăbrelele unei ferestre. Nu mai așteptă să vadă întâlnirea dintre muzeografi și uleiul de morun, și această grabă a lui de a-și îndeplini misiunea îl lipsi de un spectacol interesant, imposibil de tradus în cuvinte. Un balet epileptic se încinse în fața ochilor noștri, văzurăm trupuri zburând prin aer și membre executând mișcări imposibile. Recuzita și armamentul de epocă te făcea să te gândești la o bătaie deșănțată între o armată de donquichoți descreierați și un popor nevăzut de nibelungi, care-i ataca pe intruși cu săgeți înmuiate în mătrăgună, luându-le astfel mințile. La un semn al Mirandolinei, ne strecurarăm înapoi pe unde venisem. În sala de tortură dădurăm peste Arhibald, întins ca o foaie de plăcintă, și ne făcurăm pomană cu el, slobozindu-l din funii. Alidada se grăbi să-i dea primele ajutoare medicale, adică să-i îndrepte freza și să-i șteargă fruntea de sudoare, cu drapelul breslei tâmplarilor, aflat expus pe un perete. Eram înduioșat de atâta gingășie. Mirandolina mă privea dintr-o parte. Mă pregăteam să rostesc câteva cuvinte istorice când auzirăm niște pocnete sinistre la intrare. Hai, repede, într-acolo!

Rajah tocmai își trecea capul prin ușa făcută țândări. În minutul următor trompa lui culese câteva etajere și le aruncă spre grupul muzeografilor care se tăvăleau în ulei de morun. „Încercați să ajungeți la scară!” se auzi vocea lui Decebal Marinescu, ascuns îndărătul unui pilastru. Rajah se afla acum în hol și îndoise, cu câteva mișcări de șale,

toate vitrinele din jur. Apoi, în timp ce muzeografii se fofilau, unul câte unul, ștergându-se de-a lungul pereților, elefantul începu să golească vitrinele de conținut, dacă pot să folosesc aici, această expresie. O droaie de urcioare și câni zmălțuite începu să se învâртеască prin aer, în lumina torțelor. Uitasem că Rajah era și un jongleur de forță: desigur multe din oale se spărgeau pe mozaic, dar altele descriau tot felul de traiectorii, care mai de care mai capricioase, așa încât ți-era mai mare dragul să privești.

— Hai s-o ștergem, zise Raminagrobis' când ajunserăm în dreptul ușii. Nu mai avem ce căta aici!

— Tu ce faci, misterioaso? o întrebai pe Mirandolina. Rămâi să clocești și restul de ouă, sau te-ai angajat să dai de mâncare la păsări?

— În loc de recunoștință – bancuri prostești! Asta te caracterizează. De ce m-oi mai fi mirând. nu știu!

— Lasă că te mai miri și pe drum. Băieți, retragerea cu torțe! Agățați-vă de chingile lui Rajah! Mai încet Kamma că ni se deconectează inteligențele tocmai când avem mai multă nevoie de ele. Așa, în măsura de trei a patra... E bine! Și cine vrea, poate să cânte „Pe o piață persană, dacă știe cuvintele...

Capitolul XVI - SĂ NU MAI BEM V.S.O.P.!

În holul Redutei ne așteptau Inspectorul și Genoveva. Sosiseră de câteva minute și nu știau unde să ne ia urma. Amândoi arătau ca ieșiți de curând dintr-o etuvă. Genoveva era desculță, eleganța de altădată a Inspectorului dispăruse fără urmă și freza lui era plină de păienjeni și firimituri de moloz, în plus, mâna cu care își lua la revedere îi era bandajată.

— Noroc, Mișule! Îl salutai eu. Copii, omul ăsta întinerește de fiecare dată când îl văd.

Inspectorul alungă cu mâna o muscă, apoi surâse împietrit. Observai că avea buzele umflate, nasul vânăt și venise în vizită și cu capul spart.

— Repede, îi ordonai lui Raminagrobis. Țștia au nevoie urgentă de antibiotice. Vezi în farmacie.

Mălai-mare era deștept și pricepu, căci se întoarse imediat cu o sticlă de coniac. Inspectorul făcu semn însă că n-are nevoie de nici un tratament și ne sfătuia și pe noi să nu bem, ca să putem fi cu mintea limpede.

— Acum o jumătate de oră, familia Brown a evadat, ne informă el. Au spart un zid și au întins-o.

Genoveva se afla la mine la birou și, amândoi am deschis focul, pe fereastră, asupra fugarilor. Cred că n-am nimerit pe nici unul. Tu ce spui, draga mea?

— Ce căuta Genoveva la tine în birou, la ora aia? tună vocea lui Raminagrobis. Adică... treaba voastră!

— O să-ți explic îndată. Dar mai întâi să luăm măsuri de apărare. Sunt convins că, înainte de a părăsi țara, bandiții or să țină cu tot dinadinsul să se răzbune. Ai reușit să-ți aduni toți musafirii?

— Da! Grație acestui mare om de stat, declarai eu și i-l arătai pe Pișcot, aflat și el la fața locului. Aoleo, să nu-l uităm pe Capoforte!

— Și unde este el acum?

— La Clopotul. A trăit ca un prinț ultimele zece zile. Băutură la discreție și, în plus, s-a vindecat și de niște bubulițe care-i ieșiseră pe piele.

— A scăpat Capoforte de pemfigus? se miră părintele Bonifaciu. Cu ce s-o fi tratat? că boala asta e cam rebelă la medicamentele obișnuite.

— Cu drojdie. Chiar el mi-a spus. Acum, sunt nevoit și eu să recunosc că e o băutură excelentă. Pe Vicepreședinte l-a vindecat de dureri de burtă. Și pe tine, rabi, la fel, nu?

— Da, da! O recomand tuturor, cu căldură.

— Vezi? Iată deci un martor ocular sau cum vrei să-i zici. Pe urmă Stromboli pretinde că, tot grație ei, a reușit să scape de psittacoză...

— De psittacoză!! Părintele Bonifaciu era zguduit, dar nu-mi puteam da seama din ce cauză anume.

— Mă duc eu după Capoforte, se oferi dumnealui repede, respirând adânc ca după o fugă. Am niște presimțiri extraordinare.

— Păi dacă ai presimțiri, dă fuga! Sunt convins că drojdia aia vindecă și presimțirile.

*

Încărcărăm cu gloanțe toate armele din casă, apoi îi poruncii coanei Veta să pregătească o gustare imensă pentru toți cei de față. Ouă, șuncă și câte un rom mare, pentru tonificarea sistemului nervos central, apoi o tocăniță de măruntaie, cu ceapă și câte o sticlă de bere, în scopul de a furniza organismului cantitățile de vitamina B, de care avea atâta nevoie. Acestea erau explicațiile date de Raminagrobis și noi n-aveam nici un motiv să punem la îndoială competența sau buna lui credință. Pe Rajah îl băgarăm într-o magazie, unde nea Dumitru colectase din vreme, la ordinul meu, o cantitate imensă de fân și lucernă. Pișcot, deși i se închideau ochii de somn, pretinse și el un loc separat la masa noastră și ceru să fie servit și cu ouă și cu tocăniță, deși nu se atinse de ele, așteptând ceva mai pe gustul lui. Numai în bere își muie puțin botul, apoi mă privi cu reproș, crezând că am vrut să-mi bat joc de el. Din fericire, aveam în casă și niște fursecuri și, la vederea lor, Pișcot sări în sus de bucurie și mă sărută. I le pusei într-o cutie de carton și-l trimisei, cu ea în brațe, la culcare, cerându-i coanei Veta să-l învelească bine, fiindcă n-aș fi vrut să răcească atâtă timp cât era musafirul meu.

— Și acum, raportul! ordonă Inspectorul cu o voce metalică.

Nu știam ce dorește, și nu mică ne fu mirarea când văzurăm cum în fața lui se aliniară, ca la armată, cele trei grații: Mirandolina, Genoveva și Alidada.

Ceata lui Baboi, te și pufnea râsul văzându-le desculțe și nepieptănate, încă mestecând ultima îmbucătură de tocăniță cu ceapă.

— Unde e Micșuneasca? mai întrebă Inspectorul. Mi s-a spus că se află în vilă. Să se ducă cineva să o cheme.

— Las-o, domnule, în pace. Doarme. Sau, în sfârșit, îi explică Vicepreședintele escapada ei de la Casa vestigială.

— Da? Bine! Atunci s-o auzim pe Mirandolina!

— În momentul în care Micșuneasca ne-a cerut să-i dăm concursul, începu fosta mea viitoare soție să povestească, am crezut că vrea să facă pe interesanta. Contrabandă de diamante la noi în România, cine ar fi digerat una ca asta, de la început? Ca să ne distrăm, am acceptat. L-am momit pe Arhibald, am scotocit Muzeul, am verificat tot ce mi s-a cerut. Concluzia e următoarea: nici Arhibald, nici muzeografi nu sunt complici cu bandiții, iar potirul nu se află la Muzeu.

— Cercetările mele concordă cu ale Mirandolinei, spuse Alidada. Arhibald e tipul acaparatorului, egoist, cupid, dar, în fond, de bună credință. Credea că diamantele i se cuvin. Potirul nu se găsește nici în catacombe, nici la Casa vestigială. Am ținut legătura tot timpul cu Micșuneasca. Totuși muzeograful Gicu mi se pare suspect. Ar fi cazul să vedem ce legătură este între dânsul și responsabilul de la Clopotul Mării, care îi este unchi.

Inspectorul își notă propunerea într-un carnețel apoi dădu cuvântul Genovevei.

— Ca și Mirandolina, începu să relateze secretara directorului general, am avut misiunea să-l cuceresc pe șeful bandei și să adun probe concrete împotriva lor. Filmele și benzile compromițătoare vi le-am predat chiar în noaptea asta.

— Deci așa se explică prezența ta, la o oră atât de târzie, în biroul Inspectorului, conchise Raminagrobis cu un sentiment de ușurare. De altfel îmi închipuiam eu că trebuie să fie vorba de ceva foarte important.

— Ia taci, mă, din gură, și las-o pe ea să spună.

Ascultarăm mai departe rapoartele, cu gurile căscate. Aceste trei ființe nevinovate, aceste „blânde copile cu părul răvășit, plus Cecilia care nu se afla de față, își făcuseră în realitate interesele cu un sânge rece desăvârșit, reușind să tragă pe sfoară niște gangsteri de meserie, profesioniști, fiecare din ei cu câte trei sau patru condamnări, executate sau pronunțate în contumacie. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe muzeografi. Mirosiseră ele ceva cu ocazia excursiei în Turcia și Micșuneasca, mare cititoare de romane polițiste, le câștigase pentru ideea unei acțiuni directe, promițându-le niște aventuri extraordinare și punându-le în legătură cu Inspectorul, cu care era verișoară de-al doilea. Din cauza lor, muzeografi se apucaseră să clocească, gangsterii făcuseră gafe peste gafe, vorbiseră ce și când nu trebuia, iar aceste demoazele nevinovate băgaseră microfoane peste tot, înregistraseră și fotografiaseră

tot ce era compromițător, într-un cuvânt făcuseră o treabă de maestru. Eu să fi fost în locul bandiților aş fi turbat de furie! Adică să vii tu tocmai din America sau, mă rog, din Sicilia, cu aere de mare specialist, şi să dai peste nişte puştoaice, care n-au terminat nici măcar rodajul, şi să-mi înceapă dumnealor cu iordanele şi cu trasul pe sfoară, iar tu să fii nevoit să înghiţi fără să clipeşti, fiindcă sunt ale dracului de frumoase şi, nu-i aşa, fiecare are o speranţă în pieptu-i de aramă. Ei bine, şi când să zici: doamneajută! te pomeneşti că ele schimbă placa şi încep să acţioneze tare. Îţi dai seama că te au la mână cu de toate şi că eşti nevoit să joci cum îţi cântă. Adio egalitate! eşti un sclav, trebuie să execuţi ce ţi se ordonă şi să zici bodaproste dacă scapi cu viaţă şi nedat pe mâna miliţiei. Şi toate astea, din cauza unor ochi migdalaţi, daţi cu rimel, chipurile naivi şi plini de romantism, în realitate ochi de contabil care te cântăreşte şi te măsoară tot timpul, iar după ce a stors tot ce puteai da, te scoate la reformă, fără pic de remuşcare. Cel mai compromis în afacerea asta îmi părea a fi Brutus şi eram sigur că individul o să-şi bage unghia în gât când o să afle cum a fost întors pe plătit de nişte diletante. Mirandolina ca şi Genoveva îi fuseseră musafire pe vas, dormise uşă-n uşă cu ele, le făcuse o curte turbată şi, până la urmă, mitul lui de cuceritor infailibil se prăbuşise în neant iar subalternii îşi dădeau coate. În timp ce puştoaicele plecaseră luând probe până şi din apa lor minerală!

Despre noi, aştilalţi, ce să mai vorbesc! Bărbaţi supli şi turbaţi, toţi cu şcoala vieţii şi cu armata făcută la infanterie, oameni şmecheroşi, ai dracului, fiecare cu câte trei sau patru oase rupte şi lipite la loc, gânditori profunzi şi nasuri sensibile de câini de vânătoare, ne învârtiserăm ca bezmeticii în jurul a patru pupeze, care încurcau mereu lucrurile, în folosul lor, cu aerul că se distrează. Nu zic că echipa Micşuneascăi nu făcuse treabă bună. Din contra – jos pălăria! Dar nu dăduseră în brânci ci îi puseseră pe alţii, adică pe noi, să facă toate corvezile. Dumnealor avuseseră destul timp să doarmă până la zece, să scrie ilustrate părinţilor şi cunoscuţilor, să meargă la dans şi să facă dragoste, în timp ce noi ne pândeam unii pe alţii şi ne riscam viaţa pentru o informaţie în schimbul căreia eram răsplătiţi cu câte un sărut dulce pe frunţile noastre pleşuve.

— Deci, Mişule, tu ai aranjat toate lucrurile astea? îi spusei eu Inspectorului, cu admiraţie. Bravo, domnule! Niciodată n-aş fi bănuir că eşti un geniu organizatoric.

— Ei. geniu... protestă Mişu. Am făcut şi eu ce trebuia să fac. Atâta tot! Meritul este în întregime al lor, vă rog să mă credeţi.

— Ei, lasă! Au şi fetele merite, şi încă destule, dar tu ai fost creierul. Sper că s-a lămurit totul.

— Din păcate problema e mult mai vastă. Nu pot să vă dau alte amănunte. Cu această ocazie am verificat doar unele ipoteze: fiți fără grijă, mai rămân încă destule de făcut.

— Dar cu dumnealor sper că nu mai ai treabă. Fiindcă de mâine dimineață le luăm noi în primire. Să vedem cum s-au purtat pe unde au stat ascunse, dacă au fost credincioase etcetera.

— Și-au făcut cu prisosință datoria cetățenească. Eu le dau nota zece.

— Să vedem dacă și la materiile noastre merită aceleași note. Acum să le dăm drumul să se spele și să se culce, că or fi dărâmate de oboseală. E la mansardă o cameră cu un pat larg, în care or să încapă toate trei, că sunt destul de subțirele. Dacă le-a văzut cineva goale, în perioada asta, și-o fi închipuit că le ținem nemâncate.

Cele trei detective improvizate se luară de mână și ne priviră cu dispreț. „V-am pupat – vorbi Mirandolina în numele ei și al celorlalte două – „trei zile de-acum încolo, nu vrem să vedem chipurile voastre bărboase. Și să ne lăsați în pace cu întrebările”. Erau colosale, pe cinstea mea! Nepieptănate și zdrențuroase, se purtau ca niște împărătese și le ședea bine! Meritau din plin toată admirația și toată suspiciunea noastră.

— Te mai gândești la ce-am discutat noi, Ali? strigă Arhibald după Alidada. Nu uita ce mi-ai promis.

— Las-o-n pace, acaparatorul! îl puse la punct Mirandolina. Tot ce s-a promis în interes de serviciu, nu are valoare.

— Noi contăm totuși pe sentimentele deja exprimate.

— Contați pe ce poftiți. O să vă lămurii voi mai târziu cum stă cazul.

— Ei, hai, lăsați cearta, intervenii eu. Apoi, către Mirandolina ca și cum mi-aș fi adus aminte: Parcă mi-ai cerut niște piramidoane, frumoaso..

— Nu ți-am cerut nici un piramidon, nu mai fă pe deșteptul că nu se prinde. Mai bine ați avea grijă cum organizați paza.

Și dispărură lăsându-ne cuprinși de un inexplicabil sentiment de insatisfacție. Ca și cum nu am fi avut destul timp, de-acum încolo, să le punem cu botul pe labe. După ce ne clătirăm inteligența cu câte o dușcă de rom, Raminagrobis ne împărți pe schimburi. Urma să facem, pe rând, de santinelă, într-un balcon de unde se vedea foarte bine atât curtea vilei, cât și intrarea principală. Schimbul întâi îi căzu chiar lui Mălai-mare; îl privirăm cu plăcere cum își ia postul în primire, în timp ce noi ne aranjam cantonamentul, care cum se pricepea mai bine, pe canapelele și fotoliile din hol.

Înainte de a adormi mă gândii câteva clipe că sus, acolo la mansardă, era o mică odăiță foarte interesantă. Apoi, pe un ecran

minuscul, neștiut de ceilalți, trei siluete mici începură să se agite într-un fel de balet fără cântec, printre sălcii și plopî fumegoși. Știam cine sunt fantomele, dar nu le puteam desluși chipul, și nici foșnetul ramurilor bătute de vînt nu-l auzeam. Mă lăsaî dus la vale de o apă-ncropită, aveam și n-aveam greutate, mă îndreptam legănat spre o ceață pufoasă ce se apropia din josul râului... Apoi țărîi telefonul și țărîmul fermecat dispăru ca furat de un vînt. Mă sculai în capul oaselor bombănînd. Raminagrobis ridicase receptorul și vorbea tare, fără să ne menajeze:

— Da? Bine! Ți-l dau imediat! Și către mine: Părintele Bonifaci!

— Alo! Da, eu! Ascultă părinte, nu puteai să telefonezi mai tîrziu? Te găsiși și tu, tocmai cînd ațipisem...

Pater Bonifaci părea surescitat, căci începuse să strige la mine.

— Fiule, ia-ți un scaun, să nu cazi! Sau mai bine vino aici, la Clopotul, imediat! Am găsit potirul!

— Ține țeava aia înspre fereastră, să nu se întîmple vreo nenorocire, îi poruncii lui Raminagrobis în timp ce-mi legam șireturile la pantofi. Îți las comanda și te rog să fii cu ochii în patru.

— Am înțeles, să trăiți!

— O să vă telefonez de la Clopotul. Dacă apar bandiții, trageți în carne vie, fără somații. În fond sunt niște evadați. Și, să nu uit, mai încet cu băutura!

— Da, s-trăiți!

— De altfel, în post de santinelă nu se bea, nu se fumează. Sper că n-ai uitat consemnele noastre militare.

— Nu, dom'general! Dar de scărpinat avem voie?

— Numai dacă vă stă în caracter.

Pornii în trombă, cu dinții strânși, tăînd curbele pe deasupra trotuarului. Rarii trecătorii la ora aceea priveau uluiți în urma Trabantului misterios, care gonia pe străzi cu o viteză neverosimilă. Drumul până la Clopotul nu dură nici două minute. Cărciuma era deschisă, căci Papastratos ridicase obloanele, dar înăuntru nu se vedea nici o mișcare. Trăsei pe dreapta și parcai Tragusta înapoia unui autobuz O.N.T. ce dormita lîngă un mic havuz năpădit de buruieni. Mă simțeam puțin cam nervos, se găsisese în sfârșit potirul pentru care ne bătusem atîta, era bine, era foarte bine, ceva totuși nu mergea, o presimțire nu-mi da pace, însă nu puteam să mă leg de nimic concret, poate că n-ar fi fost rău să-l iau și pe Inspector cu mine... Ei, acum era prea tîrziu, de altfel locul părea liniștit. Așezat pe scara mașinii, șoferul autobuzului mîncă flegmatic pîne cu brînză; dintr-o curte ieși un cîrd de rațe, care trecu, măcînînd, strada,

fără să se grăbească; vecina lui Papastratos își scotea ficușii pe verandă... Apăsai clanța și intrai în local.

Primul lucru pe care-l văzui fu cadavrul lui Capoforte întins pe jos în fața tejghelei. Părea mai curând otrăvit decât împușcat, fiindcă obrazul îi era vânăt. Lângă un pilastru sculptat cu motive naționale, părintele Bonifaciu părea că invocă pronia cerească să vină și să facă dreptate pe pământ. Și, înafară de dânsul, alte douăzeci de persoane, niște indivizi cu figuri suspecte, înșirați de-a lungul zidului, toți cu mâinile în buzunare și mestecând chewing-gumm ca să pară periculoși, mă priveau ca și cum tocmai pe mine mă așteptaseră ca să poată începe o lucrare foarte importantă.

— He, bine-ai venit, mortule! auzii o voce cunoscută, adresându-mi-se. Dă-te mai aproape, Gât-strâmb, să stăm de vorbă.

Mă întorsei brusc: era chiar Brutus! Tolănit pe un fotoliu de răchită instalat lângă vitrină, sorbea cu gingășie dintr-un pahar cu V.S.O.P. „Băutură scumpă, deci n-are intenția să plătească, gândii eu și așteptai să văd ce o să mai urmeze.

— Vezi dacă are arme, porunci căpetenia bandiților și Samuel se grăbi să mă percheziționeze. Nu mă opusei. făceam pe indiferentul însă îi urmăream cu atenție, printr-o oglindă, expresia feței și, când îmi dădui seama că o să lovească, mă lăsaî fulgerător pe vine. Pumnul gorilei trecu pe lângă urechea mea ca o ghiulea și se zdrobi de perete cu un zgomot sinistru de oase sfărâmate. Îmi aprinsei o țigară.

— Moartea lui Capoforte o să vă coste, mă adresai eu către Brutus, în timp ce doi gangsteri îl evacuaui pe Samuel, care leșinase. Cred că îți dai seama de lucrul acesta. Aici nu suntem la Dalas ci la Malu-Mare, dacă nu mă-nșel.

— Ne și jignești, spuse Brutus, dacă ne crezi capabili de așa ceva. Individul e beat mort. Așteptăm să se trezească, să vedem dacă nu cumva știe el ceva.

— Adică voi vă luați după ce spune un om beat?

— Așa suntem noi.

— Bine, nu mai insist. Dar să-l instalăm măcar pe o canapea. Hei, ia puneți mâna voi de colo! Așa! Părinte lasă mâinile în jos! Mi se pare mie că m-ai cam dus, la telefon!

— Eram cu trei pistoale în ceafă, se scuză popa. Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

Brutus se distra de minune, apoi se oferî să-mi dea explicații. Imediat după evadare, se repeziseră spre iaht, unde-i așteptau întăririle aduse în mare grabă din Sicilia. Porniseră spre Malu-Mare ca să pună la

punct niște probleme, și pe urmă să o întindă. Nu întrebai despre ce probleme era vorba. Pe plajă, în dreptul Redutei, o silfidă le făcea semne: Rândunica. Fata știa ceva despre potir de la un muzeograf: cică ar trebui căutat la Clopotul. Mă rog, se putea verifica schimbând ordinea obiectivelor din planul lor de acțiune. La Clopotul, Papastratos nu știa nimic despre potir. În schimb, bandiții, puseseră mâna pe cei doi trimiși ai ordinului Magdalenelor. Unul era beat însă rămânea popa, cu ajutorul căruia mă atrăseseră pe mine în cursă. Între timp, o echipă condusă de Rândunica, scotocea cârciuma lui Papastratos, încăpere cu încăpere.

— Până termină ei, rânji Brutus, noi putem să schimbăm câteva cuvinte. În fond, care e ultima ta dorință?

— Vezi tu, Brutus, nu știu cum să-ți spun, întrebarea ta mă ia cam pe nepregătite. Totuși, dacă mă gândesc puțin... Da, aș dori să plantez cu mâna mea un baobab... Și să-l văd mare.

— Ai, mă, în prăvălie, ce spune dumnealui? se întoarse Brutus către Papastratos.

, - Nu. Așa ceva crește numai în Africa.

Brutus îmi arată prin gesturi că regretă, dar Africa era prea departe. Dacă găseam altceva. Mă pregăteam să cer o salată de sancrasas verde, când telefonul sună. Unul din bandiți ridică receptorul apoi îl agăță la loc, fără să scoată un cuvânt. Îmi dădui seama că trebuia să joc tare.

— Așteptam telefonul ăsta, le spusei eu bandiților. Cred că știți despre ce e vorba?

— Da. O nouă încercare de-a ta ca să scapi. Și, în fond, nu e nimic.

— Când am venit încoace, continuai eu neturburat, am stabilit cu echipa de intervenție să mă cheme la telefon, ca să vadă dacă n-am greutăți. Nerăspunzând, deși ei mă știu aici, reiese clar că sunt împiedicat de cineva. Acum înțelegeți?

— Putea să fie un telefon întâmplător.

— Da? Atunci să scoată Harry capul pe ușă și să-mi spună dacă vecina de peste drum a scos ficușii pe verandă...

— I-a scos, anunță Harry. Și ce-i cu asta?

— Chiar nu vă dă prin cap? E un semnal că s-a închis cercul. Acum nu mai poate pleca de-aici nici pasărea măiastră.

— Dar tu și cuăștilalți doi sunteți în mâinile noastre.

— Avem o Soluție și pentru asta. Totuși, mai întâi aș dori să-ți atrag atenția, Brutus, că faci niște greșeli copilărești. Să-l luăm numai pe Samuel. Unde ți-am spus eu să-l repartizezi cu lucrul?

— La bucătărie. Dar, Pepsi, s-a rugat atât de mult... aproape că mi-a căzut în genunchi. Am fost prieten bun cu răposatul taică-său, nu, nu puteam să-i refuz o ultimă șansă.

— Faci cum crezi. Pe urmă, ce să-ți mai povestesc despre melodrama asta, al cărei autor ești chiar tu!... lei potirul,iei diamantele, mă lichidați pe mine!... Eu m-aș jena să declar că această idee îmi aparține.

— Și de ce, mă rog! la uitați-vă, fraților, ce pretențios mai e dumnealui!

— Bine. Atunci să vă explic mai pe larg dacă voi nu vreți să puneți mintea la contribuție.

N-aveam nici o armă și îmi dădeam seama că, singura mea salvare era să-i îmbrobodesc. Din fericire, îi pusesem deja pe gânduri, așa că mă ascultară cu atenție. Mai întâi – le explicai eu – trebuie să pună mâna pe potir. Îl căutase toată lumea, aproape o lună de zile și o să-l găsească tocmai dumnealor, într-o jumătate de oră! Mă rog, una la mână. Pe urmă ce-ar zice ei dacă ar afla că diamantele nu se mai găsesc în potir? Cu puțin înainte de moarte, Leopold le îngropase undeva la vila Reduta. Dar vila Reduta era păzită bine și eu poate că îi mințeam. Iată-i deci siliți să verifice totul într-un interval de timp foarte scurt. Pe mine nu mă puteau lichida, fiind singurul om de pe suprafața pământului care știa ungherul precis unde se aflau diamantele. Nu vedeam cum aș fi putut să le explic, trebuia să mergem la fața locului. Pe de altă parte, se putea pune și ipoteza că dacă se iau după mine vor fi atrași într-o cursă. Și să nu uităm că miliția înconjurase deja localul lui Papastratos și că discuțiile lor, prin care recunoșteau asasinarea lui Leopold și celelalte acte de violență, fuseseră înregistrate pe bandă, de agentele noastre, și se aflau deja în mâinile autorităților. Eu, unul, consideram că se băgaseră ca proștii într-o afacere nu îndeajuns gândită. Îi așteptau ani grei de închisoare sau, în cel mai fericit caz, autoritatea lui Brutus va fi serios zdruncinată.

— Și, în acest moment, țeava unui revolver este îndreptată spre căpățâna ta, Brutus, se auzi vocea Rândunicăi. Să faci ce-ți spune Pepsi. V-am angajat să-mi ajutați la recuperarea potirului, nu să omorâți oameni. Din acest moment, sunteți concediați!

O văzusem dinainte în capătul scării și știam că o să-mi ia apărarea, așa că nu mai așteptai răspunsul banditului ci mă strecurai în spatele lui George și-i sucii o mână la spate. Cât ai clipi, gangsterul fu debarasat de pistoale. Îi făcui semn lui Bonifaciu să ia un coș de hârtii și să treacă pe la fiecare tâlhar în parte. În curând realizăram o recoltă de patru coșuri la hectar, deci un rezultat destul de încurajator. Cu ajutorul indicațiilor mele,

Pater își făcuse destul de bine meseria. Cel mult să-i fi scăpat vreo lamă de ras sau un ac cu gămălie.

— Încuie-le în pivniță, îi poruncii eu lui Papastratos, și servește pe toată lumea cu câte un V.S.O.P. Brutus plătește! Scoate banii, Brutus! Zece mii de lei, fiindcă te cunosc! Băutura, deranjul, emoțiile, eventuale pagube morale sau materiale...

Se execută în silă, numărând banii de două ori, cu degetele îndepărtate, de parcă bancnotele ar fi fost unse cu catran. „Să trăiți! zise Papastratos, adresându-mi-se mie. Apoi făcu cinste de la el, cu încă un rând de V.S.O.P.

— Ai fost bine, o lăudai eu pe Rândunica. O să încep să mă gândesc serios la viitorul tău. De exemplu, cu studiile cum stai?

— Mai am puțin și termin.

— Ce termini?

— Ce-am început. Pe urmă mai văd eu...

— Eu sunt de părere să lași totul baltă și să te măriți.

— S-o iau drept o cerere în căsătorie sau ce?

— Așa și așa. Mă gândeam să-ți găsesc un băiat bun. Prea ești și tu singură...

Pufni în răs:

— Eu singură?... Sau vrei să faci bancuri?...

— În sfârșit, te mai gândești. Și cu asociații tăi ce facem?...

Rândunica era generoasă: propuse să le dăm drumul. Poate aveau și ei soții și logodnice care-i așteptau acasă...

— Ați auzit, bă? mă întorsei eu către acolii lui Brutus. Doamna a intervenit pentru voi. Luați-vă pălăriile și cărați-vă! Și de mâine aștept telegramele voastre că ați sosit cu bine în străinătate. Dar mai întâi, jurați că veți deveni oameni cinstiți. Altfel nu dau ordin să vă lase să treceți.

— Jurăm! strigară bandiții cu mânie și se vedea clar că nu au nici cea mai mică intenție să-și respecte jurământul.

Ridicai receptorul și formai un număr la întâmplare. „Lăsați-i să treacă - dădui eu ordin - am aranjat totul”. Apoi rânjii cu nerușinare. Bandiții mă priviră câteva clipe posomorâți, nici ei nu știau ce să creadă. Presimțeau că undeva nu s-a lucrat cinstit și asta îi înfuria mai mult decât orice. Ieșiră unul câte unul, șovăitori, întrucâtva dezamăgiți.

— Ești un formidabil, îmi șopti Rândunica lipindu-se de mine, un dur. De o inteligență fenomenală. S-ar putea să mă înșel, dar, momentan, asta e convingerea mea personală.

— Mersi și... dă-te puțin mai încolo. Să știi că mai sunt și alții de aceeași părere. Tu ai fi fată bună, în fond, dacă nu te-ai înhăita cu toți derbedeii.

— Știam că ai o părere bună despre mine. Mă gândesc cum ar suna pe afiș: celebra trapezistă Rândunica Popescu-Ionescu. Căci, în orice caz, am să-mi păstrez numele meu de fată.

— Și foarte bine ai să faci.

Lângă noi, Capoforte deschisese ochii mari și turburi ca o ciorbă de pește. Mă privi lung, o remarcă apoi pe Rândunica, pe urmă pe părintele Bonifaciu și, în sfârșit, ne surâse. Revenea la viață, năuc și abulic, părând că are de comunicat ceva foarte important.

— Potirul... behăi el arătându-ne cu degetul către ușa rămasă deschisă la plecarea bandiților. Urmărirăm cu ochii direcția indicată și privirea ni se opri pe firma de-afară, care era, de fapt, un fel de clopot, asemănător cu cele folosite de marinari pe vreme de ceață. Privindu-l însă răsturnat, acel clopot putea fi un potir adevărat și Pater își dădu, primul, seama de asta.

— Repede un clește, un bomfaier!... strigă el. Lasă, domnule, nu mai urla atâta, că ți-o plătim cât nu face.

Sărirăm toți să dăm o mână de ajutor. Pe urmă, când mult căutatul obiect fu așezat, singur, pe masă, complet degajat de brațele de fier pe care fusese montat, ni se păru ciudat că nimeni nu observase până acum, cât de mult semăna cu un potir.

— Da, dar el în realitate e auriu, ne informă Pater. Papastratos l-a brunat și i-a lipit și limba asta, ca să sune. E greu să-l mai recunoști... Cum a ajuns în posesia dumatăle?

— Nepotu-meu, Gicu, mi l-a adus. Zicea că l-a uitat cineva și că toată lumea îl ocolește, neavând număr de inventar. Cu acest obiect voia să pună bazele unei colecții particulare. Prostul! Dacă dați două sute, e al dumneavoastră.

— Ești sigur că e chiar potirul dumatăle, îl întrebai pe popă? După ce îl cunoști?

— Putem să facem o experiență chiar acum. Îți amintești că aici la Clopotul s-au produs vindecări miraculoase. Colici abdominali, pemfigus, psittacoză... Recunoști?

— Desigur. Îi cunosc personal pe cei în cauză. Însă ei afirmă că vindecarea se datorează drojdiei.

— Aiurea! Stai să facem o experiență. Te mai doare ceafa? Da?... Perfect! Și vedem cu toții că umbli cu capul aplecat într-o parte. Să știi că

boala asta se numește torticolis, adică gât-sucit. Așa! Acum ia în mână potirul... pune-l jos și... spune-ne ce simți...

Încercă să mișc capul, ușor, cu prudență, și... reușii fără nici o greutate! Repetai figura – mergea ca pe roate, nici o durere, nimic! „Ura! Adio torticolis! îi strigai părintelui și iar făcui câteva mișcări de forță și suplețe. Era colosal; Rândunica mi se aruncă în brațe!

— Am asistat la o minune! spuse ea și părea, în acea clipă, convertită la catolicism. După câteva secunde însă strică totul... Acum, strigă ea, e rândul meu să fac cinste cu V.S.O.P.! Părinte dă fuga la bar și adu băutură pentru toată lumea. Și tu, Pepsi, cred că ar fi bine să-ți înștiințezi prietenii.

Ideea era bună. Mă repezii la telefon și-i făcui un raport amănunțit lui Raminagrobis, care tocmai se pregătea să iasă din post. Apoi luai la rând cele două muzee, dar nu găsii nici o înțelegere. Mi se răspunse foarte rece, iar Decebal Marinescu își permise chiar să amenințe: no să mai vedem noi! și să-mi trântască telefonul în nas. Nu e nimic, o să sărbătorim evenimentul într-un cerc mai restrâns. Mă întorsei și-l zării pe părintele Bonifaciu:

— Hai, mai repede, Pater, n-o lungi atâta. Dar unde e Rândunica?

Capoforte făcu un gest: s-a dus, să nu mai vorbim de ea! Masa pe lângă care ne aciuisem era goală! Potirul dispăruse! Un zgomot de motor mă lămurii. Eramotorul Tragustei, nu puteau fi două la fel în Malu-Mare. Mă repezii afară din cârciumă.

Tragusta luase viteză; eșarfa de la gâtul Rândunicăi flutura ca o coadă de zmeu prin geamul lăsat al portierei, îi arătai pumnul dar nu mă văzu. În schimb, vecina din veranda cu ficuși, crezând că i-am dat bună-ziua, îmi răspunse cu grație. După ce mașina dispăru, mă repezii la telefon și dădui alarma.

Capitolul XVII - E MAI UȘOR SĂ DRESEZI UN TIGRU!

În zori, marea era plină de valuri mici și dese, părând o imensă foaie de tablă galvanizată pe care cineva o scutură de la un capăt. Petele sidefii ce pluteau pe suprafața apei, te făceau să gândești că undeva, în susul curentului, pescadoarele și-au aruncat, în timpul nopții, toate deșeurile în mare. Totuși, soarele izbutise să scape din această zoaie și acum strălucea, cu putere, deasupra cheiurilor aglomerate.

De o jumătate de oră „Farandola a ridicat ancora. O dată cu ea pleacă și circul Alessandro. Se întoarce în Italia unde are o așa-zisă reședință de iarnă, în apropiere de Palermo. Simt un nod în gât și mă-ntreb dacă necunoscuții care trec pe lângă mine își dau seama de ce îmi curge nasul, acum, în plină vară. Ar fi ceva absurd; fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, plângând ca o babă!

Și Pișcot e emoționat. Și-a încolăcit brațele pe după gâtul meu și tremură din tot corpul. Nu, sufletețel, nu, scumpule, nu fi speriat că ți-au plecat tovarășii și nu te-au luat cu dânșii! La anul veți fi din nou împreună. Până atunci o să-i ții de urât lui nenea Pepsi, care e foarte-foarte singur și nu te are decât pe tine. Ca să dau vorbelor mele mai multă putere de convingere, opresc Tragusta în fața primei cofetării și o umplu cu pișcoturi și fursecuri. Aliatul meu își uită imediat toate melancoliile și începe să țopăie entuziasmat printre cutii, scoțând strigăte de bucurie, mici și străvezii ca niște nasturi de plexiglas.

Farandola a ajuns acum la linia vapoarelor; nu se mai distinge nimic pe punte. Și totuși, nu mi-e greu să mi-l închipui pe domnul Adalbert Măcelaru, rezemat de babord și dând apă la șoareci, ca un sentimental ce este. Părăsim cheiul și rulez încet pe străzile Constanței pentru ca Pișcot să poată admira în voie reclamele colorate. Dar iată că, la o intersecție, pasagerul meu mă trage de mânecă și-mi arată cu degetul un grup de turiști ce se plimbă agale pe trotuar. Nu înțeleg ce e cu dânșii decât când ajung aproape: sunt băieții lui Brutus, ies de la dentist. Trebuie să amintesc că, a doua zi după fuga Rândunicăi, organizaseră o nouă ambuscadă în cinstea mea, însă rezultatul fusese dezastruos pentru ei. În ziua aceea mă plimbam, împreună cu toți musafirii vilei Reduta, pe faleză, când, un autobuz stopase în fața noastră și din el începuseră să curgă oamenii lui Brutus, ca măslinile dintr-o pungă de hârtie găurită. Erau treizeci de matadori, înarmați cu boxuri și reteveie, și ne urau de moarte fiindcă, după teoria lor, îi făcusem să piardă câteva sute de mii de dolari

Într-o afacere considerată ca sigură. A urmat un sfert de oră grandios, noi ăștilalți, apărătorii, am făcut o partidă de zile mari, de față fiind și doamnele. Raminagrobis, Vicepreședintele, Inspectorul și eu – cei patru cavaleri ai Apocalipsului! De la primul șoc, sub tălpile noastre, asfaltul începuse să scârțâie, bandiților le cădeau dinții, unul câte unul, călcăm pe molari, canini și măsele de minte. Fetele dădeau și ele cu poșetele, dar, mai ales, țipau ca din gură de șarpe, în scopul intimidării inamicului. Până la urmă a rămas că tot ele, săracele, duseseră greul, ba chiar că ne salvaseră viața. După mine însă, numai intervenția promptă a lui Rajah lămurise lucrurile. Kamma se afla în curtea Redutei, tocmai se pregătea să plece, când, auzind gălăgie, își închipuise că am fost atacați și dăduse drumul elefantului. O lovitură de trompă fusese de ajuns; cei rămași în picioare se repeziseră la autobuz, sperând să scape cu fuga, dar Rajah, care era de o șiretenie colosală, îi împinsese cu fruntea până în marginea falezei, iar de-acolo îi azvârlise în apă, cu autobuz cu tot, de la o înălțime de câțiva metri. Gangsterii rămași de căruță, socotiseră totuși, în mințile lor mici și negricioase, că or să ne poată veni de hac dacă fac uz de revolvere. Ei bine, pot fi întrebați *acum* dacă nu și-au schimbat cumva concepția lor despre viață. Sunt cazați la dispensarul din Malu-Mare, camera patru, și la Spitalul Unificat de adulți Constanța, camera o sută douăzeci și trei, unde îi vizitez în fiecare după-amiază și le duc fructe. Am devenit prieteni de îndată ce au ieșit din comă. Acum mă iubesc, cel puțin așa interpretez faptul că de câte ori mă văd, sar în picioare și mă salută militărește.

Băieții lui Brutus s-au înșirat pe marginea trotuarului. Îi salut cu două degete și pretind că și Pișcot să dea bună ziua. E bine să ne învățăm de mici cu bunele maniere. Trecem mai departe, în mers lent, cu mâna la chipiu, pătrunși de atenția ce ni se acordă, de parcă am fi delegația Camerunului la cea de-a șaptea expoziție de obiecte casnice din material plastic. Apoi ieșim din oraș și mărim viteza. Tovarășul meu de drum se plictisește repede să admire peisajul și începe să cotrobăie prin cutii. Revine lângă mine după ce a dat lovitura la pișcoturi, dar nu apucă să ronțăie prea multe că am și ajuns în Malu-Mare. Pătrund în curtea Redutei și parchez Tragusta în umbra unei pergole năpădită de caprifoi și glicine. Din hol se aude o mașină de scris țacănind fără întrerupere: e Mirandolina, care de câteva zile și-a asumat rolul de secretară, fără să o roage nimeni. Arunc o privire pe geam și mă conving că nu m-am înșelat. Stă la o măsuță scundă și, de la locul meu de observație, îi văd genunchii rotunzi și pârguiți ca două mere Parmen aurii. A îmbrăcat o rochiță de casă de satin negru, presărată cu legume și fructe, cu nasturi în față, foarte scurtă, care-

i lasă brațele și picioarele descoperite. Pe cap și-a legat o eșarfă violetă; e un spectacol plăcut, pe cinstea mea, parcă m-aș repezi în hol să-i dau bună-ziuă, dar nu, nu trebuie să uit că suntem dezamăgiți și că dansa a rămas în Malu-Mare, numai și numai spre a putea fi la dispoziția autorităților, pentru cercetări. Ocolesc intrarea principală. Îmi dau brusc seama că am nevoie să fiu singur, să reflectez. Prin geamul bucătăriei răzbește afară, în valuri, un miros plăcut de cafea prăjită. E extraordinar câtă cafea se bea în casa asta: aproape un kilogram pe zi, o să ajungem la pepeni! Pișcot, foarte sensibil la mirosuri, dă semne de agitație. Hai, măi țacă, pe faleză, să stăm pe o piatră și să privim în larg, ca Ovidiu în Fântâna Blanduziei.

Totuși plaja nu e goală. Pe un cearșaf, eternul cuplu: Micșuneasca-Vicepreședintele. Din nou o scenă idilică, Răducu o unge pe spate cu cremă Nivea și-i povestește pe larg despre succesele avute de dumnealui în carieră. Cecilia, care are ochi de Argus, mă zărește de departe și-mi face semn discret cu mâna să mă cărăbănesc. Ne retragem și eu și Pișcot, târâș, prin bălării, ca să nu stricăm pasența Micșuneascăi.

O săptămână întreagă rătăcesc fără rost prin vilă. Sunt pe punctul de a lua noi și importante hotărâri și musafirii mei mă cam incomodează. În cele din urmă îl iau pe Pișcot în cârcă și ne îndreptăm spre terasă, singurul loc unde se mai poate reflecta în liniște.

Dar nici aici nu ne putem bucura de mult râvnita singurătate. Raminagrobis, întins într-un șezlong cât e el de lat, visează cu ochii închiși, fără a dormi. În alt colț, Genoveva, într-un fotoliu de răchită, cu picioarele sub ea, răsfoiește o revistă de „mode”, privind din când în când spre locul unde dormitează marele cunoscător al sufletului omenesc. Avem ocazia să surprindem și un crâmpei de discuție foarte instructiv:

— Fă-mi o cafea, gingașo, comandă Mălai-mare fără a deschide ochii. Lucrez la un nou roman și mi-e imposibil să-mi adun gândurile.

— Da, Big.

— Ce da? Crezi cumva că nu sunt în stare să mă concentrez?

— Nu, Big. Ziceam că dacă vrei cafea, mă duc imediat să-ți fac.

Iată-ne, deci alinați și pe englezește, că pe românește s-au terminat toate giugiulelile. Și asta fără nici un efort special din partea dumnealui! Da, nu există dreptate pe lumea asta! Mă pregătesc să întrerup acest dialog nesărat, când genialul meu prieten o oprește din drum pe blânda secretară a directorului general, cu o nouă poruncă:

— Mai fără zahăr, copilaș, ai să ții minte?

— Da Big. Știam, dar e bine că-mi mai atragi și tu atenția.

Genoveva are în priviri ceva de câine savant, gata să-ți indice, fără greș, primele cinci litere ale alfabetului. Pufăi dezgustat, ca o focă azvârlită de furtună departe de țărm, în mijlocul uscatului, și-i fac semn să pună două cafele, sau trei dacă bea și ea. Auzindu-mă, Raminagrobis deschide un ochi încețoșat și mă întreabă cum am rezolvat problema cu Arhibald.

— L-am luat de guler și l-am azvârlit în trenul de patru și douăzeci. Dacă încearcă să revină, îl cotonogesc. N-avem nevoie de huligani aici.

În ultimele zile, distinsul meu confrate, Arhibald, își dăduse arama pe față. Venea noaptea târziu și-i bătea în ușă Alidadei, pe motiv că are să-i comunice lucruri importante. Bineînțeles, fata nici nu se gândea să-i deschidă. Fiindcă bruta nu renunța, colaboratoarea mea se refugiase în camera Mirandolinei, apoi părăsise litoralul pe furiș, fără să-și ia la revedere, numai și numai ca să scape de insistențele fostului ei partener de coregrafie. În nopțile următoare, animalul îndrăznise să bată și la ușa Mirandolinei și asta mă determinase să intervin cu fermitate și să-l dau pe ușă afară.

— Era de datoria mea, ca gazdă, nu înțeleptule?

— Păi sigur că da, aprobă Raminagrobis. Te știm cu toții cât ești de scrofulos la datorie.

Cafeaua adusă de Genoveva miroase frumos, dar n-am plăcerea nici s-o gust măcar. Vocea Mirandolinei mă cheamă imperios în hol. „Te caută familia Niculescu!... Nu-mi dau seama cine ar putea fi ăștia decât când dau cu ochii de dânșii. Sunt Țoancă-mică și Gicu, veniți în vizită de bunăvoință și pentru a ne aduce ultimele vești din târg. Povestea cu ouăle de brontozaur a fost dată pe față și tot orașul vuiește. Cel de-al optulea pui de curcă abia fusese botezat, Berghimbosu îi puseseră numele, când a izbucnit scandalul. Acum toată lumea știe că brontozaurii sunt pui de curcă sadea, iar cei doi directori ar intra și în gaură de șarpe, de rușine. De câte ori Decebal Marinescu iese pe stradă, totdeauna se găsește cineva care să dea drumul, din vreo curte, la niscaiva pui, dinainte pregătiți, numai așa, ca să-și bată joc. Și trebuie ținut seama că Decebal Marinescu e necăsătorit, fetele au început de pe acum să-l ocolească, iar sâmbăta trecută, La Casa de editură, nici una n-a acceptat să danseze cu bărbatul-cloșcă, pentru a nu se face de râs. Din acest motiv, directorul Muzeului și-a cerut transferul, ca și Villanova de altfel, dar n-au câștigat nimic fiindcă au fost mutați disciplinar unul în locul celuilalt, deci tot în Malu-Mare au rămas. Puii sunt crescuți în curtea muzeului, s-au făcut mari și toată lumea de pe litoral vine să-i vadă și să le aducă de mâncare. Încasările au crescut enorm, muzeele au devenit rentabile, își scot cheltuielile și dau și beneficii

frumusele. Un inspector venit de la centru a consemnat toată această situație într-un' referat, sugerând chiar să se generalizeze experiența de la Malu-Mare și la celelalte muzee din țară, iar muzeografi să fie puși să clocească în acord, urmând a li se stabili o normă și a fi remunerați, fiecare după numărul de pui pe care îi aduce pe lume.

În timp ce Țoancă-mică bârfește, mă distrez, desigur, dar îl și inspectez din priviri pe Gicu. Profesorul e bărbierit la sânge și are pantofii lustruiți, semn că viitoarea soție își ia în Serios atribuțiile de îndrumare și control. Iată un lucru care, după părerea mea, îi face cinste.

— Așa... și venind înapoi, continuă Țoancă-mică, sărind de la una la alta, ne-am întâlnit în poartă cu poștașul. Aveți o ilustrată din Palermo. Un scris încâlcit, nu înțelegi nimic din ce e mâzgălit acolo.

Mirandolina, reușește totuși să o descifreze. Ne scrie tanti Adelaida, femeia cu barbă, în numele întregului colectiv. Rândunica a trecut și ea apa, înfășurată în niște prelate. Probabil cu complicitatea celor trei tați ai ei, sentimentali, fraieri și lacrimogeni. Să le fie de bine, acum nu mai am nici o pretenție. Imediat după sosirea la Palermo, cei doi emisari ai ordinului Magdalenelor, au reușit să stăvilească o epidemie de psittacoză care bântuia regiunea de mai multe săptămâni. Au izbutit aceasta, spun ei, cu ajutorul sfântului Bartolomeo di Siracusa și, mai ales a sfântului Pancrațiu. Mai departe, tanti Adelaida mă informează că cercul Alessandro a început seria unor noi succese răsunătoare în sudul Italiei, foarte aplaudați fiind celebrii „Trio Mascheratti” pe care i-am cunoscut și eu destul de bine.

— Parcă erau numai doi, îmi amintesc eu.

— S-a adăugat și protejata ta, Rândunica, precizează Mirandolina cercetând ilustrata.

— A mea?... Doamne ferește! Poate a lui Gicu...

Țoancă-mică îl privește muștrător pe profesor.

— Vezi Gicu? Toată viața o să te urmărească amintirea păcatului săvârșit.

— L-au iertat ăia ce le-a furat ouăle?

— Petrescu-Villanova n-a zis nimic... de altfel dânsul n-a avut decât de câștigat de pe urma substituirii. I-a și majorat salariul lui Gicu, mi se pare cu douăzeci și cinci pe lună. Nu, Gicu?... Dar nici Decebal nu-l mai urăște acum; am stat eu de vorbă cu el și am reușit să-l împac. Ar trebui să-mi mulțumești, Gicu! Mă simțeam și eu nițel vinovată: cel de-al treizecilea ou fusese luat de mine încă de la început. Voiam să i-l fac cadou lui Gicu cu ocazia căsătoriei noastre. Dar acum nu mai are valoare: ouăle de brutozaur nu se mai poartă la Malu-Mare.

— Și cu colecțiile particulare cum mai stai? Îl întrebai eu pe muzeograf.

— Le dau dracului, răspunse Gicu răsucind pălăria în mână. Puțin îmi pasă de ele.

După ce plecară cei doi inconștienți rămăsei singur cu Mirandolina. Trebuia să spun ceva și nu știam ce. Până una-alta îmi turnai un pahar mare de Campari, despre care se afirmă că stimulează inteligența.

— Ai văzut cât de mult îl iubește? spusei eu în sfârșit, după ce golii paharul. E în stare să și fure pentru el! E-hei!... Nu, Pișcot, nu mă trage de păr, că mă lași fără el.

Mirandolina mă privea și, pe neașteptate, ochii ei străluciră. Era iarăși vechea și adorabila mea Mirandolină, care mă vrăjise din prima clipă a prieteniei noastre; tandră și zâmbitoare, fără ironiile ei de mai târziu. Ca să nu scap paharul din mână, îl pusei repede pe tejgheaua barului și așteptai să văd ce mai urmează.

— Vino la mămica, scumpule! șoptea dânsa întinzând brațele către mine, cu un gest cunoscut și, din păcate, aproape uitat. Îmi venea să cad de pe scaun și, tocmai când mă pregăteam să fac un salt de leopard prin aer și să străbat, într-o fracțiune de secundă, distanța ce ne despărțea, îmi dădui seama că vorbele și chemarea ei îi fuseseră, în realitate, adresate lui Pișcot. Mă desumflai într-o clipă, în timp ce șmecherie ăla mic o zbughi imediat în brațele ei. Cred și eu că acolo era mai bine. Îmi turnai un nou Campari și constatai cu această ocazie că mâna-mi tremură. Alături, într-o nișă, se găsea un clopoțel de argint cu care puteai să chemi la ordine personalul de serviciu. Îl agitai cu putere apoi mă repezii la telefon. Era un telefon interior.

— Dă-mi legătura cu terasa. Alo, Raminagrobis?...

— Maestrul lucrează, spuse Genoveva. Cine îl caută?

— Dracu'! Ascultă fetițo, la prânz o să mâncați singuri. Eu și Mirandolina avem treabă. Consolează-i și pe Vice și pe Micșuneasca.

— Am să comunic maestrului.

Mirandolina ridicase capul și mă privea intrigată. Fii fără grijă, fugitivo, că te lămuresc în curând și pe tine. Să scap mai întâi de coana Veta.

— Ia-l pe Pișcot, îi ordonai eu madamei, dă-i de mâncare în bucătărie și culcă-l imediat după asta!

— Să-l culc ziua nămiaza mare?

— Faci cum îți spun eu, nu cum dorești dumneata! Dacă vrei și explicații... s-a obrăznicit... poftim! La revedere!

Mă apropiai apoi de Mirandolina cu pași elastici, ținând dinții strânși. Cu energia pe care o degajam aș fi mișcat acele unui manometru aflat în orice punct al încăperii. Ea se ridică palidă, se aștepta probabil să o pocnesc și nu știa de ce, poate doar pentru a dovedi că dreptatea se află în permanență și în mod sistematic, numai și numai de partea mea. Dar intențiile mele erau altele. Îi trecui o mână pe sub genunchi și o ridicai în aer ca pe un fulg.

— O să cam ai de furcă cu mine, scumpo, de-aci încolo, îi spusei eu privind-o cu compasiune. N-or să-ți mai meargă toate șiretlicurile.

— Nici ție, gâfâi ea, apoi se relaxă dar nu încercă să scape din strânsoarea de fier a brațelor mele vânjoase.

— Foarte bine! Să vedem care pe care.

După această discuție, musafirii vilei Reduta nu ne-au mai văzut o săptămână sau două, cine mai ține socoteală de asta. Și nici n-aveau de unde să afle că noi, în tot acest timp, am stat ascunși într-o cabană la munte, că acolo a plouat tot timpul, că începusem să ne plictisim și că ne certam iarăși, în fiecare zi, ca-n vremurile bune de odinioară...

SFÂRȘIT

Coperta colecției Andrei Olsufiev

Ilustrația copertei Marian Oproiu

Lector: BOGDAN BĂDULESCU

Tehnoredactor: AUREL BUCUR

Apărut 1971.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 406 la Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii, București – R.S.R.

Editura Eminescu